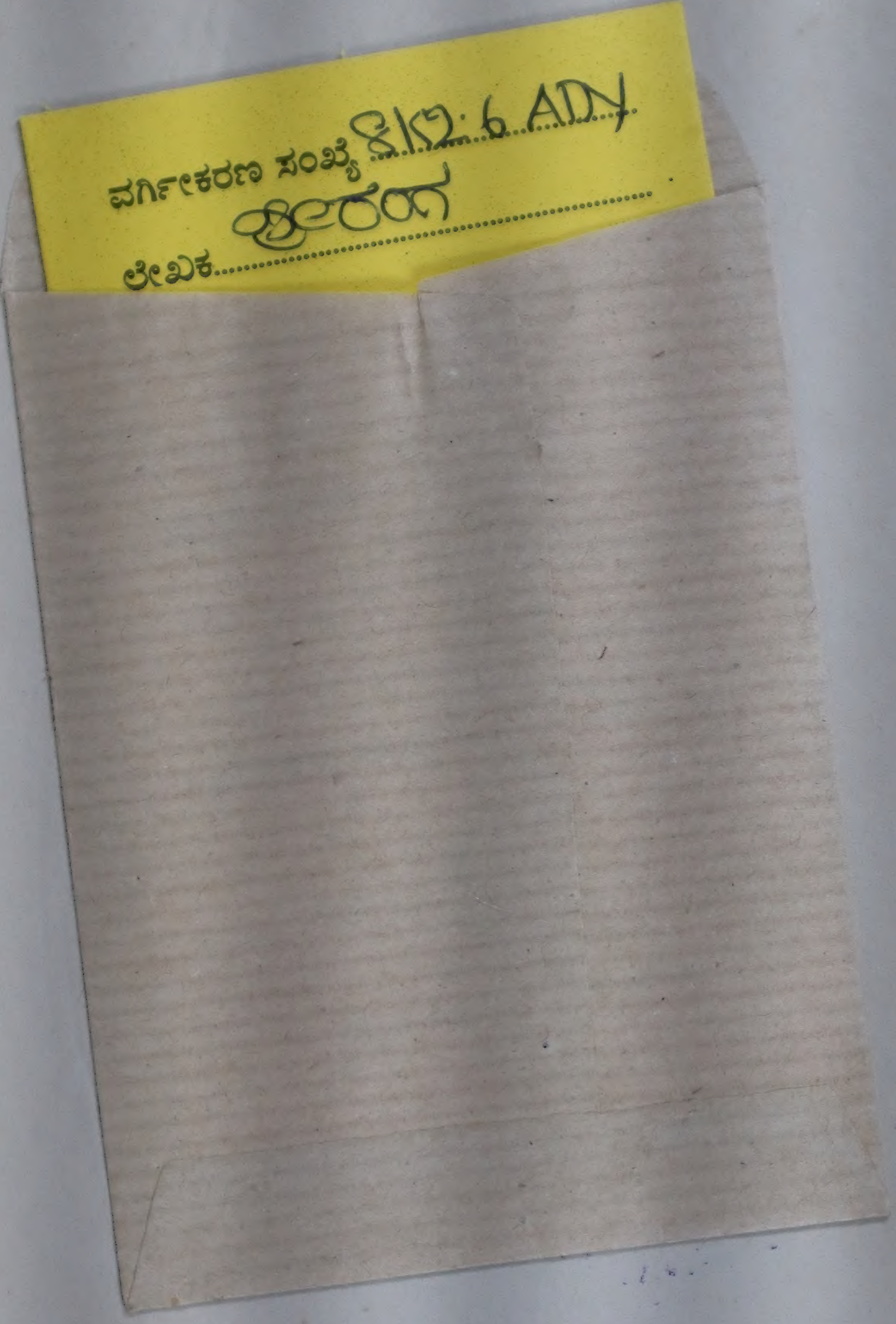
ಕತ್ತಲ ಬೆಳಕು

ಶ್ರೀರಂಗ

ಮನೋಹರ ಗ್ರಂಥಮಾಲೆ

ಧಾರವಾಡ

ವರ್ಗೀಕರಣ ಸಂಖ್ಯೆ K|12:6 ADY
ಶ್ರೀರಂಗ
ಲೇಖಕ

ಎಸ್.ಎಸ್.ಹಿರೇಮಠ.

ಮನೋಹರ ಗ್ರಂಥಮಾಲೆಯ ಬಿಡಿಮುತ್ತು

ಕತ್ತಲೆ-ಬೆಳಕು

(ಮೂರಂಕಿನ ಸಾಮಾಜಿಕ ನಾಟಕ)

ಬರೆದವರು :
ಶ್ರೀರಂಗ

ಮನೋಹರ ಗ್ರಂಥ ಪ್ರಕಾಶನ ಸಮಿತಿ, ಧಾರವಾಡ

ಪ್ರಕಾಶಕರು :
ಜಿ. ಬಿ. ಜೋಶಿ
ಮನೋಹರ ಗ್ರಂಥಮಾಲಾ
ಧಾರವಾಡ

ಬೆಲೆ : ಎರಡು ರೂಪಾಯಿ

ಮುದ್ರಕರು :
ಹ. ರಾ. ಪುರೋಹಿತ
ಸಂಯುಕ್ತ ಕರ್ನಾಟಕ ಮುದ್ರಣಾಲಯ
ಕೊಪ್ಪೀಕರ ರೋಡ, ಹುಬ್ಬಳ್ಳಿ

ಶ್ರೀರಂಗ

ಕತ್ತಲೆ - ಬೆಳಕು

(ಮೂರಂಕಿನ ಸಾಮಾಜಿಕ ನಾಟಕ)

ಎಚ್ಚರಿಕೆ !

೧. ಇದರ ಎಲ್ಲ ಒಡೆತನ ಶ್ರೀಮತಿ ಶಾರದಾದೇವಿ ಆದ್ಯ ಅವರದು.

೨. ಆಡುವ ಮುಂಚೆ ೧೦೦ ರೂಪಾಯಿಗಳ ಅಧಿಕಾರಧನವನ್ನು ಕೊಡತಕ್ಕದ್ದು.

೩. ಸನ್ನಿವೇಶಕ್ಕೆ ಸಮರ್ಪಕವಾದ ರಂಗಸ್ಥಲವಿಲ್ಲದಲ್ಲಿ ಪ್ರಯೋಗಕ್ಕೆ ಅಪ್ಪಣೆ ದೊರೆಯದು.

೪. ನಾಟಕದ ತಯ್ಯಾರಿ ಸಾಕಷ್ಟಿಲ್ಲ ಎಂದು ಕಂಡುಬಂದಲ್ಲಿ ಕೊಟ್ಟ ಅಪ್ಪಣೆಯನ್ನು ಹಿಂತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಲಾಗುವದು.

ಅರ್ಪಣೆ

ಈ ನಾಟಕದ ಹೆಸರನ್ನೂ

ಮುನ್ನುಡಿಯ ಕೊನೆಯ ವಾಕ್ಯವನ್ನೂ

ಸೂಚಿಸಿದ

ನನ್ನ ಧರ್ಮಪತ್ನಿ

ಸೌ. ಶಾರದಾದೇವಿಗೆ

ವೈವಾಹಿಕಜೀವನದ ೨೫ ವರ್ಷಗಳ ಸವಿನೆನಪಿಗಾಗಿ

ಈ ನಾಟಕ ಅರ್ಪಿತ.

—ಶ್ರೀರಂಗ

ಮುನ್ನುಡಿ*

ಇದೊಂದು ಹೊಸ ಪ್ರಯತ್ನ. ಇದರಲ್ಲಿ ಕಲೆ, ಜೀವನ, ವಿಮರ್ಶೆ ಎಲ್ಲವೂ ಸೇರಿದೆ. ತಂತ್ರ ಹೊಸತು. ನಮ್ಮ ರಂಗಭೂಮಿಯ ಶಕ್ಯಾಶಕ್ಯತೆಗಳನ್ನು ಮೀರಿ ನಾನು ನಾಟಕವನ್ನು ಬರೆಯುತ್ತಿದ್ದೇನೆ ಎಂಬುದು ನನ್ನ ದೋಷವಲ್ಲ. ನಾಟಕದಿಂದ ನಾಟಕಕ್ಕೆ ನಾನು ನುರಿತಂತೆ, ನನ್ನ ಶೈಲಿ-ತಂತ್ರಗಳು ಬೆಳೆದಂತೆ ನಮ್ಮ ರಂಗಭೂಮಿ ಮುಂದುವರಿಯದಿದ್ದರೆ ಅದರ ಹೊಣೆ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ನಮ್ಮ ಸಾಮಾಜಿಕ ಜೀವನದ ಮೇಲಿದೆ, ನನ್ನಂತಹ ನಾಟಕಕಾರರ ಮೇಲಲ್ಲ. ಇದು ವರೆಗೂ ಬರೆದ ನಾಟಕಗಳನ್ನು ಅರಿತುಕೊಂಡು ವಿಮರ್ಶಿಸುವಷ್ಟು ಶಕ್ತಿಯೂ ಕಾಣಬರುವದು ಕಡಮೆಯೆ. ಸದ್ಯಕ್ಕೆ ಅಲ್ಲಲ್ಲಿ ನಡೆಯುತ್ತಿರುವ ಪ್ರಯತ್ನಗಳಿಂದ, ಸಮರ್ಪಕ ಸಂಘಟನೆಯಿಂದ ನಿಸ್ವಾರ್ಥ - ನಿಷ್ಪಕ್ಷಪಾತ - ನಿಷ್ಣಾತ ಪ್ರೋತ್ಸಾಹದಿಂದ ಬೇಗ ರಂಗಭೂಮಿಯ ಉದ್ಧಾರವಾದಲ್ಲಿ ಅಷ್ಟೆ ಬೇಗ ನನ್ನಕಿಂತಲೂ ಒಳ್ಳೆಯ ನಾಟಕಕಾರರು ಕರ್ನಾಟಕದಲ್ಲಿ ಹುಟ್ಟಿಬರುವರೆಂಬ ಭರವಸೆ ನನಗಿದೆ. ಇಡಿಯ ರಾತ್ರಿ ಕಣ್ಣುಮುಚ್ಚಿದವರೆದುರು ಒಮ್ಮೆಲೆ ಪ್ರಕಾಶಮಾನನಾದ ಸೂರ್ಯನು ಬೆಳಗಿದರೆ ಕಾಣುವುದುಳಿದು ಅವರ ಕಣ್ಣಿಗೆ ಕತ್ತಲೆ ಕಟ್ಟಬಹುದು. ಅದಕ್ಕಾಗಿ ಅರುಣೋದಯಕ್ಕೆ ಹೆಮ್ಮೆ, ಕತ್ತಲೆಯಿಂದ ಬೆಳಕಿಗೆ ಸುಗಮವಾದ, ಸುಂದರವಾದ ದಾರಿ ತಾನು ಎಂದು.

—ಶ್ರೀರಂಗ

* ಕೊನೆಯ ಹಿನ್ನುಡಿಯನ್ನೂ ನೋಡಬೇಕು, ದಯವಿಟ್ಟು.

ಅಂಕ ೧

[ಸಾಯಂಕಾಲದ ಸಮಯ. ತೆರೆ ಮೇಲಕ್ಕೆದ್ದಾಗ ರಂಗಭೂಮಿಯಲ್ಲಿ ಯಾರೂ ಇಲ್ಲ. ಪ್ರೇಕ್ಷಕರ ಎಡಬದಿಗೆ ಮೂಲೆಯಲ್ಲಿ ಒಂದು ಮನೆಯ ತಲೆಬಾಗಿಲು, ಸದ್ಯಕ್ಕೆ ಮುಚ್ಚಿದೆ. ಬಾಗಿಲಿಗೆ ಹೋಗಲು ೨–೩ ಪಾವಟಿಗೆಗಳಿವೆ. ಬಾಗಿಲಿನಿಂದ ಹೊರಗೆ ಬರುವಾಗ ಎಡಕ್ಕೆ ಒಂದು ಕಿಟಕಿ, ಅದೂ ಈಗ ಮುಚ್ಚಿದೆ. ಬಾಗಿಲದ ಇನ್ನೊಂದು ಬದಿಯ ಗೋಡೆ ರಂಗಸ್ಥಲವನ್ನು ದಾಟಿ ಹಾಗೇ ಮರೆಯಾಗಿದೆ. ಕಿಟಕಿಯಿದ್ದ ಗೋಡೆ ರಂಗಸ್ಥಲದ ಹಿಂತುದಿಯ ಮಧ್ಯದ ವರೆಗೆ ಹೋಗಿದೆ; ಆದರೆ ಅದನ್ನು ಮುಟ್ಟಿಲ್ಲ; ಎಂದರೆ ಆ ಕಡೆಯಿಂದ ಯಾರಾದರೂ ಬರಬಹುದಾಗಿದೆ. ರಂಗಸ್ಥಲದ ಮಿಕ್ಕ ಭಾಗವೆಲ್ಲ ಬಯಲು. ಆದರೆ ಪ್ರೇಕ್ಷಕರ ಬಲಬದಿಗೆ – ರಂಗಸ್ಥಲದ ಹಿಂತುದಿಗೆ – ಗಿಡಗಳದೊಂದು ದಟ್ಟ ಗುಂಪು ಇದೆ. ಉಳಿದ ಕಡೆ ಕಂಟಿ, ಹುಲ್ಲು, ಹಸರು ನೈಸರ್ಗಿಕವಾಗಿ ಬೆಳೆದಿದೆ. ಅರ್ಧಕ್ಕಿಂತ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಸೂರ್ಯನು ಮುಳುಗಿದ್ದರಿಂದ ಕ್ರಮೇಣ ಕತ್ತಲಾಗುತ್ತ ಹೋಗುವುದು ; ಬೆಳುದಿಂಗಳಿನ ದಿನಗಳಾದುದರಿಂದ ಮನೆ–ಗಿಡಗಳ ನೆರಳನ್ನು ಬಿಟ್ಟರೆ ಮಿಕ್ಕದ್ದೆಲ್ಲ ಕಾಣುವಂತಿದೆ.

ತೆರೆ ಎದ್ದ ಒಂದು ನಿಮಿಷಕ್ಕೆ ದೂರದಿಂದ ಗೂಬೆಯ ಘೂತ್ಕಾರವೊಂದು ಕೇಳಬರುವುದು. ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ರಂಗಸ್ಥಲದ ಹಿಂತುದಿ ಮತ್ತು ಮನೆಯ ಗೋಡೆಯ ಮಧ್ಯದಿಂದ ಮೆಲ್ಲನೆ ಒಂದು ಮುಖ ಹಣಿಕಿಕ್ಕುವುದು. ಮುಖದಲ್ಲಿ ಭಯ–ದ್ವೇಷ–ದುಃಖಗಳ ಮುದ್ರೆ. ಒಮ್ಮೆಲೆ ಮುಖ ಅತ್ತಿತ್ತ ನೋಡುವುದು. ಗೂಬೆಯ ಇನ್ನೊಂದು ಘೂತ್ಕಾರ; ತಟ್ಟನೆ ಮುಖ ಮನೆಯ ಹಿಂದೆ ಮರೆಯಾಗುವುದು.

ಒಂದು ನಿಮಿಷ ನಿಶ್ಶಬ್ದ. ಆ ಮೇಲೆ ಮೆಲ್ಲಗೆ ಮುಖ ಮತ್ತೊಮ್ಮೆ ಹಣಿಕಿಕ್ಕಿ ಸುತ್ತಲೂ ನೋಡುವುದು. ಎಲ್ಲೆಡೆಯೂ ಶಾಂತವಿದೆ — ಎಂದು ಕಂಡು ಆ ಮುಖ ಮೆಲ್ಲನೆ ಮುಂದೆ ಸರಿದಾಗ, ಹರಿದ ಬಟ್ಟೆಗಳನ್ನು ತೊಟ್ಟ ವ್ಯಕ್ತಿ ಎಂದು ಕಂಡುಬರುವುದು. ಆ ವ್ಯಕ್ತಿಯ ಬಗ್ಗೆ ಇದಕ್ಕಿಂತ ಹೆಚ್ಚು ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳಲು ಶಕ್ಯವಿಲ್ಲ ; ಯಾಕೆಂದರೆ, ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಆ ವ್ಯಕ್ತಿ ಧಾವಿಸಿ ಮನೆಯ ಕಡೆ ಬಂದು, ಈ ಕಡೆ ಮುಂದೆ ದಾರಿ ಇಲ್ಲ ಎಂಬುದನ್ನು ಕಂಡು ಹೆಚ್ಚು ಗಾಬರಿಯಾಗಿ ರಂಗಸ್ಥಲವನ್ನು ಸುತ್ತಿ ಕೊನೆಗೆ ಗಿಡಗಳ ಗುಂಪಿನಲ್ಲಿ ಮರೆಯಾಗುವುದು.

ಒಂದೆರಡು ನಿಮಿಷ ನಿಶ್ಶಬ್ದ.

ಕ್ರಮೇಣ ಪ್ರೇಕ್ಷಕರ ಬಲಬದಿಯಿಂದ ಮಾತುಗಳು ಕೇಳಬರುವವು, ಹಿಂದಿನಿಂದ ಮಾತನಾಡುತ್ತ ಮೂರು ವ್ಯಕ್ತಿಗಳು* ಬರುವುವು. ಒಂದು ವ್ಯಕ್ತಿ ಮುಂದೆ, ಉಳಿದೆರಡು ಒಂದೆರಡು ಹೆಜ್ಜೆ ಹಿಂದೆ. ಮುಂದಿನ ವ್ಯಕ್ತಿ ಮಾತಾಡುವಾಗ ಹಿಂದಿನ ವ್ಯಕ್ತಿಗಳು ಸೂಚ್ಯ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ಪರಸ್ಪರ ನೋಡುವವು. ಮಾತಿನ ಶೈಲಿಗೆ ಸರಿಯಾಗಿ ನಡಿಗೆಯ ವೇಗವೂ ಮೆಲ್ಲಗಿದೆ.]

೧ನೆ ವ್ಯಕ್ತಿ : ನಾನು ಹೇಳಿದೆನಲ್ಲ, ಹೋದಷ್ಟು ಬುದ್ಧಿ ಹೋಯ್ತು ಅಂದ, ಆದಷ್ಟು ಅನುಭವ ಸಾಕು ಅಂದ.

೨ನೆ ವ್ಯಕ್ತಿ : ನೀವೇ ಹೀಂಗಂದ್ರ ನಮ್ಮಂಥೋರ ಗತಿ ಏನು ?

---

* ಪ್ರತ್ಯೇಕವಾಗಿ ಹೇಳದಿದ್ದಲ್ಲಿ ಈ ನಾಟಕದೊಳಗಿನ ಪಾತ್ರಗಳ ವೇಷ ದಿನನಿತ್ಯದ ವ್ಯವಹಾರದಲ್ಲಿ ಅಂತಹರಲ್ಲಿ ಕಂಡುಬರುವ ಸಾದಾ ಉಡುಪು ಎಂದು ತಿಳಿಯಬೇಕು.

೧ನೆ ವ್ಯಕ್ತಿ: ನಾನು ಏನ್ಹೇಳ್ಲಿ? ಬುದ್ಧಿ ಹೋಯ್ತು ಅಂತ ತಿಳಕೋಬೇಕಾದ್ರೂ ಬುದ್ಧಿ ಬೇಕು.

೩ನೆ ವ್ಯಕ್ತಿ: (ಇದೊಂದು ಹಾಸ್ಯಚಟಾಕಿ ಎಂಬಂತೆ ನಕ್ಕು) ನಮ್ಗ ಅಷ್ಟೂ ಬುದ್ಧಿ ಉಳಿದಿಲ್ಲ ಅಂತೀರಾ! ಹಹ! ಇದ್ದಷ್ಟು ಹೋತು ಅಂತೀರಾ?

೧ನೆ ವ್ಯಕ್ತಿ: ಅದನ್ನಾದರೂ ಅನ್ಲಿಕ್ಕೆ ನಾನ್ಯಾರು? ನನ್ಮಾಥೇಳಿದೆ. ನಾಟಕಾ ಬರೆದು ಕೊಡು ಅಂದಿರಿ; ಇಷ್ಟು ವರ್ಷ ಬರೆದ್ಬರೆದ್ಬುದ್ಧಿ ಕಳ್ಕೊಂಡೆ; ಆಡಿ ತೋರಿಸಿದ್ದರ ಅನುಭವದಿಂದ ಹಣ್ಣಾದೆ; ಸಾಕಿನ್ನು, ಅಂತೀನಿ. (ರಂಗದ ಮಧ್ಯಕ್ಕೆ ಬಂದು ಎರಡೂ ವ್ಯಕ್ತಿಗಳನ್ನು ಎದುರಿಸಿ ನಿಲ್ಲುವನು.)

೨ನೆ ವ್ಯಕ್ತಿ: ಅದು ನಿಮ್ಮ ಮಾತಾಯ್ತು. ಈಗ ನಮ್ಮ ಮಾತ ಒಂದೀಟು ಕೇಳ್ರಿ ಅಂತೀವಿ.

೧ನೆ ವ್ಯಕ್ತಿ: (ತಿಳಿಯದೆ) ನಮ್ಮಾತು–ನಿಮ್ಮಾತು ಅಂದ್ರ? ಬರೆದ ನಾಟಕದ ರಿಹರ್ಸಲ್ ನಡೆದಿದೆ ಅನ್ನೋಹಾಂಗ ಮಾತಾಡ್ತೀರಲ್ಲ?

೩ನೆ ವ್ಯಕ್ತಿ: ಅಂದ್ರ ಹೀಂಗ ಐತಿ ನೋಡ್ರಿ ಇದರ ಕತೆ. ನೀವು ನಾಟಕಾ ಬರೆದಿರಿ, ಬರೀತಾ ಇದ್ದೀರಿ, ನಾಲ್ಕ ಜನಾ ಕಲ್ತವರು ನಿಂ ಹೆಸರು ಹೇಳಿದರು, ಅಂತ ನಿಂ ಕಡೆ ಬಂದೀವಿ.

೧ನೆ ವ್ಯಕ್ತಿ: ಕಲ್ತವರು ಹೇಳಿದರೆ? ನಾನು ನಾಟಕಾ ಬರೀತೀನಿ ಅಂತ ಹೇಳಿದರ? ಆಶ್ಚರ್ಯ! ಅತ್ಯಾಶ್ಚರ್ಯ ಅಂದೆ!

೨ನೆ ವ್ಯಕ್ತಿ: (ತಿಳಿಯದೆ ಬೆರಗಾಗಿ) ಅಂದ್ರ?

೧ನೆ ವ್ಯಕ್ತಿ: ಅಂದ್ರೇನು? ನನ್ಹೆಸರು ಯಾರಿಗೂ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ; ಗೊತ್ತಾಗ್ಬಾರ್ದು ಅಂತ ಬ್ಯಾರೆ ಹೆಸರಿನಿಂದ ನಾಟಕಾ ಬರೆದೀನಿ—

೩ನೆ ವ್ಯಕ್ತಿ: (ಇದೊಂದು ಹಾಸ್ಯದ ಚಟಾಕಿ ಎಂಬಂತೆ ನಕ್ಕು) ಹಹ! ನಿಮ್ದೂ ಭಲೆ ಏಟು ಮಾತಿನ್ದು! ಅದಕ್ಕೇ ಮತ್ತ ನಾವೂ ನಿಮ್ಮ ಮುಂದ ಕೈಕಟ್ಟಿ ನಿಂತೀವಿ. ನೀವು ಹೇಳಿಧಾಂಗ ಮಾಡ್ತೀವಿ, ನಮ್ಗೊಂದು ನಾಟಕಾ ಬರೆದು ಕೊಟ್ಬಿಡಿರಿ.

೧ನೆ ವ್ಯಕ್ತಿ: ನಾನು ಹೇಳಿಧಾಂಗ ಮಾಡ್ತೀರಾ?

೨-೩ನೆ ವ್ಯಕ್ತಿಗಳು: ನೀವ್ಹೇಳಿಧಾಂಗ—

೧ನೆ ವ್ಯಕ್ತಿ: ಹಾಂಗಿದ್ದರ ಈ ನಾಟಕದ ಮಾತ ಬಿಟ್ಬಿಡಿರಿ. ನಾನೇ ನಾಟಕಾ ಬರಿಯೋದನ್ನ ಬಿಟ್ಟೇನಿ ಅಂದಮ್ಯಾಲೆ—

೨ನೆ ವ್ಯಕ್ತಿ: ಅದನ್ನ ಕೇಳಿಯೆ ನಿಮ್ಕಡೆ ಬಂದಿವಿ—

೧ನೆ ವ್ಯಕ್ತಿ: (ಚಕಿತನಾಗಿ) ಬರಿಯೋದನ್ನ ಬಿಟ್ಟೆ ಅಂತ ಕೇಳಿ ಮತ್ತೆ ನಾಟಕಾ ಬೇಡ್ತೀರಿ ನನ್ನಿಂದ—ಅಲ್ಲ, ಅಂದ್ರ ನಿಂ ವಿಚಾರಾದ್ರೂ ಏನು?

೩ನೆ ವ್ಯಕ್ತಿ: ಇದ್ಮಾತಂದ್ರ, ಇದು ನೋಡಿರಿ, ಸಾಹೇಬರ. ನೀವು ಇಟದಿನಾ

ನಾಟಕಾ ಬರೆದಿರಿ, ಈಗ ಬಿಟ್ಟಿರಿ —

೧ನೆ ವ್ಯಕ್ತಿ : ಹೌದು, ಬಿಟ್ಟೆ ; ಇನ್ನೊಮ್ಮೆ ಎಂದಿಗೂ ಕೈ ಕೂಡ ಹಚ್ಚೋದಿಲ್ಲ ಅಂತ ಪ್ರತಿಜ್ಞಾ ಮಾಡಿ ಬಿಟೀನಿ.

೨ನೆ ವ್ಯಕ್ತಿ : ನೀವು ನಮ್ಮಂಥೋರ ಮಾತ ಕೇಳಿದ್ರ ಈ ಮುಂಚೆ ಎಂದೋ ಬಿಟ್ಟಿರ್ತಿದ್ದಿರಿ.

೩ನೆ ವ್ಯಕ್ತಿ : ಆಯ್ತು, ಈಗಾದ್ರೂ ಏನಾಯ್ತು ? ನಾವೇ ಹೇಳತೀವಲ್ಲ "ಬರೀರಿ" ಅಂತ.

೧ನೆ ವ್ಯಕ್ತಿ : (ಇನ್ನಿಷ್ಟು ಚಕಿತನಾಗಿ) ಅಲ್ಲ, ಬಿಟ್ಟಿದ್ದು ಒಪ್ತೀರಿ, ಮತ್ತೆ ಬರೆಯೋದು ಅಂತೀರಿ, ಅಲ್ಲ —

೨ನೆ ವ್ಯಕ್ತಿ : ಅಂದ್ರ ನೀವು ಬರೀತಿದ್ರಲ್ಲಾ ಅಂಥಾ ನಾಟಕ ಬರೆಯೋದನ್ನ ಬಿಟ್ಟಿರಿ.

೩ನೆ ವ್ಯಕ್ತಿ : ಅದು ಪಾಡಾತು ಅಂತ.

೧ನೆ ವ್ಯಕ್ತಿ : (ವಿಚಾರದ ಗೊಂದಲದಲ್ಲಿ ಸಿಲುಕಿ) ಅಂದ್ರ ? ಎಂಥಾವ್ನ ಬರೀಬೇಕಂತೀರಿ ?

೨ನೆ ವ್ಯಕ್ತಿ : ನೋಡಿರಿ, ನೀವು ನಾಟಕಕಾರರು ಅಂತ ಹೆಸರಾದಿರಿ. ಬರೆದಿರಿ, ಬರೆದಿರಿ, ನಾಟಕಾ ಬರೆದೇ ಬರೆದಿರಿ —

೧ನೆ ವ್ಯಕ್ತಿ : ಅದನ್ನೆ ಹೇಳ್ತೀನಿ, ಬರೆದೇ ಬರೆದಿವಿ, ಬರಿದೊ ಬರಿದಾದಿವಿ.

೩ನೆ ವ್ಯಕ್ತಿ : (ಮೊದಲಿನಂತೆಯೆ ನಗುತ್ತ) ಹಹ !

೨ನೆ ವ್ಯಕ್ತಿ : ನೋಡಿರಿ, ನಾಟಕಾ ಅಂದ್ರ ನಾಲ್ಕ ಜನಕ್ಕ ಬಂದು ಕೂತು ನೋಡಬೇಕು ಅಂತ ಅನ್ನಿಸಬೇಕು.

೩ನೆ ವ್ಯಕ್ತಿ : ಆದರೆ ನೀವು ಬರೀತಿದ್ದಿರಿ, ಛಾಪಿಸ್ತಿದ್ದಿರಿ —

೨ನೆ ವ್ಯಕ್ತಿ : ಅದೇ ಅಂತೀನಿ. ಬರೀ ಓದ್ಬೇಕು ಅಂತ ಅನ್ನಿಸಿದರ ಸಾಲದು.

೧ನೆ ವ್ಯಕ್ತಿ : ಓದಬೇಕು ಅಂತ ಅನ್ನಿಸೋದು ? ಯಾರಿಗೆ ?

೨ನೆ ವ್ಯಕ್ತಿ : ನಾ ಒಪ್ಪಿಕೊಳ್ತೀನರಿ, ನಿಂ ನಾಟಕಾ ಜನಾ ಓದತಿತ್ತು, ಓದಿ ಮೆಚ್ಚತಿತ್ತು —

೧ನೆ ವ್ಯಕ್ತಿ : ಆದರೆ ನಾನೇ ಒಪ್ಪಿಕೊಳ್ಳೋದಿಲ್ಲವಲ್ಲ ?

೩ನೆ ವ್ಯಕ್ತಿ : ಏನಂದಿರಿ ? (ಮತ್ತೆ ಮೊದಲಿನಂತೆ ನಗುವನು)

೧ನೆ ವ್ಯಕ್ತಿ : ಇಲ್ಲಿ ಕೇಳಿರಿ, ನನ್ನ ನಾಟಕಾ ಯಾರೂ ಓದಿಲ್ಲ —

೨ನೆ ವ್ಯಕ್ತಿ : ಓದದಿದ್ದರ ಛಲೋನೇ ಆಯ್ತಲ್ಲರಿ. ನಾಟಕಾ ಅಂದ್ರ ನೋಡೋದು.

೧ನೆ ವ್ಯಕ್ತಿ : ಯಾರು ನೋಡಿಯೂ ಇಲ್ಲ.

೩ನೆ ವ್ಯಕ್ತಿ : ಆದ್ರೂ ಹೆಸರನ್ನ ಗಳಿಸಿದಿರಲ್ಲ " ನಾಟಕಕಾರ " ಅಂತ ? ಹೋಗ್ಲಿ ಬಿಡ್ರಿ. ಈಗ ನಾವು ಹೇಳೋವಂಥಾ ನಾಟಕಾ ಬರೆದುಕೊಡಿರಿ —

೨ನೆ ವ್ಯಕ್ತಿ : — ಜನ ಹ್ಯಾಗೆ ನೋಡೋದಿಲ್ಲ ನೋಡ್ತೀವಿ —

೩ನೆ ವ್ಯಕ್ತಿ : — ಟಿಕೆಟ್ ಇಟ್ಟರೂ ಸಹಿತ —

೧ನೆ ವ್ಯಕ್ತಿ : ಅಂದ್ರೇನು ಕಾಯಿದೆ ಪಾಸ್ ಮಾಡಿಸುವವರಿದ್ದೀರೇನು ?
೨ನೆ ವ್ಯಕ್ತಿ : ಕಾಯಿದೆ ಯಾಕ, ರಾಯರ? ಅದನ್ನೆ ಹೇಳ್ತೀವಿ ನಿಮಗ. ಜನಕ್ಕ ಎಂಥಾ ನಾಟಕ ಬೇಕನ್ನೋದು ನಮಗೊಗ್ತತ್ತು, ನಾವು ಹೇಳ್ತೀವಿ —
೩ನೆ ವ್ಯಕ್ತಿ : .... ನೀವು ಬರೀರಿ —
೧ನೆ ವ್ಯಕ್ತಿ : .... ಜನ ನೋಡ್ತಾರ — ಅಂತೀರಾ ?

[ದೊಡ್ಡ ನಿರ್ಣಯಕ್ಕೆ ಬಂದು ದಣಿದವರಂತೆ ಮುವ್ವರೂ ಒಂದು ನಿಮಿಷ ಸ್ತಬ್ಧರಾಗುವರು.]

೧ನೆ ವ್ಯಕ್ತಿ : (ಉಸಿರೆಳೆದು, ಮನೆಯ ಬಾಗಿಲ ಕಡೆ ನೋಡಿ) ಹಂ ... (ಅವರನ್ನು ನೋಡಿ) ಕ್ಷಮಿಸ್ಬೇಕು. ಮನೆತನಕ ಬಂದ್ರೂ ಹುಚ್ಚನ್ಹಾಂಗ ನಿಮ್ಮನ್ನ ಬೀದಿಯಲ್ಲಿಯೆ ನಿಲ್ಲಿಸೀನಿ ಮತಾಡ್ತಾ. ಒಳಗ ಹೋಗೋಣ, ನಡೀರಿ.
೨ನೆ ವ್ಯಕ್ತಿ : ನಮ್ಮದಿದೊಂದು ಕೆಲಸ ನೀವ್ಮಾಡಿದರೆ ಎಷ್ಟು ಸಲ ಬಂಧೋಗ್ತೀವೊ ನಿಮ್ಮನೀಗೆ !
೩ನೆ ವ್ಯಕ್ತಿ : ನಾಟಕಾ ಮಾಡಿಸೋ ಧಂದೇನೇ ನಮ್ದು. ನಿಮ್ಮನೀಗೆ ನಾವು ಬರ್ದೆ ಹೋಗ್ತೀವೆ ?
೧ನೆ ವ್ಯಕ್ತಿ : ಅಂದ್ರೆ ಈಗ ಬರೋದಿಲ್ಲ ಅಂತೀರಾ ?
೨ನೆ ವ್ಯಕ್ತಿ : ಛೆ ! ಛೆ !
೩ನೆ ವ್ಯಕ್ತಿ : ನಾವ್ಕೇಳಿದ ನಾಟಕಾ ನೀವು ಬರೆದು ಕೊಡ್ತೀರಿ, ನೀವು ಕೇಳಿದಾಗ ನಾವು ಬರ್ತೀವಿ, ಇದು ನಡೆಯೋದೇ ಇನ್ಮುಂದೆ ಅಂತ —
೧ನೆ ವ್ಯಕ್ತಿ : ಆದ್ರೆ ನಾನು ನಾಟಕಾ ಬರೀತೀನಿ ಅಂತ —
೨ನೆ ವ್ಯಕ್ತಿ : ನೀವಾಗಿಯೆ ಬರೀತೀನಿ ಅಂದಿಲ್ಲ. ನಾವು ಕೇಳೀವಿ ಅಂತ ನೀವು ಬರೀತೀರಿ.
೩ನೆ ವ್ಯಕ್ತಿ : ನೀವು ಬರೀತೀರಿ ಅಂತಲೇ ಜನಾ ನೋಡ್ತಾರ —
೨ನೆ ವ್ಯಕ್ತಿ : ನೋಡದೆ ಏನ್ಮಾಡ್ತಾರ ? ನಮಗೊಗ್ತಿಲ್ಲೇನು ಜನಕ್ಕ ಎಂಥಾ ನಾಟಕ ಬೇಕು ಅಂತ ?
೧ನೆ ವ್ಯಕ್ತಿ : ಎಂಥಾವು ಬೇಕಂತೀರಿ ? ಒಮ್ಮೆ ಹೇಳಿಯೆ ಬಿಡಿರಿ, ನೋಡೋಣ.

[ದೂರದಲ್ಲಿ ಜನರ ಕೂಗು —" ಹಂ ... ಅಲ್ಲಿ ಹೋದ ! ಹಿಡಿರಿ ..." ಮುಂತಾಗಿ]

೧ನೆ ವ್ಯಕ್ತಿ : ಏನಿದು ಗದ್ದಲ ? (ಇಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಕೂಗಿನ ಸದ್ದು ತಡೆದಿದೆ)
೨ನೆ ವ್ಯಕ್ತಿ : ಆದರೂ ಊರ ಹೊರಗೆ ಇದ್ದೀರಿ ಅಂತ ಇಷ್ಟಾದರೂ ಶಾಂತ ಅದ.
೩ನೆ ವ್ಯಕ್ತಿ : ಬರೆಯುವವರು ಅಂದ್ಮ್ಯಾಲೆ ಶಾಂತ ಬೇಕೇ ಬೇಕಲ್ಲ ಸುತ್ಮುತ್ತು ?
೨ನೆ ವ್ಯಕ್ತಿ : ಹಂ....ನೀವು ಕೇಳಿದಿರಲ್ಲ —

೧ನೆ ವ್ಯಕ್ತಿ : ಏನ ಕೇಳಿದೆ ?

೨ನೆ ವ್ಯಕ್ತಿ : ಜನರಿಗೆ ಸೇರೋ ನಾಟಕ ಎಂಥಾವು ಅಂತ —

೧ನೆ ವ್ಯಕ್ತಿ : ಓ ! ಅದು! ಹೋಗಲಿ ಬಿಡಿರಿ. ನಾಟಕಾನೇ ಬರೀಬಾರದ್ದು ಅನ್ನೊವಾಗ ಜನರಿಗೆ ಸೇರೋದರ ವಿಚಾರ ಯಾಕ? ಅಲ್ಲ, ಒಳಗೆ ನಡೀರಲ್ಲ ? ಇಲ್ಲೀವರೆಗೆ ಬಂದೀರಿ, ಕೂತು ಚಹ ತಗೊಂಡು—

೩ನೆ ವ್ಯಕ್ತಿ : (ಇದೂ ಒಂದು ಹಾಸ್ಯಚಟಾಕಿ ಎಂಬಂತೆ ನಕ್ಕು) ಹಹ ! ಭಲೆ ಮಾತು ನಿಮ್ದು ! ನಾಟಕಾ ಬೇಡಿದರ ಚಹ ಕೊಟ್ಟು ಕಳಿಸ್ತೀರಿ.

೧ನೆ ವ್ಯಕ್ತಿ : ಅಂದ್ರೇನು ? ಚಹ ಕೊಟ್ಟು ನಾಟಕಾ ನೋಡಿಸೋದಕಿಂತ ಒಳ್ಳೇದಲ್ಲ ? (ಇಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಮನೆಯ ಹಿಂಬದಿಯಿಂದ ಪೋಲೀಸ ಕಾನ್‌ಸ್ಟೇಬಲ್‌ಸೊಬ್ಬ ಧಾವಿಸಿ ಬರುವ. ಆ ಸದ್ದನ್ನುಕೇಳಿ —) ಯಾರವರು ?

ಪೋ.ಕಾ.: ಇಲ್ಲಿಂದ ಯಾರಾದ್ರೂ ಓಡಿಹೋದ್ರೇನು ?

೧ನೆ ವ್ಯಕ್ತಿ : (ಮುಗುಳ್ನಗೆಯಿಂದ) ಅದೊಂದು ಬಾಕಿ ನಮ್ಮ ನಾಟಕಕ್ಕ !

ಪೋ.ಕಾ.: ಆ ಏನಂದಿರಿ ?

೧ನೆ ವ್ಯಕ್ತಿ : ಏನಿಲ್ಲ, ಸಿಪಾಯಿಸಾಹೇಬರ. ನಿಮಗೇನ್ಬೇಕಾಗಿತ್ತು ?

ಪೋ.ಕಾ : ಈ ಕಡೆಯಿಂದ ಯಾರಾದರೂ ಓಡಿ ಹೋದರೇನು ಅಂತ—

೩ನೆ ವ್ಯಕ್ತಿ : ನಾವೇ ಇಲ್ಲಿಯೆ ಮಾತಾಡ್ತಾ ನಿಂತೀವಿ —

ಪೋ. ಕಾ. : (ದೂರದಲ್ಲಿ "ಹಂ - ಅಲ್ಲಿ" ಎಂಬ ಕೂಗನ್ನು ಕೇಳಿ ತಟ್ಟನೆ ರಂಗಸ್ಥಲವನ್ನು ದಾಟಿ ಪ್ರೇಕ್ಷಕರ ಬಲಬದಿಯ ಮುಂತುದಿಯಿಂದ ಹೋಗುವನು.)

೩ನೆ ವ್ಯಕ್ತಿ : (೨ನೆ ವ್ಯಕ್ತಿಗೆ) ಬೇಕಾದ್ರ ಒಂದ್ಮಿನಿಟು ಒಳಗೇ ಹೋಗೋಣೇನು, ಮಾತಾಡ್ಲಿಕ್ಕೆ ನೆಟ್ಟಗಾದೀತು —

೨ನೆ ವ್ಯಕ್ತಿ : (ಹಿರಿತನದ ದನಿಯಲ್ಲಿ) ಬರೆಯೋ ಜನ ಅವರು. ಅವರಿಗ್ಯಾಕ ತ್ರಾಸ ಕೊಡೋದು ? ಮಾತಾಡೋದಾದ್ರೂ ಏನಿದೆ ಅಂಥಾದ್ದು ? ಅವರು ವಿಚಾರ ಮಾಡಲಿ.

೧ನೆ ವ್ಯಕ್ತಿ : ಯಾವ ವಿಚಾರ ?

೩ನೆ ವ್ಯಕ್ತಿ : ನಾವು ಕೇಳಿದ ನಾಟಕ —

೧ನೆ ವ್ಯಕ್ತಿ : ಎಂಥಾ ನಾಟಕ ?

೨ನೆ ವ್ಯಕ್ತಿ : ಪೌರಾಣಿಕ ನಾಟಕ.

೧ನೆ ವ್ಯಕ್ತಿ : ಏನಂದಿರಿ ?

೨ನೆ ವ್ಯಕ್ತಿ : ಇಲ್ಲಿ ಕೇಳಿರಿ, ರಾಯರ. ಜನಕ್ಕ ಬೇಕಾಗೋದು ಪೌರಾಣಿಕ ನಾಟಕ. ದೇವರು, ರಾಕ್ಷಸರು, ಇಂದ್ರಸಭಾ, ರಂಭಾ-ಊರ್ವಶಿಯರ ನೃತ್ಯ —

[೧ನೆ ವ್ಯಕ್ತಿ ಗಟ್ಟಿಯಾಗಿ ನಗಲು ತಡೆಯುವನು]

೩ನೆ ವ್ಯಕ್ತಿ : (೧ನೆ ವ್ಯಕ್ತಿ ಇನ್ನೂ ಗಹಗಹಿಸಿ ನಗುತ್ತಿರುವುದನ್ನು ಕಂಡು) ಯಾಕ, ರಾಯರ ?

೧ನೆ ವ್ಯಕ್ತಿ : ಅಲ್ಲ — (ನಗೆ ತಡೆಯುತ್ತ) ನಾನೇನು ಹುಡುಗ ಅಂತ ತಿಳಿದೀರಾ? ದೇವರು, ರಾಕ್ಷಸರು, ಆ ಅದ್ಭುತ — ಇದೆಲ್ಲಾ ಹುಡುಗಬುದ್ಧಿಗೆ ಒಪ್ಪೋ ವಿಷಯು. ಅದನ್ನ ನನಗ ಈಗ— ಇಷ್ಟು ವರ್ಷದ ಮ್ಯಾಲೆ— ಬರಿ ಅಂತೀರಾ? ಅಲ್ಲರಿ, ನಾನೇನು ೨೦ನೆಯ ಶತಮಾನದ ಸಮಾಜದೊಳಗೆ ಹುಟ್ಟಿ ಬೆಳೆದೆನೊ — ಏನು ಕಾಡುಯುಗದಲ್ಲಿಯೊ ? ಅಂಥಾ ಕತೆಯನ್ನು ಬರೆದರೆ ಬುದ್ಧಿವಂತರು ಏನಂದಾರು ನನಗ ?

೩ನೆ ವ್ಯಕ್ತಿ : ಅಂಥಾ ಕತೆ ಅಂದ್ರ ?

೧ನೆ ವ್ಯಕ್ತಿ : ಇಂಥಾ ಕತೆ : ಒಬ್ಬ ರಾಜ, ಇಲ್ಲ ಒಬ್ಬ ಋಷಿ; ಅಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬ ರಾಕ್ಷಸ ಬರುವ; ಯಾವದಾದರೂ ಒಂದು ಹೆಣ್ಣನ್ನು ಓಡಿಸಿಕೊಂಡು ಹೋಗುವ; ಆಮ್ಯಾಲೆ ಯುದ್ಧ, ಶಾಪ, ಮಾಯಾಬಜಾರ... ಅಲ್ಲ, ನಮ್ಮ ಜೀವನಕ್ಕೂ ಅದಕ್ಕೂ ಏನು ಸಂಬಂಧ? ಎಂದಾದರೂ ಎಲ್ಲಿಯಾದರೂ ಮನುಷ್ಯ-ಸಮಾಜ ದೊಳಗ ನಡೆದೀತೆ ಅಂಥಾದ್ದು ?

೨ನೆ ವ್ಯಕ್ತಿ : ಅದಕ್ಕೇ ಜನಾ ನೋಡ್ಲಿಕ್ಕೆ ಬರೋದು, ರಾಯರ.

೧ನೆ ವ್ಯಕ್ತಿ : ಛಿ! ಅಲ್ಲರಿ, ಒಬ್ಬ ಇನ್ನೊಬ್ಬನ ಹೆಂಡತೀನ್ನ ಅಪಹರಣ ಮಾಡಿದ ಅನ್ನೋ ಕಾಡ ಯುಗ ಎಂದಿನದು —

ಪೊ.ಕಾ. : (ತಟ್ಟನೆ ಹೋದ ಬದಿಯಿಂದ ಬಂದು) ಹೌದು, ಅವನೆ. ನೋಡಿದಿರೇನು?

೧ನೆ ವ್ಯಕ್ತಿ : (ಸಿಡುಕಿನ ದನಿಯಲ್ಲಿ) ಯಾರ್ನ?

ಪೋ. ಕಾ. : ಏನೊ ಹೇಳಿದಿರಲ್ಲ, ಯಾರದೋ ಹೆಂಡತೀನ್ನ ಓಡಿಸಿಕೊಂಡು ಹೋದ ಅಂತ.

೨ನೆ ವ್ಯಕ್ತಿ : ಸಿಪಾಯಿಸಾಹೇಬರ, ನಾಟಕದ ಕತೆಯನ್ನ ಹೇಳ್ತಿದ್ದರು.

ಪೋ. ಕಾ. : (ಸಿಡುಕಿನಿಂದ) ಕತೆ ಹೇಳೋದಿದ್ದರ ಮನೀವಳಗ ಹೋಗಿ ಕೂಡಿರಿ, ಇಲ್ಲಿ ಯಾಕ ಮಂದಿಯ ಕೆಲಸಕ್ಕ ಅಡ್ಡಿ ಮಾಡ್ತಾ...

೩ನೆ ವ್ಯಕ್ತಿ : ಅಡ್ಡಿ ಮಾಡೋದಿಲ್ಲ, ಸಿಪಾಯಿಸಾಹೇಬ್ರ. ನಿಮ್ಗ ಏನ್ಬೇಕಾಗೇತಿ ಹೇಳಿರಿ ಅಂದೆನಲ್ಲ ?

ಪೋ. ಕಾ.: (ಅಧಿಕಾರವಾಣಿಯಿಂದ) ಯಾರನಾದರೂ ನೋಡಿದ್ರೇನು ಅಂತ ಎಷ್ಟು ಸಲ ಕೇಳ್ತೀನಲ್ಲ ನಾನೂ ?

೨ನೆ ವ್ಯಕ್ತಿ : ನಾವು ಯಾರನೂ ನೋಡಿಲ್ಲರಿ.

ಪೋ. ಕಾ.: ಆದರೂ ಇದೇ ಈಗ ಮಾತಾಡ್ತಿದ್ದಿರಲ್ಲ, ಹೆಂಡ್ತೀನ್ನ ಓಡಿಸಿಕೊಂಡು ಹೋದ ಅಂತ.

೨ನೆ ವ್ಯಕ್ತಿ : ನಾಟಕದ ಕತೆ ಅದು.

ಪೋ. ಕಾ.: ಕತೆ ಹೇಳೋದಿದ್ದರ ಮನೀವಳಗ ಹೋಗಿ ಕೂಡಿರಿ, ಇಲ್ಲಿ —

(ಇದನ್ನ ಒಮ್ಮೆ ಹೇಳಿದ್ದು ಲಕ್ಷ್ಯಕ್ಕೆ ಬಂದು, ಅಪಮಾನಿತನಾಗಿ, ಸಿಟ್ಟಿನಿಂದ) ಹೇಳಿ ಇಟ್ಟಿರ್ತೀನಿ ನಿಮಗ, ಒಂದೇ ನೋಡಿದರೂ ಮುಚ್ಚಿಟ್ಟಿರಿ ಅಂದ್ರ— (ಎನ್ನುತ್ತ ಮನೆಯ ಹಿಂದಿನಿಂದ ಹೋಗುವನು).

೧ನೆ ವ್ಯಕ್ತಿ : (ತಿರಸ್ಕಾರದಿಂದ ಉಸಿರೆಳೆದು) ಒಳಗೇ ಹೋಗೋಣ ನಡೀರಿ.

೨ನೆ ವ್ಯಕ್ತಿ : ಇವನ ಕೂಡ ಯಾಕೆ ಗುದ್ದಾಟ ?

೩ನೆ ವ್ಯಕ್ತಿ : ಏನಾದ್ರೂ ಗೊತ್ತಾಮಾಡಿಕೊಂಡೇ ಹೋಗೋಣ.

೧ನೆ ವ್ಯಕ್ತಿ : (ಮೆಟ್ಟಿಲುಗಳನ್ನೇರಿ, ಬಾಗಿಲಿಗೆ ಬಂದು, ಬಾಗಿಲನ್ನು ತೆರೆಯುತ್ತ) ನಾನು ದೀಪ ಹಚ್ಚ್ತೀನಿ, ನೀವು ಬರ್ರಿ (ಎಂದು ಒಳಗೆ ಹೋಗುವನು.)

೨-೩ನೆ ವ್ಯಕ್ತಿಗಳು : ದೀಪ ಹಚ್ಚ್ಯೋತನಕ ಇಲ್ಲಿಯೆ ನಿಲ್ಲೋಣ.

[ಇವರಿಬ್ಬರೂ ಬಾಗಿಲ ಕಡೆ ಬೆನ್ನುಮಾಡಿ ನಿಂತಿರುವರು. ಒಂದು ನಿಮಿಷ ಇಬ್ಬರೂ ಯಾವುದೊ ಯೋಚನೆಯಲ್ಲಿ ತೊಡಗಿದವರಂತೆ ಸ್ತಬ್ಧರಾಗಿ ನಿಂತಿದ್ದಾರೆ. ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಗಿಡದ ಗುಂಪಿನಿಂದ ಮುಂಚೆ ಓಡಿ ಹೋದ ವ್ಯಕ್ತಿ ಸದ್ದಿಲ್ಲದೆ ಬಂದು, ಮೆಲ್ಲಗೆ ಇವರ ಹಿಂದಿನಿಂದ ನಡೆಯುತ್ತ, ಸರ್ರನೆ ತೆರೆದ ಬಾಗಿಲಿನೊಳಗೆ ಜಾರುವನು. ಆಗ ಬಾಗಿಲ ಸದ್ದಾದೊಡನೆ ಇಬ್ಬರೂ ವ್ಯಕ್ತಿಗಳು ತಿರುಗಿ ನಿಂತು ಬಾಗಿಲನ್ನು ನೋಡಿ —]

೨ನೆ ವ್ಯಕ್ತಿ : ಬಾಗಿಲ ಮುಚ್ಚ್ಕತೇನೊ ಅಂತ ಗಾಬರಿಯಾದೆ.

೩ನೆ ವ್ಯಕ್ತಿ : ಒಬ್ಬನೇ ಇದ್ದಿರಬೇಕು ಮನೀವಳಗ — (ಒಳಗೆ ಕಡ್ಡಿ ಕೊರೆದುದನ್ನು ಕಂಡು) ದೀಪ ಹಚ್ಚಿತು, ನಡೆ (ಇಬ್ಬರೂ ಒಳಗೆ ಹೋಗುವರು.)

೧ನೆ ವ್ಯಕ್ತಿ : (ಒಂದು ನಿಮಿಷದ ತರುವಾಯ ಬಾಗಿಲಿಗೆ ಬಂದು ಒಳಗಿನವರೊಡನೆ ಮಾತಾಡುತ್ತ) ಬಂದೆ, ಬಾಗಿಲಾ ಮುಂದೆ ಮಾಡಿಕೊಂಡು. ಇಲ್ಲ ಅಂದ್ರ, ಯಾರಾನಾದರೂ ನೋಡಿದ್ರೇಸು ಅಂತ ಒಳಗ ಬಂದ್ರೂ ಬಂದ್ನೆ ಪೋಲೀಸ. (ಒಳಗಿನಿಂದ ಎಲ್ಲರೂ ನಗುವ ಸದ್ದು ಕೇಳುವಾಗ ಬಾಗಿಲನ್ನು ಮುಚ್ಚಿಕೊಂಡು ಹೋಗುವನು.)

[ರಂಗಸ್ಥಲದಲ್ಲಿ ಕೆಲಹೊತ್ತು ನಿಶ್ಶಬ್ದತೆ. ಆ ಮೇಲೆ ಮೆಲ್ಲ ಮೆಲ್ಲನೆ ಬಾಗಿಲದ ಒಂದು ಹಲಗೆ ಹಿಂದೆ ಸರಿಯುವುದು. ಅಂಕದ ಪ್ರಾರಂಭಕ್ಕೆ ಕಂಡ ಮುಖ ಮತ್ತೊಮ್ಮೆ ಅತ್ತಿತ್ತ ಸದ್ದನ್ನು ಕೇಳುವ ಮುದ್ರೆಯಿಂದ ಹಣಿಕಿಕ್ಕುವಾಗ ದೂರದಿಂದ ಮಾತು ಕೇಳಬರಲು ಮುಖ ತಟ್ಟನೆ ಮರೆಯಾಗುವುದು. ಬಾಗಿಲು ಸದ್ದಿಲ್ಲದೆ ಮುಚ್ಚುವುದು. ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ರಂಗಸ್ಥಲದ — ಪ್ರೇಕ್ಷಕರ ಬಲಬದಿಯ — ಮುಂತುದಿಯಿಂದ ಎರಡು ಹಳ್ಳಿಯ ಮಾದರಿ ವ್ಯಕ್ತಿಗಳು ಮಾತನಾಡುತ್ತ ಬರುವುವು. ಒಂದು ಹಿರಿಯ ವ್ಯಕ್ತಿ — "ಮಾವ", ಇನ್ನೊಂದು ಕಿರಿಯನಾದರೂ ಮಧ್ಯವಯಸ್ಸಿನ ವ್ಯಕ್ತಿ — " ಮಳ್ಳ ". " ಇದೇ ಜಾಗ ನೋಡು, ಮಾವಾ " ಎನ್ನುತ್ತ ಮಳ್ಳನು ಮುಂದೆ ಬರುವನು.]

ಮಾವ : (ಹಿಂದಿನಿಂದ ಬಂದು, ಸುತ್ತಲೂ ನೋಡಿ) ಇದೇ ಜಾಗ ? ಏನೈತಿ ಇಲ್ಲಿ. ಅಲ್ಲಿ ಇದಿರಿಗೆ ಯಾರ್ದೊ ಮನೆ ಐತಿ ; ಈ ಕಡೆ ಬಟ-ಬಟ ಬಯಲೈತಿ.

ಮಳ್ಳ : ಅಲ್ಲ, ಮಾವಾ, ಆ ಪೋಲೀಸ್ ಸಿಪಾಯಿ ಈ ಕಡೆ ಬಂದಿದ್ನಂತೆ.

ಮಾವ: ಬಂದಿದ್ದಾನಾತು. ರಾತ್ರಿ ಪಾಳಿ ಇದ್ದಿರಬೇಕು, ರಾತ್ರಿ ಆದ ಮ್ಯಾಗ ಊಟಿ ದೂರ ಬರಾಕ ಹೆದರ್ತಿರಬೇಕು, ಅದಕ್ಕ ಊಟಿರಾಗೇ ಬಂಧೋದ್ನೇನೊ!

ಮುಳ್ಳ: ಅಲ್ಲ, ಮಾವಾ, ಆ ಹುಡುಗನ್ನ ಹುಡುಕೊಂತ ಬಂದಿದ್ನಂತ ಈ ತಾವ!

ಮಾವ: ಏ, ಮುಳ್ಯಾ, ತುಸಾ ದಮ್ಮ ತಿನ್ನು. ಯಾವ ಹುಡುಗನ್ನ?

ಮುಳ್ಳ: ನಮ್ಮ ಹುಡುಗನ್ನ.

ಮಾವ: ಹಾಂಗ ಹೇಳಲಾ ಮತ್ತ. ಮದ್ಲು ಹೇಳಿದಿ ನಿನ್ನ ಹುಡುಗ ಯಾರದೊ ಹೆಂಡತೀನ್ನ —

ಮುಳ್ಳ: (ನಡುವೆಯೆ) ಇಲ್ಲ, ಮಾವಾ, ನೀನೇ ಅವಸರದಾಗ ತಪ್ಪು ಕೇಳೀದಿ.

ಮಾವ: ಕೇಳೋದಕ ಎಲ್ಲಿಂದ ಅವಸರಾ ತಂದೆಪಾ, ಮುಳ್ಳಪ್ಪಾ? (ಸುತ್ತುಮುತ್ತಲು ನೋಡಿ) ಹಂ — ನಡೀ! ಇಲ್ಲಿ ನಿಂತೇನ್ಮಾಡಾವ?

ಮುಳ್ಳ: ಅಲ್ಲ — ಹುಡುಗನ್ನ ಹುಡುಕಾಣಾ ಅಂತ —

ಮಾವ: ಎಲೆ ನಿನ! ಮತ್ತೆ ಅದ್ನೆ ಹೇಳ್ತಾನಲ್ಲೊ? ನಿನ್ನ ಹುಡುಗ ಹೋಗ್ಯಾನ ತನ್ನ ಹೆಂಡತೀನ್ನ ಹುಡುಕಾಕ — ಅಂತೀ! ಇನ್ನು ನೀ ಎಲ್ಲಿ ಹುಡುಕಾಂವಾ ನಿನ್ನ ಹುಡುಗನ್ನ? ಆ ಹೊಯ್ಮಾಲಿ ಹೋಗಿರಬೇಕು ತನ್ನ —

ಮುಳ್ಳ: ಇಲ್ಲ, ಮಾವಾ, ಆಕೆ ಹೋಗಿಲ್ಲ, ನನಗ ಖಾತ್ರಿ ಐತಿ. ಆ ಬದ್ಮಾಷನೆ ಆಕೇನ್ನ ಓಡಿಸಿಕೊಂಡು ಹೋಗ್ಯಾನ.

ಮಾವ: ಇಲ್ಲಿ ನೋಡು, ಮುಳ್ಯಾ; ಒಂದ್ಮಾತ್ಕೇಳ್ತೀನಿ, ಬೂದೇವಿನ್ನ ನೆನೆಸಿಕೊಂಡು ಕರೇವ್ನ ಹೇಳು. ನಿನ್ನ ಸೊಸೀನ್ನ ಓಡಿಸಿಕೊಂಡು ಹೋಗ್ಯಾನೊ ನೀ ಹೇಳೋ ಆ ಬದ್ಮಾಷ? ಇಲ್ಲ, ನಿನ್ನ ಸೊಸೆ ತಾನಾಗೇ ಓಡಿಹೋಗ್ಯಾಳೊ ಅವನ ಬೆನ್ನಗಂಟ?

ಮುಳ್ಳ: ನನಗ ಖಾತ್ರಿ ಐತಿ, ಮಾವಾ, ಆಕೇನ್ನ ಓಡಿಸಿಕೊಂಡು ಹೋಗ್ಯಾನ ಆ ಬದ್ಮಾಷ ಅಂತ. ಅದಕ್ಕೇ ಹುಡುಗನ್ನ ಹುಡುಕಬೇಕಾಗೇತಿ.

ಮಾವ: ಎಂಥಾ ಗಂಡಸು ಅಂತೀನಿ ನಿನ್ನ ಹುಡುಗ! ಹೋದರ್ಹೋದಳು ಆ ಹೊಯ್ಮಾಲಿ. ಮೀಸೆ ಹೊತ್ತ ಗಂಡಸಿಗ ಇನ್ನೊಂದು ಹೆಣ್ಣ ಸಿಗಾಕಿಲ್ಲ?

ಮುಳ್ಳ: ನಿನಗೊತ್ತಿಲ್ಲ, ಮಾವಾ, ನನ್ನ ಮಗ, ಸೊಸೆ ಒಂದಕ್ಕೊಂದು ಏಟೊಂದು ಜೀಂವಾ ಹಚ್ಚಿಕೊಂಡಿದ್ದುವು ಅಂತ.

ಮಾವ: ಎಲೆಲೆ! ನನ್ಗೇನು ಹೆಣ್ಣಿನ ಪರಸಂಗ ಗೊತ್ತೇ ಇಲ್ಲ ಅನ್ನೋವರ ಹಾಂಗ ಹೇಳ್ತಾನಲ್ಲೊ? ಜೀಂವಾ ಹಚ್ಚಿಕೊಂಡಿದ್ದುವು — ಅಂತ! ಒಂದು ಜೀಂವ ಹೋತು, ಇನ್ನೊಂದು ಜೀಂವ ಬಂತು ಮಗ್ಗುಲಿಗೆ, ಅದನ್ನೆ ಹಚ್ಚಿಕೊಂಡು ಇದ್ದ. ಜೀಂವಾ ಹಚ್ಚಿಕೊಂಡಂತ! ನಡಿ, ನಡೀ —

ಮುಳ್ಳ: (ಅಧೈರ್ಯದ ದನಿಯಲ್ಲಿ) ಮಾವಾ —

ಮಾವ: ಏನಪ?

ಮುಳ್ಳ : ನನ್ನ ಚಿಂತೆಗೆ ಬ್ಯಾರೀ ಕಾರಣ ಐತಿ, ಮಾವಾ —

ಮಾವ : ಯಾವ "ಭಾರೀ ಕಾರಣ" ಪ ಅದು ?

ಮುಳ್ಳ : ನನ್ನ ಚಿಂತೀ ಅಂದ್ರ, ನಮ್ಮ ಹುಡುಗ ರೊಚ್ಚಿಗೆದ್ದು ಎಲ್ಲಿ ಆ ಬದ್ಮಾಷನ ಖೂನಿ ಮಾಡ್ತಾನೊ ಅಂತ — ತುಸಾ ತಡೀ, ಮಾವಾ — ಆ ಗಿಡದ ಗುಂಪಿನ ತನಕ ಹೋಗಿಬರ್ತೀನಿ —

ಮಾವ : ಯಾಕ ? ಅಲ್ಲಿ ಯಾರ ಹೆಣ ಬಿದ್ದೈತಿ ಅಂತ ಹೆದರಿಕೇನೊ ?

ಮುಳ್ಳ : (ಆ ಕಡೆ ಹೊರಡುತ್ತ) ಅದು ನಮ್ಹುಡುಗ ಕುಂತುಕೊಳ್ಳೋ ಜಾಗ. ಗಂಡ ಹೆಂಡತಿ ಯಾವಾಗ್ಯಾವಾಗ ಬಂದು ಕೂಡತಿದ್ದರಲ್ಲಿ.

ಮಾವ : (ಅವನ ಹಿಂದಿನಿಂದ ನಡೆದು) ಈಗ ಕುಂತಿರಬೇಕು. ನೋಡ್ತೀಯೇನು ? ಬಾ.

ಮುಳ್ಳ : (ಗಿಡದ ಗುಂಪಿನ ಹತ್ತಿರ ಬಂದು ಕೂಗಿ ಹೇಳುವನು) ಇಲ್ಲಿಯೂ ಇಲ್ಲ, ಮಾವಾ.

[ಪ್ರೇಕ್ಷಕರ ಬಲಬದಿಯಿಂದ — "ಇಲ್ಲಿ ಇದ್ದಾರ ನೋಡೋ, ಶುಂಭಾ" ಎನ್ನುತ್ತ ಇಬ್ಬರು ಹರೆಯದ ಹುಡುಗರು ಬರುವರು. "ಏ — ಇವರೇ ಕಾಣ್ತಾರೊ, ಹುಂಬಾ" ಎನ್ನುತ್ತ ಎರಡನೆಯವ ತುಸು ಮುಂದೆ ಬರುವನು.]

ಮಾವ : ಯಾರಪ ಇವರು ?

ಹುಂಬ : ಯಾರೊ ಹೇಳ್ತಿದ್ದರು ಇಲ್ಲಿ ಏನೊ ಖೂನಿಯಾಗಿದೆ ಅಂತ —

ಮುಳ್ಳ : (ಗಾಬರಿಯಾಗಿ) ಖೂನಿ ? ಇಲ್ಲಿ ? ಯಾರದು ?

ಶುಂಭ : ಯಾರದೊ ಏನೊ ? ಅಲ್ಲಿ ಪೋಲೀಸ್ ಹೇಳ್ತಿದ್ದ.

ಮಾವ : ನೋಡಾಕ ಅಂತ ನೀವು ಟಿಕೀಟ್ ತಕ್ಕೊಂಡು ಬಂದೀರೇನು ?

ಹುಂಬ : ಹಹ ! ಇದೊಳ್ಳೆ ಮೋಜಿನ ವಿಚಾರ ! ಹಹ !

ಮಾವ : ಅಲ್ಲ — ಮತ್ತ ! ಯಾರು ಯಾರದಾದ್ರೂ ಖೂನಿ ಮಾಡಿದರ ನೋಡಾಕ ಭಲೆ ಮೋಜು ! ನಡಿ — ನಡೀರ್ರ್ಯೊ, ಹುಚ್ಚಗೊಟ್ಟಿಗಳಿರಾ !

ಮುಳ್ಳ : (ಗಾಬರಿಯಾಗಿ) ಅಲ್ಲ, ಮಾವಾ, ಇದೇನ್ ಸುದ್ದಿ ಬಂತು ಅಂತೀನಿ—

ಮಾವ : ಹುಚ್ಚಾ ಮಳ್ಳ ನೋಡು ನೀನು ! ಹಾದಿಗೆ ಹೋಗೋ ಹುಡುಗರು, ಹಾರಿಕೆ-ಸುದ್ದಿ ತಂದಾರ —

ಶುಂಭ : (ಹುಂಬನಿಗೆ) ಹಾರಿಕೇ ಸುದ್ದಿ ಅಂತ ! ಕೇಳಿದೆಯಾ ?

ಹುಂಬ : ಹಾರಿಕೇದಲ್ಲ, ಮಾವಾ —

ಮಾವ : (ನಡುವೆಯೆ) ಯಾರಿಗೆಲೆ ನೀನು "ಮಾವ" ಅನ್ನೋದು ?

ಹುಂಬ : (ಹೆದರಿಲ್ಲ ಎಂದು ತೋರಿಸುವ ಹಟದಿಂದ) ಹಾರಿಕೇದಲ್ಲ ಸುದ್ದಿ. ಖುದ್ದ ಪೋಲೀಸನೆ ಹೇಳಿದ ನಮಗ—

ಮುಳ್ಳ : (ಆತುರತೆಯಿಂದ) ಏನಂತ ?

ಶುಂಭ : (ಹುಂಬನಿಗೆ) ಹೇಳೋಣೇನು ?

ಹುಂಬ: ನಾವ್ಯಾಕ ಹೇಳ್ಬೇಕು ಬಿಡು. ಪೋಲೀಸರು ಇನ್ನೂ ಗುಪ್ತ ಅಂತ ಇಟ್ಟಿದ್ದರ —

ಮುಳ್ಳ : (ಅಧೈರ್ಯದಿಂದ) ನಾವು ಯಾರಿಗೂ ಹೇಳೋದಿಲ್ಲ.

ಶುಂಭ : (ಹುಂಬನಿಗೆ) ಹೇಳೋಣೇನು ?

ಹುಂಬ : ನಾವ್ಯಾಕ ಹೇಳ್ಬೇಕು ಬಿಡು. ಒಟ್ಟಿ ಈ ಜನರ ಹಣೆಬರೆಹನೆ ಇದು. ಖೂನಿ ಮಾಡೋದು —

ಮಾವ : ಇಕ ! ಗೊತ್ತಿಲ್ದೆ ಮಾತಾಡಿದ್ರ ನಿನ್ನನ್ನೆ ಹಿಡಕೊಂಡು ಹೋದಾರು —

ಶುಂಭ : ಅವನನ್ನ ಯಾಕ ಹಿಡೀತಾರ ? ಖೂನಿ ಮಾಡಿದವ ಗಂಡ —

ಮುಳ್ಳ : (ಇನ್ನಿಷ್ಟು ಹೆದರಿ) ಯಾರ ಗಂಡ ?

ಶುಂಭ-ಹುಂಬ : (ಇಬ್ಬರೂ ನಗುತ್ತ) ಯಾರ ಗಂಡಂತ ? ಹಹಹ ! ಯಾರ ಗಂಡ ? ಹೆಂಡತಿಯ ಗಂಡ ! ಹಹಹ ! (ನಗುತ್ತ ಹೋಗುವರು)

ಮುಳ್ಳ : (ಮುಖದ ಬೆವರನ್ನೊರೆಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತ) ಮಾವಾ—

ಮಾವ : (ಸಿಟ್ಟಿನಿಂದ) ಸುಮ್ಮಾಕಿರೊ ನೀನು ! ನೋಡಿದಿಯಿಲ್ಲೊ ? ಜನ ಕತೆ ಕಟ್ಟೋದು ಅಂದ್ರ ಹೀಂಗೇ !

ಮುಳ್ಳ ಉಸಿರು ಸಾಲದವನಂತೆ) ಅಲ್ಲ, ಮಾವಾ, ಒಂದ್ಯಾಳೆ ನಮ್ಹುಡುಗ ರೊಚ್ಚಿಗೆದ್ದು ಆ ಬದ್ಮಾಷನ್ನ ಕೊಂದುಬಿಟ್ಟಿದ್ದರ —

ಮಾವ : ಅದೇ ಏಟಿಗೆ ಆ ಹೊಯ್ಮಾಲೀನ್ನೂ ಕಡಿದು ಹಾಕಿದ್ರ ನೆಟ್ಟಗಾಗ್ತೇತಿ.

ಮುಳ್ಳ : ಮಾವಾ —

ಮಾವ : ಯಾಕೊ — ಮಾವಾ-ಮಾವಾ ಅಂತ ಮ್ಯಾಂವ್‌ಗುಡತೀ ? ನೀನು, ನಿನ್ನ ಪಡಿಯಚ್ಚು ನಿನ್ನ ಮಗ ! ಓಡಿಹೋದಾಕಿ ಹೋದಳು, ಆಕೇನ್ನ ತಿರುಗಿ ತರಲಾಕ ಗಂಡಸುತನದ ಹ್ಯಾಂವ ಏನಾದ್ರೂ ಐತ್ಯೊ ಇಲ್ಲೊ ನಿನ್ನ ಹುಡುಗ್ಗ ? ಜಿಂವಕ್ಕ ಜಿಂವಾ ಹಚ್ಚಿಕೊಂಡಿದ್ದುವಂತ ಮ್ಯಾಗ !

ಮುಳ್ಳ : ಇಲ್ಲ, ಮಾವಾ, ನಿನಗ ತಿಳಿಯಾಕಿಲ್ಲ. ಆಕೆ ಎಂದಿಗೂ ಓಡಿಹೋಗಾಕೆ ಅಲ್ಲ. ಗಂಡ-ಹೆಂಡತಿ ಅಂದ್ರ ಅಷ್ಟು ಒಂದು ಜೀಂವ. ನಿನಗ್ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ ಮಾವಾ, ಮದಿವಿ ಆಗದಿದ್ರ ಇಬ್ಬರೂ ಕೂಡಿ ಬೆಂಕೀವಳಗ ಹಾರಿಕೊಳ್ಳೋಣ ಅಂತ ಹೊಂಟಿದ್ದುವು ಅವೆರಡೂ. ಅಷ್ಟು ಒಂದೇ ಹುರಿ ಜೀವನ. ಮಾವಾ —

ಮಾವ : (ನಡುವೆಯೆ) ನೀಯೇನು ಹೀಂಗೇ ಕತೆ ಹೇಳ್ತಾ ಇಲ್ಲೇ ನಿಂದಿರು ಅಂತೀಯೊ —

ಮುಳ್ಳ : ಇಲ್ಲ, ಮಾವಾ, ಹೊರಡೋಣ. ಎಲ್ಲಾ ಕಡೆ ಹುಡುಕಿ ನೋಡೋಣ. ಆಕೇನ್ನ ಎಲ್ಯೋ ಬಿಗಿದು ಕಟ್ಟಿ ಮುಚ್ಚಿಟ್ಟಿರಬೇಕು ಆ ಬದ್ಮಾಷ, ಅವನನ್ನ ಹುಡುಕತಾ ಹೋಗ್ಯಾನ ನಮ್ಮ ಹುಡುಗ —

ಮಾವ : ನಿನ್ನ ಹುಡುಗನ್ನ ಹುಡುಕ್ತಾ ಹೊಂಟಾನ ಪೋಲೀಸ !

ಮಳ್ಳ: ಇಲ್ಲ, ಇಲ್ಲ, ಮಾವಾ, ನನ್ನ ಹುಡುಗ ಏನೂ ಮಾಡಿಲ್ಲ. ನಾಕ್ ದಿನಾ ಆತು ಹೊಟ್ಟಿಗೊಂತುತ್ತಿಲ್ಲ, ಕಣ್ಣಿಗೆ ಕಣ್ಣು ಹಚ್ಚಿಲ್ಲ—

ಮಾವ: ಪೋಲೀಸನ ಮಾತು ನಾ ಹೇಳಿದರೆ ಡಾಗ್ದರನ ಮುಂದೆ ಹೇಳೋಹಾಂಗ ನೀ ಹೇಳ್ತೀಯಲ್ಲೊ? ಅಕ! ಬಂದರು ಯಾರೊ — (ಎಂದು ಮನೆಯ ಹಿಂಭಾಗ ದತ್ತ ನೋಡುವನು. ಪೋಲೀಸ್ ಕಾನ್‌ಸ್ಟೇಬಲ್, ಜೊತೆಗೆ ಒಬ್ಬ ನಾಗರಕ ಬರುವರು.)

ನಾಗರಕ: (ಪೋ. ಕಾ.ನಿಗೆ) ಇಲ್ಲಿಯೆ ನೋಡಿರಿ ನಾ ಹೇಳಿದ್ದು.

ಪೋ.ಕಾ.: (ಚಕಿತನಾಗಿ) ಹೇಳಿದ್ದು? ಈಟೊತ್ತಿನ ತನಕ 'ಕೇಳಿದ್ದು' ಅಂದಿರಿ, ಈಗ 'ಹೇಳಿದ್ದು' ಅಂತೀರಲ್ಲ?

ನಾಗರಕ: 'ಕೇಳಿದ್ದು' ಅಂತ ಹೇಳಿದ್ದು — ಅಂದೆ. ನಾ ಇಲ್ಲಿ ನಿಂತಿದ್ದೆ, ಆ ವ್ಯಾಲೆ ಆಕಡೆಯಿಂದ ಒಮ್ಮೆಲೆ — ಕುತ್ತಿಗೆ ಹಿಚುಕಿ ಉಸಿರ ತಡೆದರೆ ಆಗ್ತದೆ ನೋಡಿರಿ — ಹಾಂಗ 'ಗೂಕ್' ಅಂತ ಸದ್ದಾದದ್ದು ಕೇಳಿಸಿತು.

ಪೋ.ಕಾ.: ಯಾವ ಕಡಿಂದ ಅಂದಿರಿ?

ನಾಗರಕ: ಇಲ್ಲಿ — ಈ ಗಿಡಗಳ ಗುಂಪು ಇದೆಯಲ್ಲ —

ಪೋ.ಕಾ.: (ಅವನ ಮಾತಿಗನುಸಾರವಾಗಿ ಆ ಕಡೆ ನೋಡುವಾಗ ಮಾವ, ಮಳ್ಳ ಇಬ್ಬರನ್ನೂ ಕಂಡು ಚಕಿತನಾಗಿ) ಎಲ! ಇದೇನು? ಯಾರು?

ಮಾವ: (ಮುಂದೆ ಬಂದು) ನಿಮ್ಮನ್ನೆ ಹುಡುಕ್ಕೊಂಡು ಬಂದೀವಿರಿ, ಯಪ!

ಪೋ.ಕಾ.: ನನ್ನ ಹುಡುಕ್ಕೊಂಡು?

ಮಾವ: ನಿಮ್ಮನ್ನ ಅಂದ್ರ ಅದು ಹೀಂಗ ಆಗೇತಿ. ಈ ನಮ್ಮ ಮಳ್ಳ ಅದಾನಲ್ಲ, ಅವನ ಹುಡುಗ ತೆಪ್ಪಿಸಿಕೊಂಡೇತಿ.

ಪೋ.ಕಾ.: (ಸಿಡುಕಿನಿಂದ) ಅರೇ — ಹೋಗೋ ಹೋಗು ಠಾಣೇಕ್ಕ! ನಿನ್ನ ಫಿರ್ಯಾದಿ ಅಲ್ಲೇ ಕೊಡು. (ನಾಗರಕನಿಗೆ) ಹಂ — ಮುಂದೇನಾಯ್ತಂದಿರಿ?

ನಾಗರಕ: 'ಗೂಕ್' ಅಂತ ಸದ್ದಾಯ್ತು ಅಂದೆನಲ್ಲ — (ಆ ಸಮಯಕ್ಕೆ ಸರಿಯಾಗಿ ಗೂಬೆಯ ಘೂತ್ಕಾರ. ನಾಲ್ವರೂ ಬೆಚ್ಚಿದವರಂತೆ ಸ್ತಬ್ಧರಾಗಿ ನಿಲ್ಲುವರು.)

ಮಳ್ಳ: (ಹೆದರಿಕೆಯ ಕಳ್ಳದನಿಯಲ್ಲಿ) ಮಾವಾ, ಗೂಗೆ ಕೂಗಿತಲ್ಲೊ?

ಮಾವ: ಅಂದ್ರೇನು – ರಾತ್ರಿ ಹೊತ್ತಿನಾಗ ಕೋಕಿಲ ಕೂಗಬೇಕಂತೀಯೇನು?

ಪೋ.ಕಾ.: (ನಾಗರಕನಿಗೆ) ಇದೇ ಗೂಗೇನೇ ಕೂಗಿದ್ದನ್ನ ಕೇಳಿರಬೇಕು ನೀವು!

ನಾಗರಕ: ಛೆ! ಛೆ! ಗೂಗೆ ಏನು 'ಅಯ್ಯೊ' ಅಂತ ಕೂಗತದೇನು?

ಪೋ.ಕಾ.: ಏನಂದಿರಿ?

ನಾಗರಕ: (ತನ್ನ ಮಾತಿನ ಮಹತ್ವಕ್ಕಾಗಿ ಸಮಾಧಾನಗೊಂಡು) ಅದಕ್ಕೇ ಹೇಳ್ತೀನಿ ನಿಮಗ! 'ಅಯ್ಯೊ' ಅಂತ ಸ್ಪಷ್ಟ ಕೇಳಿಸಿತು; ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ 'ಬ್ಯಾಡ, ಬ್ಯಾಡ' ಅಂತ ಹೆಂಗಸೊಬ್ಬಾಕೆ ಚೀರಿಕೊಂಡಳು.

ಪೋ.ಕಾ.: ಇದೆಲ್ಲಾ ನಿಮಗೆ ಕೇಳಿಸೋ ಹಾಗೇ ನಡೀತಂತೀರಾ?

ನಾಗರಕ : ಕೇಳಿಸೋ ಹಾಂಗಂದ್ರೇನು ? ನಾ ಇಲ್ಲಿ ನಿಂತೀನಿ, ಗದ್ಬಲ ಅಲ್ಲಿಂದ ಕೇಳಬರ್ತದ (ಎಂದು ಕೈಮಾಡಿ ತೋರಿಸುವನು)

ಮುಳ್ಳ : (ಕೈಕಾಲುಡಿಗಿದವನಂತೆ) ಎಲ್ಲಿಂದಂದ್ರಿ ?

ನಾಗರಕ : ಅಲ್ಲಿಂದ — ಆ ಗಿಡಗಳ ಗುಂಪು ಅದ ಅಲ್ಲ — ಅಲ್ಲಿಂದ. ನನಗ ಖಾತ್ರಿ ಅದ ಪೋಲೀಸರ — ಅಲ್ಲಿ ಹೆಣ ಬಿದ್ದಿರಲೇಬೇಕು.

ಮುಳ್ಳ : (ಗಾಬರಿಯಾಗಿ) ಯಾರದು ಹೆಣ ?

ನಾಗರಕ : ಒಂದಲ್ಲ, ಎರಡಂತ ಹೆಣ.

ಮಾವ : ಏ, ಮುಳ್ಳ, ನಡಿ-ನಡೀ ! ನಿನ್ನ ಮಗ, ನಿನ್ನ ಸೊಸೆ ಹೋಗಿರ್ಬೇಕು ಮಜಾ ಮಾಡ್ಲಾಕ —

ಪೋ.ಕಾ.: (ಮಾವ-ಮುಳ್ಳರಿಗೆ) ನೀವು ಯಾರು ? ಈ ಹೊತ್ತಿನಾಗ ಇಲ್ಲಿ ಯಾಕ ನಿಂತಿರಿ ?

ನಾಗರಕ : ಇಲ್ಲಿ ಸುಮ್ಮನೆ ಯಾರೂ ನಿಂದರಬಾರದು. ಸುಮ್ಮಸುಮ್ಮನೆ ಬಂದು, ಮೈಮ್ಯಾಲೆ ಎಚ್ಚರಿಲ್ದ, ನಮ್ಮನ್ನ ಹೊಡೆದರ —

ಪೋ. ಕಾ.: ಯಾರ್ರೀ ? ಯಾರ್ನ ಹೊಡೆಯೋದು ?

ನಾಗರಕ : ಪೋಲೀಸರ, ನಿಮಗ ಸುಳ್ಳನ್ನಿಸೀತು. ಆದರೆ ಇಂಥಾ ವ್ಯಾಳ್ಯಾದಾಗ ಮನುಷ್ಯಗ ಮೈಮ್ಯಾಲೆ ಎಚ್ಚರಿರೋದಿಲ್ಲ. ಯಾಕಂದ್ರೆ, ತನ್ನ ಹೆಂಡ್ತೀನ್ನ ಓಡಿಸಿಕೊಂಡು ಹೋಗ್ಯಾನ ಅನ್ನೋದಕ ಆ ಹುಡುಗನಿಗೆ ಮೈಮ್ಯಾಲೆ ಎಚ್ಚರೇ ಇಲ್ಘಾಂಗ ಆಗೇದ. ಅವನ್ನ, ಆಕೇನ್ನ — ಇಬ್ಬರ್ನೂ ಖೂನಿ ಮಾಡಿಯೆ ಕೈತೊಳಕೊಂತೀನಿ ಅಂದಾನಂತ ಆ ಹುಡುಗ —

ಮುಳ್ಳ : (ಬೆದರಿ) ಹಾಂಗಂದಿಲ್ಲರಿ ನಮ್ಮ ಹುಡುಗ ! ಅವ ಯಾರ್ನೂ —

ಪೊ. ಕಾ.: (ಒಮ್ಮೆಲೆ) ನಿಮ್ಹುಡುಗ !

ನಾಗರಕ : (ಚಕಿತನಾಗಿ) ಅವನ ಪೈಕಿಯ್ಯೆ ನೀವು ? ಪೋಲೀಸರ, ಇವರ್ನ ಬಿಡಬ್ಯಾಡಿರಿ, ಗಿಡದ ಗುಂಪಿನೊಳಗ ಹೆಣ ಇರಲೇಬೇಕು, ನೋಡಿರಿ —

ಮುಳ್ಳ : (ಜೀವ ಹೋಗುವವನಂತೆ) ಮಾವಾ —

ಮಾವ : (ನಾಗರಕನಿಗೆ) ಯಾಕಪ, ಹೆಣದ ಮ್ಯಾಗ ಮರ್ಜಿ ಭಾಳ ಕಾಣ್ತೇತಿ.

ನಾಗರಕ : ಅಂದ್ರೆ ?

ಮಾವ : ಅಂದ್ರೇನು ? ಇಲ್ಲಿಲ್ಲಿ ಹೆಣ ಹುಡುಕ್ತಾ ಹೊಂಟೀರಿ, ಅದಕ್ಕಂತೀನಿ.

ನಾಗರಕ : (ಬುದ್ಧಿವಂತಿಕೆಯ ನಗೆಯಿಂದ) ಅಲ್ಲಪ — ನಿನಗೇನು ತಿಳಿದೀತು, ಗಂಡಸು-ಹೆಂಗಸಿನ ಸಂಬಂಧದ ವಿಷಯು, ಅದು ಮನುಷ್ಯನನ್ನ ಎಷ್ಟು ಕೆರಳಿಸ್ತದೆ ಅನ್ನೋದು — ಕೇಳೀದಿ ಇಲ್ಲೋ ? ಲಂಕಾಕ್ಕೆ ಲಂಕಾ ಇಡೀ ಪಟ್ಟಣ ಸುಟ್ಟಿರಂತ, ಅಷ್ಟು ಕತೋರ ಇರ್ತದ ಹೆಂಗಸಿನ ಬಗ್ಗೆ ಹುಮ್ಮಸ್ಸು.

ಪೊ. ಕಾ.: (ನಾಗರಕನಿಗೆ) ನಿಮ್ಮ ಕತೆ ಬೇಕಾಗಿಲ್ಲ, ಏನ್ನೋಡಿದಿರಿ ಅದನ್ನ ಹೇಳಿರಿ.

ನಾಗರಕ : ಹೇಳಿದೆನಲ್ಲ ನನಗೇ ಕೇಳಿಸಿತು ಅಂತ. ಹೆಂಗಸು ಚೀರಿದ್ದು ಕೇಳಿಸಿತು. ಮುಂದೆ ಆ ಗಂಡಸಿನ ದನೀನೂ ಕೇಳಿಸಲಿಲ್ಲ, ಆ ಹೆಂಗಸಿನ ದನೀನೂ ಕೇಳಿಸಲಿಲ್ಲ. ಅದಕ್ಕ ಹೇಳ್ತೀನಿ — ಅವೆರಡೂ ಹೆಣ —

ಪೊ. ಕಾ. : ಎಲೆ ! ಮತ್ತೆ ಅದ್ನೆ ಹೇಳ್ತೀರಲ್ಲ ? ತಾವಾಗಿಯೆ ಎದ್ದು ಹೋಗ್ತಾವೇನು ಹೆಣ ? (ಬಾಗಿಲ ಸದ್ದು) ಏನದು ?

ನಾಗರಕ : ನಿಮಗೂ ಕೇಳಿಸ್ತೊ ಇಲ್ಲೊ ?

ಮಳ್ಳ : ಏನೊ, ಮಾವಾ, ಅದು.

[ಕೆಮ್ಮಿದ ಸದ್ದು].

ಪೋ.ಕಾ. : ಯಾರವರು ? (ಗದ್ದರಿಸುವನು)

[' ಯಾಕೆ ? ನೀವ್ಯಾರು ? ' ಎನ್ನುತ್ತ ಬಾಗಿಲನ್ನು ತೆರೆದ ಮುಂಚಿನ ಮೂರು ವ್ಯಕ್ತಿಗಳು ಹೊರಗೆ ಬರುವವು. ೧ನೆ ವ್ಯಕ್ತಿ ಪೋಲೀಸ ಕಾನ್‌ಸ್ಟೇಬಲ್‌ನನ್ನು ನೋಡಿ]

೧ನೆ ವ್ಯಕ್ತಿ : ಯಾಕರಿ ? ಈವೊತ್ತು ನಮ್ಮನೇ ಸುತ್ತಲೇ ಅಡ್ಡಾಡ್ತೀರಿ ? ನಮಗೇನು ರಾತ್ರಿ ಮಲಗು ಅಂತೀರೊ ?

ನಾಗರಕ : ಇದು ನಿಮ್ಮ ಮನೆ ಏನು ? ರಾತ್ರಿ ಮಲಗುವವರೇನು ನೀವು ? ಆಗಿ ಹೋಯ್ತು. ಅಲ್ಲ ರಾಯರ, ನಿಮ್ಮ ಮನೇ ಮಗ್ಗಲಿನಾಗೇ ಎರಡು ಹೆಣ ಬಿದ್ದಾವ —

೨ನೆ ವ್ಯಕ್ತಿ : } ಹೆಣ ?
೩ನೆ ವ್ಯಕ್ತಿ : } ಇಲ್ಲಿ ಏನು ಮಾಡ್ತಾವ ?

ಪೋ. ಕಾ. : (ನಾ. ನಿಗೆ) ತಡೀರಯ್ಯ ! (೧ನೆ ವ್ಯಕ್ತಿಗೆ) ರಾಯರ, ಯಾವಾಗಿನಿಂದ ನಾ ನಿಮಗ ಕೇಳ್ತಾ ಇದ್ದೀನಿ, ಯಾರನಾದರೂ ನೋಡಿದಿರೇನು ಅಂತ —

೧ನೆ ವ್ಯಕ್ತಿ : ಯಾರನ್ನ ನೋಡ್ಬೇಕಾಗಿತ್ತು ಹೇಳಿರಿ.

೩ನೆ ವ್ಯಕ್ತಿ : (ಇದೊಂದು ಹಾಸ್ಯದ ಚಟಾಕಿ ಎಂಬಂತೆ ನಕ್ಕು) ಯಾರ್ನ ನೋಡ್ಬೇಕಾಗಿತ್ತು ಅಂತ? ಹಹ !

ನಾಗರಕ : ನಗ್ತೀರೇನು ? ನೋಡಿದ್ದರ ತಿಳೀತಿತ್ತು. ಇಲ್ಲಿ ಖೂನಿ ಆಗೇದ, ಖೂನಿ !

೩ನೆ ವ್ಯಕ್ತಿ : (ಬೆಪ್ಪಾಗಿ) ಏನಂದಿರಿ?

ನಾಗರಕ : ಮೈ ನವಿರೇಳುವಂಥಾ ದುರ್ಘಟನೆ ! ಲೈಂಗಿಕ ದುರ್ಘಟನೆ !

ಪೋ. ಕಾ. : (ನಾ ನಿಗೆ) ಸುಮ್ನಿರಯ್ಯ ನೀನು ! (ವ್ಯಕ್ತಿಗಳಿಗೆ) ಅದಕ್ಹೇಳ್ತೀನಿ–ಅಂದ್ರ ಕೇಳ್ತೀನಿ — ಯಾರ್ನಾದರೂ ನೋಡೀರೇನು ಅಂತ; ಯಾಕಂದ್ರ, ನಿಮ್ಮ ಮನೇ ಮಗ್ಗುಲಲ್ಲೇ —

೨ನೆ ವ್ಯಕ್ತಿ : ಇಲ್ಲಿ ನೋಡಿರಿ, ಸಿಪಾಯಿಸಾಹೇಬ್ರ, ಅವರು ಬರೆಯುವವರು.

ತಾವಾಯ್ತು, ತಂ ಕುರ್ಚಿ ಆಯ್ತು, ತಂ ಮೇಜಾಯ್ತು, ಕಾಗದಾಯ್ತು, ಪೆನ್ ಆಯ್ತು; ಇನ್ನೊಂದರ ಕಡೆ ಅವರ ಲಕ್ಷ್ಯ ಹ್ಯಾಂಗ ಹೋದೀತು ಹೇಳಿರಿ.

ಪೋ.ಕಾ. : (ಸಿಡುಕಿನಿಂದ) ಯಾರ್ರೂ ನೋಡಿಲ್ಲ ಅಂಥೇಳಿದ್ರಾತು, ಇಷ್ಟೆಲ್ಲಾ ಕತೆ ಯಾರಿಗೆ ಬೇಕಾಗೇದ? ನೋಡಿಲ್ಲ, ಹೌದಲ್ಲೊ? "ದೇವರಾಣೆ ಮಾಡಿಲ್ಲ, ಅದಕ್ಕ ಸುಳ್ಳು ಹೇಳಿದರೆ ನಡೀತೇತಿ" ಅಂತ ನೀವೇನೋ ತಿಳಿದಿರಬೇಕು. ಆದರೆ ಅಧಿಕಾರಿಯಿಂದ ಗುನ್ಹೆ ಮುಚ್ಚಿಡೋದು ಸತ್ಯ — ಅಲ್ಲ, ಸತ್ಯ ಮುಚ್ಚಿಡೋದು ಗುನ್ಹೆ — (ಮಾತು ತಪ್ಪಿದ್ದಕ್ಕೆ ಹೋಗುವ ಅವಸರ, ದರ್ಪ) ಲಕ್ಷ್ಯದಾಗಿಟ್ಟಿರ್ರಿ, ಅಂದೆ — (ಮನೆಯ ಹಿಂದಿನಿಂದ ಹೋಗುವನು)

ನಾಗರಕ : ಎಲ! ಹೋಗಿಯೆ ಬಿಟ್ಟನಲ್ಲ! ಪೋಲೀಸರ, ಪೋಲೀಸರ, ಹೆಣದ್ದು ಏನ್ಮಾಡ್ತೀರಿ, ಪೋಲೀಸರ — (ಎನ್ನುತ್ತ ಅವನ ಹಿಂದಿನಿಂದ ಹೋಗುವನು)

ಮಳ್ಳ : (ಗಾಬರಿಗೊಂಡು) ಮಾವಾ, ಇನ್ನೂ 'ಹೆಣ' ಅಂತಾನಲ್ಲ, ಕರೇವ್ನೆ ನನ್ನುಡುಗ —

ಮಾವ : ನಡೀಯೊ, ಮಳ್ಳ! ಹೆಣದ ಕಾಳಜಿ ಸತ್ತೋರಿಗೆ! ಈಟೊಂದು ಜಿಂವಕ್ಕ ಜಿಂವಾ ಹಚ್ಚಿಕೊಂಡಿದ್ದೇ ಕರೇವಿದ್ರ ನಿನ್ನುಡುಗ ತಾನೂ ಸತ್ತಿಲ್ಲ, ಯಾರ್ರೂ ಕೊಂದಿಲ್ಲ. ಏಟೊತ್ತಾತು ಚಿಲುಮೆ ಹೊತ್ತಿಸಿ, ನಡೆ, ಮನೆಗೆ. (ಎಂದು ಅವನನ್ನು ಮುಂದೆ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಮೊದಲು ಬಂದ ದಾರಿಯಿಂದ ಹೋಗುವನು.)

[ಮುವ್ವರೂ ವ್ಯಕ್ತಿಗಳು ಒಂದು ನಿಮಿಷ ಒಬ್ಬರನ್ನೊಬ್ಬರು ನೋಡುವರು. ಕೊನೆಗೆ ಇದುವರೆಗೆ ನಡೆದು ಹೋದುದರ ಯಾವ ಸಂಬಂಧವೂ ಇಲ್ಲ ಎಂಬಂತೆ ಉಸುರ್ ರೆದು—]

೧ನೆ ವ್ಯಕ್ತಿ : ನೋಡಿದಿರಾ? ನೀವ್ಹೇಳೋ ಜನ ಇದು! ಚಿಲುಮೇ ಚಿಂತೇವಳಗ ಕಾಲ ಕಳೆಯೋ ಜನಕ್ಕೆ ಪೌರಾಣಿಕ ನಾಟಕ ಸೇರ್ತದ ಅಂತೀರಿ.

[ಮುವ್ವರೂ ಮಾತನಾಡುತ್ತ ರಂಗಸ್ಥಲದ-ಪ್ರೇಕ್ಷಕರ ಬಲಬದಿಯ-ಮುಂತುದಿಯತ್ತ ನಡೆದಿದ್ದಾರೆ.]

೨ನೆ ವ್ಯಕ್ತಿ : ನಮ್ಮ ಮಾತು ನೀವು ಒಪ್ಪೋದಿಲ್ಲ, ನಾವೇನ್ಮಾಡಬೇಕು?

೩ನೆ ವ್ಯಕ್ತಿ : ನೀವು ಹೆಚ್ಚು ತಿಳಿದವರು, ಅದಕ್ಕ ನಾವೇನೂ ಮಾಡೋ ಹಾಗಿಲ್ಲ.

[ಇವರು ಈ ಕಡೆ ನಡೆದಾಗ ಹಿಂದಿನಿಂದ ಬಾಗಿಲು ಮೆಲ್ಲನೆ ತೆರೆದು ಕ್ರಮೇಣ ಪ್ರಾರಂಭದ ಮುಖ ಹಣಿಕಿಕ್ಕುವುದು.]

೨ನೆ ವ್ಯಕ್ತಿ : ಕತೆ ಪೌರಾಣಿಕ ಇರಲಿ, ಸಾಕು; ಮುಂದೆ ನೀವು ಬರೆಯೋ ಹಾಂಗ ಬರೀರಿ.

೧ನೆ ವ್ಯಕ್ತಿ : ಅಂದ್ರೇನು ? ರಾವಣ ಸಿಗರೇಟ್ ಸೇದ್ತಾ, ಹ್ಯಾಟ್ ಕೆಳಗೆ ಎಳೆದು ಕೊಂಡು ಬರಲಿ ಅಂತೀರೇನು ?

೩ನೆ ವ್ಯಕ್ತಿ : ಹಹಹ !

೨ನೆ ವ್ಯಕ್ತಿ : (ಒಮ್ಮೆಲೆ ನಿಂತು, ೧ನೆ ವ್ಯಕ್ತಿಯನ್ನು ದಿಟ್ಟಿಸಿ) ಏನಂದಿರಿ ? (ಒಮ್ಮೆಲೆ ಹೊಳೆದಂತೆ) ಹಂ — ಹೌದು ನೋಡಿರಿ! ಈಗ ಹೊಳೀತು! ರಾಯರ, ನಮ್ಮ ಮಾತ ಕೇಳಿರಿ ನೀವು ಇದೊಂದು ಸಲ. ನಾವ್ಹೇಳಿಧಾಂಗ — ಅಲ್ಲಲ್ಲ — ಪೌರಾಣಿಕ ಕತೆಯನ್ನು ನಿಮಗೆ ಅನ್ನಿಸಿಧಾಂಗ ಬರೀರಿ — ಒಂದು ತಿಂಗಳೊಳಗೆ ನಿಮ್ಮ ಈ ಮನೆಗೆ ಒಂದು ಎತ್ತರ compound ಗೋಡೆ ಕಟ್ಟಿಸೋವಷ್ಟು ದುಡ್ಡು ಬರದಿದ್ದರ —

೩ನೆ ವ್ಯಕ್ತಿ : ನಾವು ಧಂದೇನೇ ಬಿಡ್ತೇವಿ – ಅಂದೆ.

೨ನೆ ವ್ಯಕ್ತಿ : ಧಂದೆ ? (ತಟ್ಟನೆ ಸ್ಮರಣೆಗೆ ಬಂದಂತಾಗಿ) ಎಲೆ ! ಕೈಯೊಳಗಿನ ಬ್ಯಾಗ್ ಒಳಗೇ ಬಿಟ್ಟು ಬಂದೆನಲ್ಲ ?

೩ನೆ ವ್ಯಕ್ತಿ : ನನ್ನೂ ಬ್ಯಾಗ್ ಒಳಗೇ ಉಳಿದದೆ — (ಎನ್ನುತ್ತ ಇಬ್ಬರೂ ಬಾಗಿಲದ ಕಡೆ ತಿರುಗಲು ಬಾಗಿಲು ತಟ್ಟನೆ ಮುಚ್ಚಿ ಮುಖ ಮರೆಯಾಗುವುದು.)

೧ನೆ ವ್ಯಕ್ತಿ : (ನಗೆಯಿಂದ) ಬರ್ರಿ, ಹಾಗಾದ್ರೆ. ನಿಂ ಬ್ಯಾಗ್ ನನ್ನಲ್ಲಿ ಉಳಿದರೆ ಮತ್ತೆ ಪೋಲೀಸ್ ಬಂದು ಕೇಳ್ಯಾನು — ಯಾರನಾದರೂ ನೋಡಿದಿವೇನು ಅಂತ... ಇಲ್ಲ, ನಿಂ ಬ್ಯಾಗ್ ನೋಡಿ ನನ್ನನ್ನೆ —

೩ನೆ ವ್ಯಕ್ತಿ : ಹಹಹ !

[ಕೊನೆಗೆ ಮುವ್ವರೂ ನಗುತ್ತ ಬಾಗಿಲ ಕಡೆ ನಡೆದಾಗ—]

— ತೆರೆ —

ಮೊದಲ ಅಂಕ ಮುಗಿದುದು

ಅಂಕ ೨

[ದೃಶ್ಯ ಮೊದಲ ಅಂಕದಲ್ಲಿಯಂತೆಯೆ. ಅದೇ ದಿನ, ರಾತ್ರಿ ಎನ್ನಿ. ಕಳೆದ ಅಂಕದಲ್ಲಿ ನಡೆದ ಘಟನೆಯ ಎರಡು ಗಂಟೆಗಳ ತರುವಾಯ. ಈಗ ಬೆಳದಿಂಗಳು ಇನ್ನಿಷ್ಟು ನಿರ್ಮಲವಾಗಿದೆ. ಅದಕ್ಕೆ ವಿರುದ್ಧವಾಗಿ ಕಿಟಕಿಯಿಂದ ಮನೆಯೊಳಗೆ ಕಾಣುವ ಕತ್ತಲೆ, ಬಲಬದಿಯ ಹಿಂತುದಿಯಲ್ಲಿ ಗಿಡಗಳ ದಟ್ಟಣೆಯ ಕತ್ತಲೆ ... ತೆರೆ ಎದ್ದಾಗ ರಂಗಸ್ಥಲದಲ್ಲಿ ನಿಶ್ಶಬ್ದತೆ, ಯಾವ ವ್ಯಕ್ತಿಯೂ ಇಲ್ಲ ... ಹಿಂದಿನ ಅಂಕದಲ್ಲಿಯಂತೆ ಗೂಬೆಯ ಘೂತ್ಕಾರ ... ಮತ್ತೆ ನಿಶ್ಶಬ್ದತೆ ... ಕೆಲ ನಿಮಿಷಗಳ ತರುವಾಯ ಮುಂಚಿನ ಪೋಲೀಸ ಕಾನ್‌ಸ್ಟೇಬಲ್‌ನೆ ಮೆಲ್ಲನೆ ನಡೆದು ಬರುವನು. ಅತ್ತಿತ್ತ ನೋಡುವನು. ರಂಗದ ಮಧ್ಯಕ್ಕೆ ಬಂದು ಕಿಸೆಯೊಳಗಿನ ಎರಡು ಪತ್ರಗಳನ್ನು ತೆಗೆದು, ಒಂದೊಂದನ್ನಾಗಿ ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ಏನನ್ನೊ ಹುಡುಕಿ, ಮುಖ ತಿರುಗಿಸಿ ಮನೆಯ ಬಾಗಿಲನ್ನು ದಿಟ್ಟಿಸಿ ನೋಡುವನು; ಕ್ರಮೇಣ ಪ್ರೇಕ್ಷಕರ ಕಡೆ ಬೆನ್ನು ತಿರುಗಿಸಿ, ಒಮ್ಮೆ ಬಾಗಿಲ ಕಡೆ, ಒಮ್ಮೆ ಗಿಡಗಳ ದಟ್ಟಣೆಯ ಕಡೆ ನೋಡುತ್ತ ನಿಲ್ಲುವನು. ಪತ್ರಗಳನು ಕಿಸೆಯಲ್ಲಿ ಹಾಕಿ, ಗಿಡಗಳ ಗುಂಪಿನ ಕಡೆ ನಾಲ್ಕು ಹೆಜ್ಜೆ ನಡೆದು, ಒಮ್ಮೆಲೆ ತಡೆದು, ಕೈಜಾಡಿಸಿ ಬಂದ ಬದಿಯಿಂದ ಹೋಗುವನು ... ಮತ್ತೆ ಒಂದು ನಿಮಿಷ ನಿಶಬ್ಧತೆ ... ಆ ಮೇಲೆ ಬಲಬದಿಯಿಂದ ಮೋಟಾರ ಹಾರ್ನ್‌ದ ಸದ್ದು ಕೇಳಬರುವುದು. ತಟ್ಟನೆ ಬಲಬದಿಯ ಮುಂತುದಿಯಿಂದ 'uniform'ದಲ್ಲಿದ್ದ ಒಬ್ಬ driver ಬರುವನು, ಮೈದೂಳನ್ನು ಜಾಡಿಸುತ್ತ; ಅವನ ಹಿಂದಿನಿಂದಲೆ ಒಳ್ಳೇ 'fashionable' ಬಣ್ಣ-ವೇಷ-ಭೂಷಣಗಳಿಂದ ಸಿಂಗಾರಾದ ಯುವತಿ, ತಲೆಗೂದಲನ್ನು ಸಾವರಿಸಿಗೊಳ್ಳುತ್ತ ಬರುವಳು. ಇಬ್ಬರೂ ಒಬ್ಬರನ್ನೊಬ್ಬರು ಸಾಶಂಕದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ನೋಡುವಾಗ ಮತ್ತೊಮ್ಮೆ ಮೋಟರ ಹಾರ್ನ್‌ದ ಸದ್ದು; ಅದನ್ನು ಕೇಳಿದೊಡನೆಯೆ ಇಬ್ಬರೂ ಅಸಂತುಷ್ಟಿಯ, ನಿರಾಶೆಯ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ಒಬ್ಬರನ್ನೊಬ್ಬರು ನೋಡಿ, ಗಿಡಗಳ ದಟ್ಟಣೆಯ ಕಡೆ ನಡೆಯುವರು. ಅವರು ರಂಗಸ್ಥಲದಿಂದ ಹೋದ ಮೇಲೆ ರಂಗಭೂಮಿ ಮತ್ತೆ ನಿಶ್ಶಬ್ದ; ಒಂದೆರಡು ನಿಮಿಷಗಳಲ್ಲಿ ಕಿಟಕಿಯಲ್ಲಿ ಬೆಳಕು ಕಾಣುವುದು; ಆ ಮೇಲೆ ಬಾಗಿಲನ್ನು ತೆರೆದು ೨ನೆ ಮತ್ತು ೩ನೆಯ ವ್ಯಕ್ತಿಗಳು ಬರುವರು. ಕಿಟಕಿಯಲ್ಲಿ ಬೆಳಕು ಮತ್ತೆ ಕಾಣದಾಗುವದು; ನಿಮಿಷಾರ್ಧದಲ್ಲಿ ೧ನೆಯ ವ್ಯಕ್ತಿಯೂ ಬಾಗಿಲಿನಿಂದ ಹೊರಗೆ ಬರುವುದು. ಇಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಕೈಯಲ್ಲಿ ಬ್ಯಾಗ್‌ನ್ನು ಹಿಡಿದು ೩ನೆಯ ವ್ಯಕ್ತಿ ಕೆಳಮೆಟ್ಟಲಿಗೆ, ಕೈಯಲ್ಲಿ ಬಡಿಗೆಯನ್ನು ಹಿಡಿದ ಎರಡನೆಯ ವ್ಯಕ್ತಿ ಮೇಲಿನ ಮೆಟ್ಟಲಿಗೆ ಬಂದು ನಿಂತಿದ್ದಾರೆ. ೧ನೆ ವ್ಯಕ್ತಿ ಹೊಸ್ತಿಲನ್ನು ದಾಟಿ ಬಂದು, ಮೇಲೆ, ಸುತ್ತಮುತ್ತಲು ನೋಡಿ —]

೧ನೆ ವ್ಯಕ್ತಿ : ಅಬ್ಬ ! ಇಂಥಾ ಬೆಳದಿಂಗಳನ್ನ ಎಂದೂ ಕಂಡಿಲ್ಲ.

೨ನೆ ವ್ಯಕ್ತಿ : ಮನೇಲಿ ಮಾತ್ರ ತಪ್ಪಿ ಕೂಡಾ ನೀವು ಬೆಳಕನ್ನ ಇಡೋದಿಲ್ಲ, ಅಲ್ಲ? ಹಹ !

೩ನೆ ವ್ಯಕ್ತಿ : ಬರೆಯೋವವ್ರಿಗೆ ಬೆರಳ ತುದಿಗೆ ಬೆಳಕು ಸಾಕು. ಯಾಕರೀ, ರಾಯರ? ಹಹ !

೧ನೆ ವ್ಯಕ್ತಿ : ಅದೂ ನಿಜ ಅನ್ನಿರಿ. ಬರೆಯೋ ಮಟ್ಟಿಗೆ ಬೆಳಕಿದ್ದರೆ ಸಾಕಲ್ಲ.

೨ನೆ ವ್ಯಕ್ತಿ : (ಕೆಳಗಿಳಿಯುತ್ತ) ಬೇಕಾದಷ್ಟು ಬೆಳಕನ್ನ ಕೊಡ್ತೀವಿ, ರಾಯರ, ನಮಗೆ ಬರೆದು ಕೊಟ್ಟರೆ.

೩ನೆ ವ್ಯಕ್ತಿ : (ಒಂದು ಹಜ್ಜೆ ಮುಂದೆ ನಡೆಯುತ್ತ) ನನಗ ಇನ್ನೊಂದು ವಿಚಾರ ಬಂದದ –

೨ನೆ ವ್ಯಕ್ತಿ : ... ನನಗೂ —

೧ನೆ ವ್ಯಕ್ತಿ : ಹಾಂಗಿದ್ದರ ಅಡ್ಡಾಡಿಸಿಕೊಂಡು ಬರೋಣ.

೩ನೆ ವ್ಯಕ್ತಿ : (ಇದೊಂದು ಹಾಸ್ಯದ ಚಟಾಕಿ ಎಂಬಂತೆ ನಕ್ಕು) ಅಡ್ಡಾಡಿಸಿಕೊಂಡು? ಹಹಹ!

೧ನೆ ವ್ಯಕ್ತಿ : ವಿಚಾರ ಅಂದ್ರ ಸಾಕಿದ ನಾಯಿ ಇದ್ಧಾಂಗ, ಸ್ವಂತಕ್ಕ ತ್ರಾಸ ಕೊಟ್ಟಿರಬಾರದು, ಮುಂದಿಗೆ "ವಾವ್" ಅನ್ನದೇ ಬಿಟ್ಟಿರಬಾರದು. ಏನಂತೀರಿ? (ಮೇಲಿನ ಮೆಟ್ಟಲಿಗೆ ಬಂದು ನಿಲ್ಲುವನು)

೨ನೆ ವ್ಯಕ್ತಿ : ರಾಯರ, ಇನ್ನು ಹೊತ್ತಾಯ್ತು ಹೋಗ್ತೀವಿ. ಕೊನೇ ಪಕ್ಷಕ್ಕೆ ನಮ್ಮದಿನ್ನೊಂದು ವಿನಂತಿ ಅದ, ಅದನ್ನ ಕೇಳಿಆದ್ರೂ ಕೇಳ್ಕೊಳ್ಳಿ.

೩ನೆ ವ್ಯಕ್ತಿ : ನನ್ದೂ ಅದೇ ವಿನಂತಿ.

೧ನೆ ವ್ಯಕ್ತಿ : ನಾಟಕಾ ಬರೆಯೋದೊಂದು ಬಿಟ್ಟು ಬೇಕಾದ್ದೇಳಿರಿ.

೨ನೆ ವ್ಯಕ್ತಿ : ಅಲ್ಲ, ರಾಯರ, ನಾಟಕಾ ಬರೆದು ಹೆಸರ ಗಳಿಸಿದವರು ನೀವು. ನಾಟಕಾ ಆಡಿ, ಆಡಿಸಿ ಅನುಭವ ಗಳಿಸಿದವರು ನಾವು—

೧ನೆ ವ್ಯಕ್ತಿ : (ನಡುವೆಯೆ) ಅದಕ್ಕೇ ಹೇಳ್ತೀನಿ.

೨ನೆ ವ್ಯಕ್ತಿ : (ಚಕಿತನಾಗಿ) ಅದಕ್ಕೇ ಅಂದ್ರೆ?

೧ನೆ ವ್ಯಕ್ತಿ : ನಾನು ಗಳಿಸಿದ್ದು ಹೆಸರು, ನೀವು ಗಳಿಸಿದ್ದು ಅನುಭವ; ದುಡಿನ್ಡ ಸಂಪರ್ಕ ಇಬ್ಬರಿಗೂ ಇಲ್ಲ—

೩ನೆ ವ್ಯಕ್ತಿ : ಇಲ್ಲಾ ಅನಬ್ಯಾಡಿರಿ; ಅದ. ಅದನ್ನೆ ಹೇಳಲಿಕ್ಕೆ ಬಂದೀವಿ.

೧ನೆ ವ್ಯಕ್ತಿ : ಪೌರಾಣಿಕ ನಾಟಕಾ ಬರೆಯೋದಿಲ್ಲ ಅಂತ ಹೇಳಿದೆನಲ್ಲ?

೨ನೆ ವ್ಯಕ್ತಿ : ಹಾಂಗಿದ್ದರ ಐತಿಹಾಸಿಕ ನಾಟಕಾ ಬರೀರಿ.

೧ನೆ ವ್ಯಕ್ತಿ : (ಚಕಿತನಾಗಿ) ಏನಂದಿರಿ?

೩ನೆ ವ್ಯಕ್ತಿ : (ಮುಂದೆ ಹೆಜ್ಜೆ ಇಡುತ್ತಿರುವಾಗ ತಡೆದು ಗಕ್ಕನೆ ತಿರುಗಿ ನಿಂತು) ಹಾಂ! ಹ್ಯಾಂಗ ಸಿಕ್ಕಿರಿ? ಬರೀರಿ ಐತಿಹಾಸಿಕ, ಅದೇನು ಪೌರಾಣಿಕ ಅಲ್ಲಲ್ಲ?

೧ನೆ ವ್ಯಕ್ತಿ : (ಚಕಿತ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದಲೆ ೨ನೆ ವ್ಯಕ್ತಿಯನ್ನೇ ನೋಡಲು ಅವನು ಮುಗುಳ್ನಗೆಯಿಂದ ತಲೆದೂಗುವನು. ಈಗ ಮೂವ್ವರೂ ರಂಗದ ಮಧ್ಯ ಮುಂತುದಿಗೆ ಬಂದು ನಿಂತಿದ್ದಾರೆ) ಐತಿಹಾಸಿಕ ಅಂದ್ರ ಪೌರಾಣಿಕ ಅಲ್ಲ ಅಂತೀರಾ? (ಇದನ್ನು ತನ್ನಷ್ಟಕ್ಕೆ ಎನ್ನುವ ದನಿಯಲ್ಲಿ)

೩ನೆ ವ್ಯಕ್ತಿ : (ಇದೂ ಒಂದು ಹಾಸ್ಯದ ಚಟಾಕಿ ಎಂಬಂತೆ ನಗುತ್ತ) ಅಂದ್ರ?... ಹಹ! ... ಎರಡೂ ಒಂದೇ ಅಂತೀರೇನು ಮತ್ತೆ?

೧ನೆ ವ್ಯಕ್ತಿ : (ಇದೂ ತನ್ನಷ್ಟಕ್ಕೆ ಎನ್ನುವಂತೆ) ಎರಡೂ ಒಂದೇ ಅಂತೀರಾ?

೨ನೆ ವ್ಯಕ್ತಿ: ರಾಯರ, ನಂನಮ್ಮೊಳಗೆ ಮಾತಾಡೋವಾಗ ಸ್ಪಷ್ಟ, ಪ್ರಾಮಾಣಿಕ ಮಾತಾಡ್ಲಿಕ್ಕೆ ಏನಡ್ಡಿ? ನನಕ್ಕೇಳಿದ್ರ, ಒಂದು ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ಎರಡೂ ಒಂದೇ. ಅದಕ್ಕೇ ಜನ ನೋಡ್ಲಿಕ್ಕೆ ಬಂದೇ ಬರ್ತಾರ ಅನ್ನೋ ಧೈರ್ಯ.

೩ನೆ ವ್ಯಕ್ತಿ: (೧ನೆ ವ್ಯಕ್ತಿಗೆ) ಅನುಭವದಿಂದ ಹೇಳೋ ಮಾತನ್ನ ಕೇಳಿರಿ.

೧ನೆ ವ್ಯಕ್ತಿ: (ನಕ್ಕು) ಇದಕ್ಕ ಅನುಭವ ಯಾಕ ಬೇಕು? ಪೌರಾಣಿಕ ಕತೇನೂ ಸುಳ್ಳು, ಐತಿಹಾಸಿಕ ಕತೇನೂ ಸುಳ್ಳು; ಆದ್ದರಿಂದ ಎರಡೂ ಒಂದೇ. (೩ನೆ ವ್ಯಕ್ತಿ ನಗುವ ಸಿದ್ಧತೆಯಲ್ಲಿರುವಾಗ ೨ನೆ ವ್ಯಕ್ತಿ ಅಸಮ್ಮತಿಸೂಚಕವಾಗಿ ತಲೆಯನ್ನು ಜಾಡಿಸಲು ತಡೆಯುವನು. ೨ನೆ ವ್ಯಕ್ತಿಗೆ) ಯಾಕೆ ಅಲ್ಲ ಅಂತೀರಿ?

೨ನೆ ವ್ಯಕ್ತಿ: ಅಲ್ಲ ಅನ್ನೋದಿಲ್ಲ, ಇಲ್ಲ ಅನ್ನೋದಿಲ್ಲ; ಸುಳ್ಳು–ನಿಜ ಇದರ ಗೊಡವೆ ನಮ್ಗೂ ನಿಮ್ಗೂ ಯಾಕ? ನೀವು ಐತಿಹಾಸಿಕ ನಾಟಕಾ ಬರೀರಿ, ಜನ ನೋಡ್ಲಿಕ್ಕೆ ಬರ್ತಾರ; ಇದಕ್ಕ ನನ್ನ guarantee.

೩ನೆ ವ್ಯಕ್ತಿ: ಕಣ್ಣು ಕುಕ್ಕಿಸೋ ಹಾಂಗ ಡ್ರೆಸ್ ಮಾಡಿಸಿಕೊಡ್ತೀನಿ, ಇದಕ್ಕ ನನ್ನ guarantee.

೨ನೆ ವ್ಯಕ್ತಿ: ಒಂದು deep sceneಉ, ಒಂದು front sceneಉ ಹೀಂಗ ಇಟ್ಕೊಂಡು ಬರೀರಿ, ಬೆರಳ ಕಚ್ಚೋಹಾಂಗ settings ಕೊಡ್ತೀನಿ.

೩ನೆ ವ್ಯಕ್ತಿ: ಕೊಡ್ತೀವಿ ಅಂದೆ, ಇದಕ್ಕೆ ಇಬ್ಬರದೂ guarantee.

೨ನೆ ವ್ಯಕ್ತಿ: ಬೇಕಾದರೆ ಯುದ್ಧದ scene ಸೇರಿಸರಿ, ಬೇಕಾದರೆ ದರ್ಬಾರ್‌ದ ಸೀನ್ ಸೇರಿಸರಿ —

೩ನೆ ವ್ಯಕ್ತಿ: ದರ್ಬಾರ್‌ದಿದ್ದರೆ ಅನುಕೂಲ; ಒಂದು dance ಹೊಡಿಸಲಿಕ್ಕೆಬಂದೀತು.

೨ನೆ ವ್ಯಕ್ತಿ: ಬೇಕಾದರೆ ಅಂತಃಪುರದ ಮಾಳಿಗೆಯ ಮ್ಯಾಲೆ ಒಂದು ದೇಶದ ರಾಜಕುಮಾರಿ ಇರಲಿ, ಕೆಳಗೆ ಇನ್ನೊಂದು ದೇಶದ ರಾಜಕುಮಾರ ಇರಲಿ —

೩ನೆ ವ್ಯಕ್ತಿ: (ವೈಮರೆತವನಂತೆ) ಭಲೆ! ಮ್ಯಾಲಿನಿಂದ ಕೆಳಗೆ ಆಕೆ ಹಾಡುವಾಕೆ, ಕೆಳಗಿನಿಂದ ಮ್ಯಾಲೆ ಇವನು ಹಾಡುವಾತ; ಸಂಗೀತದ ದ್ವಂದ್ವಯುದ್ಧ!

೨ನೆ ವ್ಯಕ್ತಿ: (೧ನೆ ವ್ಯಕ್ತಿಗೆ) ಏನಂತೀರಿ?

೩ನೆ ವ್ಯಕ್ತಿ: (ಪ್ರೋತ್ಸಾಹಿಸುವವನಂತೆ) ಇಷ್ಟು ಹೇಳಿದ ಮ್ಯಾಲೆ —

೧ನೆ ವ್ಯಕ್ತಿ: ಕತೇನೂ ಏನಿರ್ಬೇಕು — ಒಂದಿಷ್ಟು ಹೇಳಿಬಿಡಿರಲ್ಲ?

೨ನೆ ವ್ಯಕ್ತಿ: ಕತೆ! ಕತೆಯನ್ನ ನೀವು ಬೇಕಾಧಾಂಗ ಜೋಡಿಸಿಕೊಳಿರಿ, ರಾಯರ. ಆದರೆ ಒಂದು scene ಮಾತ್ರ ಇರಲೇಬೇಕು.

೩ನೆ ವ್ಯಕ್ತಿ: (ಬಾಯಿ ಚಪ್ಪರಿಸುವವನಂತೆ) ಹೌದು, ಅದು ಮಾತ್ರ ಇರಲೇಬೇಕು.

೧ನೆ ವ್ಯಕ್ತಿ: (ಇಲ್ಲದ ಕುತೂಹಲವನ್ನು ತೋರಿಸುತ್ತ) ಯಾವುದು?

೨ನೆ ವ್ಯಕ್ತಿ: (೩ನೆ ವ್ಯಕ್ತಿಗೆ) ಯಾವ್ದಂತೀಯಾ...?

೩ನೆ ವ್ಯಕ್ತಿ: (ಉತ್ಸಾಹದಿಂದ ತಲೆದೂಗುತ್ತ) ನನಗ್ಗೊತ್ತಾಯ್ತು, ನನಗ್ಗೊತ್ತಾಯ್ತು

ಬಿಡು, ಆ ಸೀನ್ ಇರಲೇಬೇಕು.

೧ನೆ ವ್ಯಕ್ತಿ : ಅದೇ ಯಾವ್ದು ಅನ್ನೋದನ್ನ ನನಗ ಹೇಳಿರಿ, ಅಂದೆ.

೨ನೆ ವ್ಯಕ್ತಿ : (ಈಗ ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ದೃಷ್ಟಾಂತದಂತೆ ವಿವರಿಸಿ ಹೇಳುತ್ತಾನೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಆಯಾ ಮಾತಿಗೆ ಅನುಗುಣವಾಗಿ ಅವನ ಚಲನವಲನಗಳು) ಹೇಳ್ತೀನಿ ಕೇಳಿರಿ. (೩ನೆ ವ್ಯಕ್ತಿಗೆ) ಇಲ್ಲಿ ಬಾ – (ಅವನನ್ನೊಯ್ದು ರಂಗದ ಹಿಂತುದಿಯ ಮಧ್ಯಕ್ಕೆ ನಿಲ್ಲಿಸಿ ಬಂದು) ಅಲ್ಲಿಯವರೆಗೆ deep scene. ಅವ ರಾಜ; ಮುದುಕ ಇದ್ದಾನೆ; ಅವನ ಮಗ ಸುಂದರ ಯುವಕ; ರಾಣಿ, ಅಂದ್ರೆ ಅವನ ಮಲತಾಯಿ – ಯುವಕನ ಮಲತಾಯಿ — ಮಲಮಗನನ್ನ ಪ್ರೀತಿಸತಾಳೆ. ಆಕೆಗೆ ರಾಜ್ಯವೂ ಬೇಕು, ಪ್ರೇಮವೂ ಬೇಕು; (೩ನೆ ವ್ಯಕ್ತಿಗೆ) ನೀನು ಕಣ್ಮುಚ್ಚು (ಅವನು ಹಾಗೆ ಮಾಡುವನು). ರಾಜ – ಮುದುಕ – ಮಲಗಿದ್ದಾನೆ; ರಾಣಿ ಮೆಲ್ಲನೆ ಬರತಾಳೆ; ಗಂಡನನ್ನು ಕೊಲ್ಲಬೇಕು ಅನ್ನೋ ನಿರ್ಧಾರ; (ತಾನೂ ಹೆಜ್ಜೆಗಳನ್ನಿಡುತ್ತ "ರಾಜ"ನ ಕಡೆ ನಡೆಯುತ್ತ) – ಆದರೂ ಹೆಜ್ಜೆ ಮುಂದಿಟ್ಟ ಕೂಡಲೆ ಹೆದರಿಕೆ; ಆಗ ಯುವಕ ರಾಜಕುಮಾರನ ಸುಂದರ ಮುಖ ಕಣ್ಮುಂದೆ ನಿಲ್ಲೋದು; ಮತ್ತೆ ಧೈರ್ಯದಿಂದ ಮುಂಧೋಗ್ತಾಳೆ; ಗಂಡನನ್ನ ಕೊಂದರೆ ಪಾಪ, ಕೊಲ್ದಿದ್ರೆ ಪ್ರೇಮಕ್ಕೆ ಶಾಪ; ಉಭಯಸಂಕಟ; ಅಲ್ಲ, ಅಂತಾಳೆ, ಮತ್ತೊಂದ್ಹೆಜ್ಜೆ ಮುಂಧೋಗ್ತಾಳೆ; ಉಭಯಸಂಕಟ ಅಲ್ಲ, ಉಭಯಸುಖ ಅಂತಾಳೆ. ರಾಜ ಸತ್ತರೂ ತಾನೇ ರಾಜ್ಯಾಧಿಕಾರಕ್ಕೆ ಹಿರಿಯಳು, ರಾಜ ಸತ್ತ ಅನ್ನೋದಕೆ ಕುಮಾರನ ಕೂಡ ಪ್ರಣಯ ಸುಲಭ. ಉಭಯಸುಖ – ಅಂದವಳೇ – ಮುದುಕ ಗಂಡನನ್ನು ಕೊಂದೇಬಿಡ್ತೀನಿ ಅಂತ —

ಪೋ. ಕಾ. : (ಒಮ್ಮೆಲೆ ಮನೆಯ ಹಿಂದಿನಿಂದ ಬಂದು) ಎಲ್ಲಿ ? ಎಲ್ಲಿ ? ಸಿಕ್ಕಳು !

[ಮಿಕ್ಕ ಮೂವ್ವರೂ ಚಕಿತರಾಗಿ ನಿಲ್ಲುವರು]

ಪೋ.ಕಾ. : (ಕಿಸೆಯೊಳಗಿನ ಪತ್ರಗಳನ್ನು ತೆಗೆದು, ಮಿಕ್ಕವರಿಗೆ) ನಿಮ್ಗೂ ಬಂದಿದೆ ಏನು ಪತ್ರ ?

೨ನೆ ವ್ಯಕ್ತಿ : ಯಾವ ಪತ್ರ ?

ಪೋ.ಕಾ. : ಮುದುಕ-ಗಂಡನ್ನ ಕೊಂದಳು ಅಂದಿರಲ್ಲ...?

೨ನೆ ವ್ಯಕ್ತಿ : (ನಕ್ಕು) ಸಿಪಾಯ್‌ಸಾಹೇಬರ, ನಾಟಕದ ಕತೆ ಹೇಳ್ತಿದ್ದೆ. ನಾನು ನಾಟಕದ ಕಂಪನೀ ನಡೆಸ್ತಾ ಇದ್ದೀನಿ. (೩ನೆಯ ವ್ಯಕ್ತಿಯನ್ನು ತೋರಿಸಿ) ಇವ ನಮ್ಮ manager. (೧ನೆ ವಕ್ತಿಯನ್ನು ತೋರಿಸಿ) ಇವರು ನಾಟಾಕಾ ಬರೆಯುವವರು.

ಪೋ.ಕಾ. : (ಏನೊ ಹೊಳೆದಂತಾಗಿ ೧ನೆ ವ್ಯಕ್ತಿಯ ಹತ್ತಿರ ಬಂದು)ನೀವು ನಾಟಕಾ ಬರೀತೀರೇನು ?

೧ನೆ ವ್ಯಕ್ತಿ : (ಸಿಡುಕಿನ ದನಿಯಲ್ಲಿ) ಯಾಕ? ಇಷ್ಟು ದಿವಸ ಆಡಿತೋರಿಸೋದ-ಕಾಯ್ತು, ಈಗ ನಾಟಕಾ ಬರೆಯೋದಕ್ಕೇ ನಿಂ ಪರವಾನಿಗೆ ತಕ್ಕೋಬೇಕೇನು?

ಪೋ.ಕಾ. : (ಅವನ ಮಾತನ್ನು ಲಕ್ಷ್ಯಕ್ಕೆ ತಾರದೆ) ಈ ಮನೆ ನಿಮ್ದೇ ಏನು ?

೩ನೆ ವ್ಯಕ್ತಿ : (ಈಗ ಮುಂದೆ ಬಂದು) ಅವರ್ದೆ. ನಾವು ಒಂದು ಹೊಸ ನಾಟಕದ ಬಗ್ಗೆ ಚರ್ಚಾ ಮಾಡ್ಲಿಕ್ಕೆ ಬಂದೀವಿ. ಈ ಮನೆ ಅವರ್ದೆ, ಸ್ವಂತದ್ದು.

೧ನೆ ವ್ಯಕ್ತಿ : (ಅಸಹ್ಯಸೂಚಕವಾಗಿ) ನಾಟಕಾ ಬರೆದು ಮನೆ ಹ್ಯಾಂಗ ಕಟ್ಟಿಸಿದರು ಅಂತ ತಪಾಸಣೆ ನಡೆದಿದೆಯೋ ಏನೊ? ಮನೆ ಕಟ್ಟಿಸಿದ್ದು ನಮ್ಮಪ್ಪನ ಕಾಲ್ದೊಳಗ ಅಂತ — ಹೇಳಿರಿ.

ಪೋ.ಕಾ. : (ಅವರ ಮಾತನ್ನು ಲಕ್ಷ್ಯಕ್ಕೆ ತಾರದೆ)ಅಂದ್ರ ಇದೇ ಜಾಗ (ಎಂದು ಕೈಯಿಂದ ಪತ್ರವನು ಬಡೆಯುವನು)

೨ನೆ ವ್ಯಕ್ತಿ : (ಸಂದರ್ಭ ತಿಳಿಯದೆ) ಇದೇ ಜಾಗ? ಅಂದ್ರ...?

ಪೋ. ಕಾ. : (೨ನೆ ವ್ಯಕ್ತಿಯನ್ನು ದಿಟ್ಟಿಸುತ್ತ) ನಿಮಗೂ ಗೊತ್ತದ ಅಂಥಾಂಗ ಆಯ್ತು.

೩ನೆ ವ್ಯಕ್ತಿ : ಏನು ಗೊತ್ತಿರೋದು ?

ಪೋ. ಕಾ.: (೧ನೆ ವ್ಯಕ್ತಿಗೆ) ಈ ಮನೀ ನಿಮ್ದು ಆಗಿದ್ದರೆ ಇಲ್ಲಿ ಯಾರಾದರೂ ಹೆಣ್ಮಕ್ಕಳು ಅಡ್ಡಾಡೋದು ನಿಮ್ಮ ಕಣ್ಣಿಗೆ ಬಿದ್ದಿದೆ ಏನು ?

೧ನೆ ವ್ಯಕ್ತಿ: (ಸಿಟ್ಟನ್ನು ತಡೆಯುತ್ತ) ಮನೀ ಮುಂದೆ ಅಡ್ಡಾಡೋ ಹೆಣ್ಮಕ್ಕಳನ್ನ ನೋಡ್ತಾ ಕೂಡೋ ಸ್ವಭಾವ ನನ್ದಲ್ಲ.

ಪೋ. ಕಾ. : ಸಿಟ್ಟಿಗ್ಯಾಕ ಬರ್ತೀರಿ, ರಾಯರ? ನೀವು ನೋಡ್ತಾ ಕೂತಿರಿ ಅನ್ನೋದಿಲ್ಲ, ನೀವು ಕೂತಾಗ ನೋಡಿದಿರೇನು ಅಂತ —

೨ನೆ ವ್ಯಕ್ತಿ : (ಸೌಮ್ಯವಾಗಿ) ಸಿಪಾಯಿ ಸಾಹೇಬರ, ಅವರು ನಾಟಕಕಾರ ಅಂತ ಹೇಳಿದೆನಲ್ಲ?

ಪೋ.ಕಾ.: ಅಂದ್ರ ಅವರಿಗೆ ಗಂಡ ಯಾವ್ದು, ಹೆಣ್ಣು ಯಾವ್ದು ತಿಳಿಯೋದಿಲ್ಲ ಅಂತೀರೇನು ?

೧ನೆ ವ್ಯಕ್ತಿ : (ಸಿಟ್ಟಿನಿಂದ) ಸಾಕ್ನಿಮ್ಮ ಮಾತು ! ಈವತ್ತು ಸಂಜೆಯಿಂದ ನೋಡ್ತೀನಿ, ನೀವಿಲ್ಲೇ ಅಡ್ಡಾಡ್ತಾ ಇದ್ದೀರಿ !

ಪೋ. ಕಾ. : ಎಲ್ಲಿ duty ಅಲ್ಲಿ ಇರೋವ್ರು ನಾವು.

೧ನೆ ವ್ಯಕ್ತಿ : (ಮೇಲಿನಂತೆಯೆ) ಈಗ ಸುಮ್ಮಸುಮ್ನೆ ಬಂದು ನಮ್ಮ ಮಾತುಕತೆಗೆ ಅಡ್ಡಿ ಮಾಡೋದು ನಿಮ್ಮ duty ಏನು ?

ಪೋ. ಕಾ.:(೨ನೆ, ೩ನೆ ವ್ಯಕ್ತಿಗಳನ್ನು ದ್ದೇಶಿಸಿ) ಇಲ್ಲಿ ನೋಡಿರಿ, ನಾನು ಹೇಳಿಕೇಳಿ dutyಯ ಮ್ಯಾಲಿದ್ದ police constable. ನನ್ನ dutyಗೆ ಅಡ್ಡಿ ಮಾಡಿದರೆ —

೨ನೆ,೩ನೆ ವ್ಯಕ್ತಿ : (ಕೂಡಿಯೆ) ಛೇ ! ಛೇ! ಅಂಥಾ ವಿಚಾರ ನಮಗಿಲ್ಲ.

ಪೋ. ಕಾ. : (ಅಧಿಕಾರದ ದನಿಯಲ್ಲಿ) ಇಲ್ಲ ಅಂತ, ಅಂತೀರಿ; ಇದೊಂದ್ಸಲ ನಿಮ್ಮ

ನ್ಯಾಲೆ ವಿಶ್ವಾಸ ಇಟ್ಟೇನಿ. ಆದರೂ ನನ್ನಿಂದ ಏನೊ ಮುಚ್ಚಿಡೋ ಯತ್ನ ನಡೆದ್ಹಾಂಗ ಕಾಣ್ತದ; ಆದರೆ ಹೇಳಿಟ್ಟಿರ್ತೀನಿ, ಯಾಕಂದ್ರ ನನಗೂ ಪತ್ರ ಬಂದದ —(ಏತ್ತಿ ಹಿಡಿದು ತೋರಿಸಿ ಮತ್ತೆ ಕಿಸೆಯಲ್ಲಿ ಸೇರಿಸಿ) ಬಂದದ, ಮುಚ್ಚಿ-ಟ್ಟಿರ ಒಳ್ಳೇದಾಗಲಿಕ್ಕಿಲ್ಲ ಅಂತೀನಿ. (ಬಂದು ದರ್ಪದ ಹೆಜ್ಜೆಗಳಿಂದ ಹೋಗುವನು)

[೨ನೆ, ೩ನೆ ವ್ಯಕ್ತಿ ಒಬ್ಬರನ್ನೊಬ್ಬರು ನೋಡುವರು]

೨ನೆ ವ್ಯಕ್ತಿ : (೧ನೆ ವ್ಯಕ್ತಿಗೆ) ಬಯಲಿನೊಳಗ ಇದನ್ನ ನಡೆಸಿದ್ದು ನಮ್ದೇ ತಪ್ಪಾಯ್ತು; ನಿಮಗ ತೊಂದರೆ ಕೊಟ್ಹಾಂಗ ಆಯ್ತು.

೧ನೆ ವ್ಯಕ್ತಿ : ತೊಂದರೆ ಅಲ್ಲ. ನಮಗ ಯಾವ್ದೂ ತೊಂದರೆ ಆಗ್ಬಾರ್ದು ಅಂತ ನೋಡಿ ಕೊಳ್ಳೋದೇ ಈ ಪೋಲೀಸರ ಕೆಲಸ ಅನ್ನೋವಾಗ ಇವರಿಂದಲೆ ನಮಗ ತೊಂದರೆ ಆಗಬೇಕೆಂದರೆ...? ಅದಕ್ಕ ನನಗ ಸಿಟ್ಟು ಬಂತು.

೨ನೆ ವ್ಯಕ್ತಿ : ಹೋಗ್ಲಿ ಬಿಡ್ರಿ. ನಾಳೆ ಭೆಟ್ಟಿಯಾದಾಗ ನನ್ನ ವಿಚಾರ ಹೇಳ್ತೀನಿ.

೩ನೆ ವ್ಯಕ್ತಿ : ಅಲ್ಲ, ಬಂದೀವಿ; ಅನಾಯಾಸ ಇಲ್ಲಿಯೆ ಇದ್ದೀವಿ; ನೀವೂ form ಇನಾಗ ಇದ್ದೀರಿ, ಈ ಸೀನ್ ಒಂದನ್ನ ಈಗ ಹೇಳಿ ಮುಗಿಸಿದರೆ—

೨ನೆ ವ್ಯಕ್ತಿ : ಮತ್ತೆ ಇಲ್ಲಿಯೇ ಹೇಳೋದೆ?

೩ನೆ ವ್ಯಕ್ತಿ : ಇಲ್ಲಿ ಯಾಕ? ಒಳಗ ಹೋಗೋಣ.

೨ನೆ ವ್ಯಕ್ತಿ : ಛೆ! ಛೆ! ಮತ್ತೆ ಅವರಿಗೆ ತ್ರಾಸ ಕೊಡೋದೆ?

೧ನೆ ವ್ಯಕ್ತಿ; ಹಾಂಗ ಕೇಳಿದರ ನನ್ಗ ಯಾವ ತ್ರಾಸ....

೨ನೆ ವ್ಯಕ್ತಿ : ಅಲ್ಲ, ಮತ್ತ ನಮ್ಮನ್ನ ಕರಕೊಂಡ್ಹೋಗಿ, ದೀಪ ಹಚ್ಚಿ...

೧ನೆ ವ್ಯಕ್ತಿ; ಒಳಗಿನ ಕೋಣೇವಳಗ ದೀಪ ಇದ್ದೇ ಇದೆ. ಈ ಹೊರಗಿನ ಎರಡು ಕೋಣೆಗಳೊಳಗೆ ನಾನು ದೀಪ ಎಂದೂ ಹಚ್ಚೋದೇ ಇಲ್ಲ...

೨ನೆ ವ್ಯಕ್ತಿ : ಹಾಂಗಂದ್ರ ನಿಮ್ಗೇನೂ ತ್ರಾಸ ಆಗೋದಿಲ್ಲ ಅಂತೀರಾ?

೩ನೆ ವ್ಯಕ್ತಿ; (ಈಗಾಗಲೆ ಬಾಗಿಲ ಕಡೆ ಹೆಜ್ಜೆಗಳನ್ನಿಡುತ್ತ) ನಾವೂ ಸ್ವಲ್ಪದ್ರಾಗ ಮುಗಿಸಿ ಬಿಡೋಣ. ಯಾರಿಗ್ಗೊತ್ತು? ಅವರ ಮನಸ್ಸಿಗೆ ಬಂದ್ರೆ ಕೂತು ಮೆಟ್ಟಿಗೆ ಬರೆದು ಕೊಟ್ಟರೂ ಕೊಟ್ಟರೆ! ಹ ಹ!

೨ನೆ ವ್ಯಕ್ತಿ : ಅವರಿಗೆ ಅವಸರ ಮಾಡೋ ಮನಸ್ಸಿಲ್ಲ ನನಗ.

೩ನೆ ವ್ಯಕ್ತಿ : ನಾವ್ಯಾಕ ಮಾಡ್ಬೇಕು? ಮನಸ್ಸಿಗೆ ಬಂದ್ರೆ ಅವರ ಮನಸ್ಸೇ ಅವಸರ ಮಾಡ್ತದೆ. ಹೌದಲ್ಲ, ರಾಯರ? ಆಂ? ಹ ಹ ಹ!

೧ನೆ ವ್ಯಕ್ತಿ; ಏನೇ ಆಗಲಿ, ಇನ್ನೊಮ್ಮೆ ಆ ಹಾಳು ಪೋಲೀಸನ ಮುಖ ನೋಡೋ-ದಾದ್ರೂ ತಪ್ಪೀತು, ನಡೀರಿ.

[ಮೂವ್ವರೂ ಬಾಗಿಲನ್ನು ತೆರೆದು ಒಳಗೆ ಹೋಗುವರು. ೩ನೆ ವ್ಯಕ್ತಿ ಕೊನೆಗೆ ಒಳಗೆ ಹೋಗಿ ಬಾಗಿಲನ್ನು ಮುಂದೆ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಹೋಗುವನು.]

[ಕೆಲಹೊತ್ತು ನಿಶ್ಶಬ್ದತೆ ಒಂದೆರಡು ನಿಮಿಷಗಳ ತರುವಾಯ ಬಲಬದಿಯ ಹಿಂತುದಿಯಿಂದ ಡ್ರೈವರ್ ಮತ್ತು ಯುವತಿ ಬರುವರು. ಯುವತಿಯ ಮುಖದಲ್ಲಿ ಭಾರೀ ಅಸಮಾಧಾನದ ಕಳೆ ಇದೆ, ತುಸು ಸಿಟ್ಟೂ ಇದೆ. ಇವರಿಬ್ಬರೂ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಪಿಸುಮಾತಿನಲ್ಲಿಯೇ ಸಂಭಾಷಣೆಯನ್ನು ನಡೆಸುತ್ತಾರೆ]

ಯುವತಿ : (ಕೆಣಕುವವಳಂತೆ) ಅಂತೂ ನಿನಗ ಧೈರ್ಯಾ ಇಲ್ಲ ಅನ್ನು.

ಡ್ರೈವರ್ ; ಧೈರ್ಯ ? ಯಾವುದಕ್ಕ ?

ಯುವತಿ : ಯಾವುದಕ್ಕಂದ್ರ ?

ಡ್ರೈವರ್ : ಅದೇ ಕೇಳ್ತೇನಿ, ಯಾವುದಕ್ಕೆ — ಅಂತ.

ಯುವತಿ : ಅದನ್ನ ನನ್ನ ಬಾಯಿಯಿಂದ್ಲೇ ಆಡಿಸ್ಬೇಕು ಅಂತ ಹಟ ಏನೊ! ಯಾವುದಕ್ಕೆ ಅಂತ! ಎಷ್ಟು ಸಲ ಹೇಳಿಲ್ಲ ನಾನು ! ನನ್ಗಂತೂ ಈ ಕಳ್ಳಜೀವನ ಸಾಕಾಗಿ ಹೋಗೇದ.

ಡ್ರೈವರ್ : ಕಳ್ಳತನ ಎಲ್ಲಿಂದ ಬಂತು ?

ಯುವತಿ : ಕಳ್ಳತನ ಅಲ್ಲೆನೊ ಅದು ? ಎಲ್ಲಿ ಆ ಮುದುಕ ನೋಡ್ತಾನೊ, ಎಲ್ಲಿ ಯಾರಿಗೆ ನಮ್ಮಾತು ಕೇಳಿಸ್ತದೊ ಅಂತ —

ಡ್ರೈವರ್ : (ನಡುವೆಯೆ) ಅಂದ್ರೇನು ? ಅವ ನಿನ್ನ ಮದುವೇ ಗಂಡ ಅಂತ ಅನ್ನಿಸಿಕೊಳ್ಳುವಾಗ —

ಯುವತಿ : (ಸಿಟ್ಟಿನಿಂದ ಕಾಲು ಬಡೆದು) ಗಂಡ ! ಗಂಡ ! ಯಾರಿಗೆ ಬೇಕಾಗೇದ ?

ಡ್ರೈವರ್ : ಅವ ಬೇಕಾಗ್ಯಾನ ಅಂತ ನಾ ಆದ್ರೂ ಎಲ್ಲಿ ಹೇಳ್ತೇನಿ ? ಇಲ್ಲಿ ನೋಡು: ಅವ ನಿನ್ನ ಗಂಡ, ಅಂದಮ್ಯಾಲೆ ನೀ ಅವನ ಹೆಂಡತಿ —

ಯುವತಿ : (ಅಳುವುದು ಹತ್ತಿರದಲ್ಲಿದೆ) ಚುಚ್ಚು, ಚುಚ್ಚು ನಿನ್ನ ಮಾತಿನ ವಿಷಬಾಣವನ್ನ —

ಡ್ರೈವರ್ : (ಸಂತಯಿಸುವವನಂತೆ ಭುಜವನ್ನು ತಟ್ಟಿ) ಎಂಥಾ ಹುಚ್ಚಿ ಇದ್ದೀ ನೀನು ! ನಾ ಯಾಕ ಚುಚ್ಚಿ ಮಾತಾಡಲಿ ನಿನಗೆ ? ನಿನಗ್ಗೊತ್ತದಲ್ಲ, ನಿನ್ನ ಮುದುಕ ಗಂಡ ಎಂಥಾ ಜಿಪುಣ ಅಂತ ? ಈಗ ನನಗ ೩–೪ ಜನ ದೊಡ್ಡ ಹುದ್ದೇದೊಳಗಿದ್ದವರು ಕರೆದರು, " ಹೆಚ್ಚು ಪಗಾರ ಕೊಡ್ತೇವಿ, ನಮ್ಮ ಕಡೆ ಡ್ರೈವರ್ ಅಂತ ಬಾ " ಅಂತ. ನಾನು ಹೋಗೀನೇನು ? ಹೋಗ್ತೇನೇನು ? ಯಾಕ ಹೋಗೋದಿಲ್ಲ ಅನ್ನೋದು ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ ನಿನಗೆ ?

ಯುವತಿ : ಅದನ್ನೆ ಹೇಳ್ತೇನಿ ನಾನು. ನಮ್ಮಿಬ್ಬರದ್ದೂ ಪರಸ್ಪರ ಇಷ್ಟು ಪ್ರೇಮ ಇರೋವಾಗ —

ಡ್ರೈವರ್ : (ನಡುವೆಯೆ) ಈಗೇನು ಅಡ್ಡಿ ಬಂದಿದೆ ಅದಕ್ಕೆ ?

ಯುವತಿ : ಇನ್ನೂ ಏನ್ಬೇಕು ? ಇದೇ ಈಗ ನೋಡಿದಿಯಲ್ಲ ? ಒಂದೆರಡು ನಿಮಿಷ ನಾವಿಬ್ಬರೇ ಕೂತಿದ್ದೆವೊ ಇಲ್ಲವೊ, ಅಷ್ಟರೊಳಗ ಹಾರ್ನ್ ಬಾರಿಸಿದ.

ಯಾಕ ? ಕೇಳಿದೆಯಲ್ಲ ? ನಾವಿಬ್ರೂ ಕೈಹಿಡಿದು ತನ್ನ ನಾಲ್ಕು ಹೆಜ್ಜೆ ಅಡ್ಡಾಡಿಸಬೇಕಂತೆ! ತನಗರೆ ನಿಲ್ಲೋ ತ್ರಾಣ ಇಲ್ಲ ! ಬಗಲೊಳಗೆ ಕೈಹಾಕಿ ಎಬ್ಬಿಸಿದರ ಎಲ್ಲಿ ಕೈಗೆ ಕೈನೇ ಕಿತ್ತಿ ಬರ್ತದೊ ಅನ್ನಿಸ್ತದ, ಆ ಪರಿ ತನ್ನ ಅವಯವ ಲಿಕಿಲಿಕಿ ಆಗ್ಯಾವ. ಇಂಥಾವ ಅಡ್ಡ್ಯಾಡ್ತಾನಂತ! ಅದೆಲ್ಲಾಸುಳ್ಳು! ನಮ್ಮಿಬ್ಬರ ಮ್ಯಾಲೆ ಸಂಶಯ ಅವನ್ದು.

ಡ್ರೈವರ್ : (ನಡುವೆಯೆ) ಇಟ್ಟುಕೊಳ್ಳವಲ್ಲನ್ಯಾಕ ಸಂಶಯ. ಆ ಸಂಶಯ ದಕ್ಕಿಸಿ ಕೊಳ್ಳೋದಾಗದೆ ಸತ್ತರೂ ಸಾಯಬಹುದು.

ಯುವತಿ : ಅವನಷ್ಟಕ್ಕೆ ಅವನನ್ನ ಬಿಟ್ಟರೆ ಅವ ಸಾಯೋದೇ ಇಲ್ಲ.

ಡ್ರೈವರ್ : (ಮುಗುಳ್ನಗೆಯಿಂದ) ಸಾಯೋದೇ ಇಲ್ಲಾ ಅಂದ್ರ ? ಇರ್‍ತಾನ ಎಷ್ಟು ದಿವಸ ?

ಯುವತಿ : (ನಿರಾಶೆಯಿಂದ) ನಾವಿಬ್ರೂ ಮುದುಕರಾದ ಮ್ಯಾಲೆ ಅವ ಇದ್ದರೇನು ? ಸತ್ತರೇನು ?

ಡ್ರೈವರ್ : ಅವ ಜೀವದಿಂದಿದ್ದಷ್ಟು ದಿನ ನಮಗೇ ಅನುಕೂಲ.

ಯುವತಿ : (ಬೆರಗಾದಂತೆ) ಏನಂದಿ ? ಅವ ಜೀವದಿಂದಿದ್ದಷ್ಟ್ ದಿನ್ —

ಡ್ರೈವರ್ : (ತಲೆ ತೂಗುತ್ತ) ನಮಗೇ ಅನುಕೂಲ ಅಂದೆ.

ಯುವತಿ : ಅವನನ್ನು ಒಂದು ನಿಮಿಷ ದಿಟ್ಟಿಸಿ, ತಿರಸ್ಕಾರದ ಉಸಿರೆಳೆದು) ನನಗೊತ್ತೇ ಇತ್ತು. ಆದರೂ ಇಂಥಾ ಪುಕ್ಕ ನೀನಲ್ಲ ಅನ್ನಿಸಿತ್ತು.

ಡ್ರೈವರ್ : ಅಂಥಾ ಮುದುಕನ್ನ ಹೊಡೆಯೋದಕ ಶೂರ ಆಗಿರಬೇಕು ಅಂತೀ ಯೇನು ?

ಯುವತಿ : ಅದೇ ನೋಡೋಣ ಅಂದೆ, ನೀ ಶೂರನೊ ? ಪುಕ್ಕನೊ ?

ಡ್ರೈವರ್: ಇದು ಬುದ್ಧಿವಂತಿಕೇ ವಿಷಯ ಅದ. ಶೂರನೂ ಬ್ಯಾಡ, ಪುಕ್ಕನೂ ಬ್ಯಾಡ.

ಯುವತಿ : (ತಡೆಯದೆ) ಸುಟ್ಟಿತು ನಿನ್ನ ಬುದ್ಧಿವಂತಿಕೆ ! ಸಾಯಲಿಕ್ಕಾದ ಮುದುಕನ ಕೂಡ ಸಂಸಾರ ಅಂದ್ರ ಏನ್ ಬುದ್ಧಿವಂತಿಕೇನೊ !

ಡ್ರೈವರ್ : (ಮುಗುಳ್ನಗೆಯಿಂದ) ನಿನ್ನ ಯಾರು ಕಟ್ಟಿ ಹಾಕ್ಯಾರ ಅಂಥಾ ಸಂಸಾರ ದೊಳಗ ?

ಯುವತಿ : ಅಂದ್ಯಾಕ ನೀ ಒಪ್ಪೋದಿಲ್ಲ ?

ಡ್ರೈವರ್ : ಯಾವುದಕ್ಕ ಒಪ್ಪೋದಿಲ್ಲ ?

ಯುವತಿ : (ಸಿಟ್ಟಿನಿಂದ) ಮತ್ತೆ ನೀನು ಹಾಂಗೇ ವಾದ ಪ್ರಾರಂಭ ಮಾಡಿದೆ !

ಡ್ರೈವರ್ : ಇಲ್ಲಿ ನೋಡು, ನನ್ನ ಮಾತು ಕೇಳು. ನನಗೂ ನಿನಗೂ ಏನ್ ಕಡಿಮೆ ಬಿದ್ದದ? ಯಾರು ಅಡ್ಡಿ ಮಾಡ್ತಾರ? ಗಂಡ ಮುದುಕಾದ್ರೂ ಶ್ರಿಮಂತ—

ಯುವತಿ ; ಮುಂದೆ ಕೂಡ ಆ ಶ್ರೀಮಂತಿಕೆ ನನ್ನ ಹಕ್ಕಿನ್ದಿ. ನಿನಗ ನಾನು ಬೇಕೊ ? ಏನ್ ಶ್ರೀಮಂತಿಕೆ ಕಳೆದೀತು ಅಂತ ಹೆದರಿಕೆಯೊ ?

ಡ್ರೈವರ್ : ನೀನೂ ಬೇಕು, ನಿನ್ನ ಗಂಡನ ಶ್ರೀಮಂತಿಕೇನೂ ಬೇಕು. ಎರಡೂ ಇದ್ದರೆ ಹೆಚ್ಚು ಒಳ್ಳೆಯದೆ ಅಲ್ಲ ?

ಯುವತಿ : (ಹಟದ ದನಿಯಲ್ಲಿ) ಅಲ್ಲ ! ಅಲ್ಲ ! ಅಲ್ಲ ! ನನಗೆ ಸುಖದ ಜೀವನ ಬೇಕು, ಪ್ರೇಮದ ಸಂಸಾರ ಬೇಕು, ಬಡತನ ಇದ್ದರೂ ಅಡ್ಡಿ ಇಲ್ಲ —

ಡ್ರೈವರ್ ; (ಸಂತಯಿಸುವವನಂತೆ) ನನ್ನ ಮಾತು ಕೇಳು —

ಯುವತಿ : (ನಡುವೆಯೆ) ಕೇಳೋದಿಲ್ಲ ! ಇಲ್ಲ ! ಇಲ್ಲ ! ನನಗಿನ್ನು ಈ ಕಳ್ಳಜೀವನ ತಡೆಯೋದೆ ಇಲ್ಲ. ನಿನ್ನ ಕಡಿಂದ ಆಗದಿದ್ದರೆ ನಾನು — (ಎಂದು ಬಲಬದಿಗೆ ಹೊರಡುವಾಗ –)

ಡ್ರೈವರ್ : (ಅವಳನ್ನು ತಡೆದು) ನೀನೇನ್ಮಾಡ್ತೀ ?

ಯುವತಿ : (ಕೈಬಿಡಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಯತ್ನಿಸುತ್ತ, ತಿರಸ್ಕಾರದಿಂದ) ನಿನ್ನಂತಹಾ ಗಂಡಸಿನ ಕೈಯಿಂದ ಆಗದ್ದನ್ನ ನಾನ್ಮಾಡಿ ತೋರಿಸ್ತೀನಿ. ಅದನ್ನ ತಡೆದುಕೊಳ್ಳೋ ಧೈರ್ಯ ಆದರೂ ನಿನಗೆ ಅದSನೊ ಇಲ್ಲೊ ?

ಡ್ರೈವರ್ : ಶ್‌ಶ್ ! ತಡೆ ! ಇಲ್ಲದ ಗದ್ದಲಾ ಮಾಡಬ್ಯಾಡ. ಮೊದಲೇ ಜನ ನಮ್ಮ ಮ್ಯಾಲೆ ಸಂಶಯ ಇಟ್ಟಾರ —

ಯುವತಿ : ಯಾರ ಮ್ಯಾಲೆ ?

ಡ್ರೈವರ್ : ನಮ್ಮಿಬ್ಬರ ಮ್ಯಾಲೂ.

ಯುವತಿ : ಅದಕ್ಕೇ ಹೇಳ್ತೀನಿ ನಾನು, ಈ ಕಳ್ಳಜೀವನ ಸಾಕು ಅಂತ.

ಡ್ರೈವರ್ : ಆ ವಿಷಯ ಹೇಳಲಿಲ್ಲ ನಾನು.

ಯುವತಿ : (ತಿಳಿಯದೆ) ಅಂದ್ರೆ ?

ಡ್ರೈವರ್ : ಮುದುಕನ ವಿಷಯ ಹೇಳಿದೆ. ನಾವಿಬ್ಬರೂ ಕೂಡಿ ಮುದುಕನ್ನ ಯಾವ ನೆವದಿಂದಾದ್ರೂ ಕೊಲ್ತೀವಿ ಅಂತ —

ಯುವತಿ : ನೋಡಿದಿ ಇಲ್ಲೊ ? ಹೊರಗಿನವರಿಗೆ ಕೂಡ ಹಾಂಗನ್ನಿಸ್ತದ, ನಿನಗ ಇನ್ನೂ —

ಡ್ರೈವರ್ : (ನಡುವೆಯೆ) ಎಲೆ ! ಹುಚ್ಚಿ, ಇದ್ದೀ ಏನ್ನೀನು ? ಜನಕ್ಕೆ ಹಾಂಗ ನಮ್ಮ ಮ್ಯಾಲೆ ಸಂಶಯ ಅದ, ಆ ರೀತಿ ಪೋಲೀಸರಿಗೆ ಅನಾಮಧೇಯ ಪತ್ರ ಬರೆದಾರಂತ—

ಯುವತಿ : (ರಹಸ್ಯಸೂಚಕ ಮುಗುಳ್ನಗೆಯಿಂದ) ಜನರೇ ಅಂಥಾ ಪತ್ರ ಬರೆದಾರ ಅಂತ ನೀ ಹ್ಯಾಂಗ ಹೇಳ್ತೀ ?

ಡ್ರೈವರ್ : ಅಂದ್ರ ನಾನು ಬರೀತೀನೆ ?

ಯುವತಿ : ಯಾಕ ಬರೀಬಾರದ್ದು ?

ಡ್ರೈವರ್ : ಇಲ್ಲದ್ದೊಂದು ಮಾತಾಡಬೇಡ. ನಾನೂ ನೀನೂ ಯಾಕ ಬರೀಲಿಕ್ಕೆ ಹೋಗ್ತೀವಿ ಅಂಥಾ ಪತ್ರ ?

ಯುವತಿ : ನಾನೇ ಬರೆದಿಲ್ಲ ಅಂತ ನೀ ಹ್ಯಾಂಗ ಹೇಳ್ತೀ ?
ಡ್ರೈವರ್ : (ಬೆಪ್ಪಾಗಿ) ಏನು ? ನೀನು ? ನಿನ್ನ ಮ್ಯಾಲೇ ಸಂಶಯ ತಕ್ಕೊಂಡು —
ಯುವತಿ : (ನಡುವೆಯೆ) ನನ್ನ ಮ್ಯಾಲೆ ಯಾಕ ಸಂಶಯ ತಕ್ಕೊಳ್ಳಲಿ ?
ಡ್ರೈವರ್ : ಅಂದ್ರೇನು ? ನನ್ನ ಮ್ಯಾಲೆಯೆ ?
ಯುವತಿ : (ಕೆಣಕುವವಳಂತೆ) ಯಾಕಾಗ್ಬಾರ್ದು ?
ಡ್ರೈವರ್ : ಓ ! ಹೀಗೊ ! (ಬಲಬದಿಗೆ ಹೊರಡುವನು)
ಯುವತಿ : (ಗಾಬರಿಯಿಂದ ಅವನನ್ನು ತಡೆದು) ಎಲ್ಲಿಗೆ ? ಎಲ್ಲಿಗ್ಹೊರಟಿ ?
ಡ್ರೈವರ್ : ನನಗ ಸಂಬಳ ಕೊಡೋ ಧಣೀ ಹತ್ತಿರ. (ಬಲಬದಿಗೆ ಹೋಗುವನು)

[ಯುವತಿಯು ಅವನನ್ನು ಹಿಂಬಾಲಿಸಹೊರಟು ತಟ್ಟನೆ ತಡೆಯುವಳು. ಒತ್ತಿ ಬರುವ ಕಣ್ಣೀರನ್ನು ತಡೆಯಲು ತುಟಿ ಕಚ್ಚಿಕೊಂಡು ನಿಲ್ಲುವಳು. ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಮನೆಯ ಹಿಂದಿನಿಂದ ಯಾರೋ ಬರುವ ಸದ್ದನ್ನು ಕೇಳಿದಂತೆ ಮಾಡಿ, ಕಕ್ಕಾವಿಕ್ಕಿಯಾಗಿ, ಕೊನೆಗೆ ಬಲಬದಿಯ ಮುಂತುದಿಯಿಂದ ಹೋಗಿ ಮರೆಯಾಗುವಳು.]

[ಒಂದು ನಿಮಿಷದಲ್ಲಿ ಮನೆಯ ಹಿಂದಿನಿಂದ ನಾಗರಕ, ಅವನ ಹಿಂದಿನಿಂದ ಪೋಲೀಸ್ ಕಾನ್‌ಸ್ಟೇಬಲ್ ಬರುವರು.]

ನಾಗರಕ : ನೊಡ್ರಿ, ಕಾನ್‌ಸ್ಟೇಬಲ್, ಇದೇ ಜಾಗ.
ಪೋ. ಕಾ. : ಜಾಗ ಯಾವ್ದೇ ಇರಲಿ, ನೀನು ಯಾರಪ ? ಈವೊತ್ತು ಸಂಜೆಗೆ ಬಂದಿ, ಏನೇನೋ ಹೇಳಿದಿ —
ನಾಗರಕ : (ನಡುವೆಯೆ) ನಾನು ಯಾರು ಅಂದ್ರ ? ನಾನೊಬ್ಬ ನಾಗರಕ, ಸ್ವತಂತ್ರ ಭಾರತದ ನಾಗರಕ; ಎಲ್ಲರೂ ಸರಿಸಮಾನರು ಅನ್ನೋವಾಗ ನಾನು ಯಾರು ಇದ್ದರೇನು ?
ಪೋ. ಕಾ. : ನಾನು ಕೇಳಿದ ಪ್ರಶ್ನೆಕ್ಕ ಉತ್ತರಾ ಕೊಡೋದ್ಬಿಟ್ಟು ನನಗೇ ಲೆಕ್ಚರ್ ಬಿಗೀತೆಲ್ಲಾ ! ಅಲ್ಲ, ನೀನು ಯಾರು ಅಂದ್ರ, ಇಂಥಾ ಕೆಲಸಾನೇ ಮಾಡೋ ಮನುಷ್ಯ ಕಾಣ್ತೀ, ಅದಕ್ಕೇ ಕೇಳಿದೆ.
ನಾಗರಕ : (ಅಪಮಾನಿತನಾದವನಂತೆ) ಇಂಥಾ ಕೆಲಸಾ ಅಂದ್ರ ?
ಪೋ. ಕಾ. : ಮತ್ತಿನ್ನೆಂಥಾ ಕೆಲಸ ? ಈವೊತ್ತು ಸಂಜೆಗೆ ನೀ ಮಾಡಿದ ಕೆಲಸ ಎಂಥಾದ್ದಂತ ತಿಳಿದೀದಿ ?
ನಾಗರಕ : (ಮೇಲಿನಂತೆ) ಎಂಥಾದ್ದು ?
ಪೋ. ಕಾ. : ಯಾರೋ ಯಾರ ಹೆಂಡತೀನ್ನೊ ಓಡಿಸಿಕೊಂಡ್ಹೋದರು ಅಂದಿ; ಗಂಡ ಸಿಟ್ಟಿಗೆ ಬಂದು ಹೆಂಡತೀನ್ನ ಮಿಂಡನ್ನ ಇಬ್ಬರ್‍ನ್ನೂ ಕೊಂದ ಅಂದಿ; ಹೆಣ ತೋರಿಸ್ತೇನಿ ಬರ್‍ರಿ ಅಂದಿ.
ನಾಗರಕ : ಹೌದು, ನನಗೇನ್ಗೊತ್ತು, ಖೂನಿ ಮಾಡಿದವ ಹೆಣ ಮುಚ್ಚಿಡ್ತಾನ ಅಂತ?

ಪೋ. ಕಾ. : ಖೂನಿ ಮಾಡಿದವನೇ ಸಿಗವಲ್ಲ.

ನಾಗರಕ : ಹೆಣ ಸಿಕ್ಕವು ಏನು ?

ಪೋ. ಕಾ. : ಒಂದು ಹೆಣ ಸಿಕ್ಕಿತು, ಅದು ಜೀವಂತ ಇತ್ತು—

ನಾಗರಕ : ಏನು ? ಏನಿದು ? ಖೂನೀ ವಿಷಯ ತಮಾಷೆ !

ಪೋ.ಕಾ.: ಹೋಗೋ! ಹುಚಗೊಟ್ಟಿ ! ಖೂನಿ ಅಂತ ಖೂನಿ ! ಹೆಂಡತಿ ಹೋಗ್ಯಾಳ ತವರ್ಮನೀಗೆ ! ಆಕೇನ್ನ ಬಿಟ್ಟು ಇರಲಾರದ್ದಕ್ಕ ಗಂಡ ಹೊಂಟಾನ ಕರ್ಕೊಂಡು ಬರಲಿಕ್ಕೆ. ಅಷ್ಟರಾಗ ಖೂನಿ ಸುದ್ದಿ ಹಬ್ಬಸಿದರು, ಪಾಪ ! ಆ ಗಂಡ ಗಾಬರಿ ಆಗಿ ಪರಾರಿ, ಮಟಾಮಾಯ ! ಅದಕ್ಕೇಳ್ತಿನಿ, ಈ ಸುದ್ದೀನೂ ಅಂಥಾದ್ದೇನು ಅಂತ ?

ನಾಗರಕ : ಇದು ಸುದ್ದಿ ಅಲ್ಲ, constable. ಇಲ್ಲಿ ನೋಡಿರಿ, ಪತ್ರ ಬಂದದೆ.

ಪೋ.ಕಾ. : ನೋಡಿದೆ. ನನಗೂ ಬಂದದ. ಅದಕೂ ಸಹಿ ಇಲ್ಲ, ನಿನ್ನದಕೂ ಸಹಿ ಇಲ್ಲ. ಎರಡನ್ನೂ ಒಬ್ಬನೇ ಯಾಕೆ ಬರದಿರಬಾರದು ?

ನಾಗರಕ : ಓಹೊಹೊ ! point duty policeರೂ ಒಳ್ಳೇ detective ಆಗ್ಯಾರ !

ಪೋ.ಕಾ. : ಅದಿರಲಿ, ನನ್ನ ಪ್ರಶ್ನಕ್ಕ ಉತ್ತರ ಕೊಡು.

ನಾಗರಕ ; ಯಾವ ಪ್ರಶ್ನಕ್ಕ ?

ಪೋ.ಕಾ. : ಈ ಪತ್ರದಾಗ ಬರೆದಿದೆ ಅಲ್ಲ, ಈ ಮುದುಕನ್ನ ಅನನ ಹರೇದ ಹೆಂಡತಿ ಈ ಜಾಗಾದಾಗ ಕೊಲ್ತಾಳೆ ಅಂತ ನಿನಗ ಹ್ಯಾಂಗ ಗೊತ್ತಾಯ್ತು ?

ನಾಗರಕ : ಈ ಪತ್ರದಿಂದ.

ಪೋ.ಕಾ. : ಪತ್ರ ಬರೆದದ್ದು ಮುಂಚೆ, ಖೂನಿ ಆಗೋದು ಈಗ —

ನಾಗರಕ : ಯಾರಿಗೊಗ್ತು ? ಖೂನಿ ಮುಂಚೆಯೆ ಆಗಿರಬೇಕು, ಆ ಹೆಣಾನೂ ಪತ್ತೆ ಆಗದೆ ಕೊಳೀತಿರಬೇಕು.

ಪೋ.ಕಾ. : ಅಂದ್ರೇನು ಇದು ಹೆಣಗಳ ಊರು ಅಂತೀ ಏನು ?

ನಾಗರಕ : ಇಂಥಾ ಪೋಲೀಸರಿದ್ದರ ಎಷ್ಟು ಹೆಣ ಬೀಳ್ತಾವೊ ಯಾರಿಗೊಗ್ತು ?

ಪೋ. ಕಾ. : ಇಕ ! ನನಗೊಗ್ತದ, ನಾ ಹೇಳ್ತೀನಿ ನಡೆ. ಇಂಥಾ ಪತ್ರ ಬರೆಯೋ ಕೆಲಸ ಬಿಟ್ಬಿಡು, ಇಂದಿಲ್ಲ ನಾಳೆ ಪೇಚಿನೊಳಗ ಸಿಕ್ಕೀ !

ನಾಗರಕ : ಆಯ್ತು. ಶ್ರೀಮಂತ ಗಂಡನ್ನ ಕೊಂದ ಹೆಂಡತೀಗೆ ದುಡ್ಡು ಏನು ಕಡಿಮೆ ಪಾರಾಗೋದಕ! ಆದರೂ ನಾ ನಾಗರಕ; ನನ್ನ ಕರ್ತವ್ಯ ಅದ, ನಾ ಹೇಳ್ತೀನಿ; ಇಲ್ಲಿ ಆ ಶ್ರೀಮಂತ ಮುದುಕನ ಕೊಲೆ —

ಪೋ. ಕಾ. : (ಅವನನ್ನು ನೂಕುತ್ತ) ನಡೀಯಯ್ಯ ನಡೀ ! ಕೊಲೆ ಆಯ್ತು, ಹೆಣ ಸಿಕ್ಕಿತು; ಇವೆರಡೆ ಹೌದಲ್ಲೊ ನಿನ್ನ ಕರ್ತವ್ಯ ?

ನಾಗರಕ: ಕಾನಸ್ಟೇಬಲ್, ನಾ ನಿಮಗ ಹೇಳ್ತೀನಿ —

ಪೋ. ಕಾ. : ನನಗೇನ್ಹೇಳ್ತೀ ? ಮನೀಗ್ಹೋಗಿ ಹೆಂಗಸರು-ಹುಡುಗರ ಮುಂದೆ ಕತೆ

ಹೇಳೀಯಂತ, ಅವು ಕೇಳ್ಯಾವು ಬಾಯ್ಬಿಟ್ಟು !

ನಾಗರಕ : (ಈಗ ಮರೆಯಾದರೂ ದನಿ ಕೇಳುತ್ತಿದೆ) ಕತೆ ಅಲ್ಲ, ಕಾನ್‌ಸ್ಟೇಬಲ್; ಆ ಡ್ರೈವರ್‌ನ ಕೈಯಿಂದ ಕೊಲ್ಲಿಸ್ತಾಳಂತ —

ಪೋ. ಕಾ. : ಯಾಕ ? ನಿನ್ನ ಕೈಯಿಂದ ಕೊಲ್ಲಿಸ್ತಾಳಂತ ಆಶಾ ಇಟ್ಕೊಂಡಿದ್ದಿ ಏನು? ನಡೆ ! ನಡೆ !

[ಇಬ್ಬರೂ ರಂಗಭೂಮಿಯಿಂದ ಹೊರಹೋಗುವರು.]

[ಮತ್ತೆ ಒಂದು ನಿಮಿಷ ನಿಶ್ಶಬ್ದತೆ. ಆಗ ಮೆಲ್ಲನೆ ಬಾಗಿಲು ತೆರೆಯುವುದರಲ್ಲಿದೆ. ಮೊದಲ ಅಂಕದಲ್ಲಿ ಕಂಡ ಮುಖ ಅರ್ಧ ಕಾಣುತ್ತಿದೆ, ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಗೂಬೆಯ ಘೂತ್ಕಾರ. "ಡ್ರೈವರ್, ಡ್ರೈವರ್", ಎನ್ನುತ್ತ ಯುವತಿ ಗಾಬರಿಯಾಗಿ ಧಾವಿಸುವಳು. ಆ ದನಿ ಕೇಳಿದಾಕ್ಷಣ ಮುಖ ಮರೆಯಾಗುವುದು. ಬಾಗಿಲು ಮುಚ್ಚುವುದು]

ಯುವತಿ : (ರಂಗಸ್ಥಲಕ್ಕೆ ಬರುತ್ತ) ಡ್ರೈವರ್, ಡ್ರೈವರ್ — (ಇಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಯಾವ ಮಾತೂ ಇಲ್ಲದೆ ಒಮ್ಮೆಲೆ ಡ್ರೈವರನು ಎದುರು ಬಂದು ನಿಂತುದಕ್ಕೆ ಬೆಚ್ಚಿ, ಒಂದು ಹೆಜ್ಜೆ ಹಿಂದೆ ಸರಿಯುವಳು. ಅವನನ್ನು ನೋಡಿ) ಅಯ್ಯ ! ಎಷ್ಟು ಹೆದರಿದೆನಲ್ಲ ನಾನು ? (ಅವನಿಂದ ಉತ್ತರ ಬಾರದಿರಲು ಕುತೂಹಲದಿಂದ ಅವನ ಮುಖವನ್ನುದಿಟ್ಟಿಸಿ ನೋಡಿ, ಅಲ್ಲಿದ್ದ ಒಂದು ಕ್ರೂರ-ನಿಶ್ಚಯದ ಕಳೆಯನ್ನು ಕಂಡು, ಮತ್ತೆ ಗಾಬರಿಯಿಂದ) ಯಾಕ ? ಏನಾಯ್ತು ?

ಡ್ರೈವರ್ : (ಕರ್ಕಶಸ್ವರದಲ್ಲಿ) ಏನಾಯ್ತು ? ಏನಾಗೇದ ಅನ್ನೋದು ಗೊತ್ತಿಲ್ದವರ ಹಾಗೆ ಕೇಳ್ತೀಯಲ್ಲ ?

ಯುವತಿ : (ತಿಳಿಯದ್ದಕ್ಕೆ ಹೆದರಿ) ಏನ್ – ಏನಾಗೇದ ?

ಡ್ರೈವರ್ : (ಬಲವಾಗಿ ಅವಳ ಎರಡೂ ಭುಜಗಳನ್ನು ಅದುಮಿ) ಏನಾಗೇದ – ಏನಾಗೇದ? ಮಾಡೋದನ್ನ ಮಾಡಿ ನನ್ನೇ ಕೇಳ್ತೀಯಾ ?

ಯುವತಿ : (ಇನ್ನೂ ತಿಳಿದಿಲ್ಲ) ಏನ್ – ಏನ್ಮಾಡೀನಿ ನಾನು ?

ಡ್ರೈವರ್ : ನೀನು ಮಾಡಿ ನನ್ನನ್ನ ಪೇಚಿನಲ್ಲಿ ಸಿಕ್ಕಿಸಬೇಕಂತೀಯಾ ? .(ಗದರಿಸುವ ದನಿಯಲ್ಲಿ) ಹೇಳು ! ಹೇಳು ! ಬ್ಯಾಡ ಅಂದ್ರೂ ಯಾಕೆ ಮಾಡಿದೆ ?

ಯುವತಿ : (ಈಗಲೂ ತಿಳಿದಿಲ್ಲ) ಯಾಕ್ – ಏನ್ – ಮಾಡ್ದೆ ನಾನು ? (ಕ್ರೂರದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ಅವನು ತನ್ನನ್ನು ನೋಡಲು) ಹೇಳು – ಯಾರಿಗೆ ಏನಾಗೇದ ?

ಡ್ರೈವರ್ : (ಅವಳ ಭುಜಗಳನ್ನು ಬಿಟ್ಟು, ಹತಾಶನಂತೆ) ನನ್ನ ಧಣೀ —

ಯುವತಿ : (ನಡುವೆಯೆ) ಏನಂದ್ರು ? ಗೊತ್ತಾಯ್ತೆ ಅವರಿಗೆ ? ನೋಕರಿಯಿಂದ ಬಿಡಿಸಿದರೆ ನಿನ್ನನ್ನ ?

ಡ್ರೈವರ್ : (ಆಕೆಯ ಮಾತುಗಳನ್ನು ಕೇಳದವನಂತೆ) ನನ್ನ ಧಣೀ, ನಿನ್ನ ಗಂಡ —

ಯುವತಿ : (ಸಿಟ್ಟಿನಿಂದ) ಮತ್ತೆ ಅದೇ ಚುಚ್ಚುಮಾತು !

ಡ್ರೈವರ್ : (ಒಮ್ಮೆಲೇ ಅವಳನ್ನು ನೋಡಿ) ನೀನು ಹೆಂಗಸಲ್ಲ; ರಾಕ್ಷಸಿ! ರಾಕ್ಷಸಿ! (ಆಕೆ ಏನೂ ತಿಳಿಯದಂತಾಗಿ ತನ್ನನ್ನು ನೋಡಲು) ಕಪಟ ರಾಕ್ಷಸಿ! ಈಗ ತಿಳೀತು ನನಗೆ, ಇಷ್ಟೊತ್ತು ಯಾಕೆ ನೀನು ಹಾಗೆ ಮಾತಾಡಿದಿ ಅಂತ!

ಯುವತಿ : ಏನ್ ಮಾತಾಡಿದೆ?

ಡ್ರೈವರ್ : (ಗದರಿಸುವ ದನಿಯಲ್ಲಿ) ಮುಚ್ಚು ಬಾಯಿಯನ್ನ! ಧೈರ್ಯ ಇಲ್ಲ ಅಂತೆ! ನಾನು ಹೇಡಿ ಅಂತೆ! ಗಂಡನನ್ನು ಕೊಂದು ನೀನು ಬಹಳ ಶೂರಳಾದೆ ಅಂತ ತಿಳಿದೆಯಾ?

ಯುವತಿ : (ಬೆರಗಾಗಿ) ಯಾರನ್ನ ಕೊಂದು?

ಡ್ರೈವರ್ : ಯಾರನ್ನ? ಯಾರನ್ನ ಅಂದ್ರೆ ನಿನ್ನ ಗಂಡನನ್ನ.

ಯುವತಿ : (ಒಮ್ಮೆಲೆ ಸ್ವಸ್ಥಳಾಗಿ) ಅವನು ಸತ್ತಿರುವನೆ? ನಿಜವೆ? ಹೇಳು, ಹೇಳು! (ಅವನು ಚಕಿತನಾಗಿ ತನ್ನನ್ನು ನೋಡಲು ತಡೆದು ತಾನೂ ಅವನನ್ನು ದಿಟ್ಟಿಸಿ ನೋಡುತ್ತ ಕ್ರಮೇಣ ಮುಗುಳ್ನಗೆಯಿಂದ ಮುಖವರಳಿ, ಒಮ್ಮೆಲೆ ಸಂತೋಷದಿಂದ ಅವನ ಭುಜಕ್ಕೆ ಜೋತು ಬಿದ್ದು) ನನ್ನ ಶೂರಾ, ನನ್ನ ವೀರಾ, ನನ್ನ ....

ಡ್ರೈವರ್ : (ಆಕೆಯಿಂದ ಕೊಸರಿಕೊಂಡು ಸರಿದು) ಸರಿ ದೂರ!

ಯುವತಿ : (ಮತ್ತೆ ಅವನನ್ನು ದಿಟ್ಟಿಸಿ ನೋಡಿ ನಗೆಮೊಗದಿಂದ) ಸಾಕು, ಈ ನಾಟಕ! ನಾನು ಯಾರಿಗಾದ್ರೂ ಹೇಳ್ತೀನಿ ಅಂತ ಹೆದರೀದಿಯೇನು? ನಾನ್ಯಾಕೆ ಹೇಳಲಿ? ನಮ್ಮಿಬ್ಬರ ಜೀವನ-ಸುಖದ ದಾರಿ ಸುಗಮ ಆಯ್ತು. ಸಾಕು, ಯಾರು ಸತ್ತ ರೇನು? ಯಾರು ಕೆಟ್ಟರೇನು? ನಾನು ಯಾರಿಗೂ ಹೇಳೋದಿಲ್ಲ.

ಡ್ರೈವರ್ : (ಈಗ ಇವನು ಬೆಪ್ಪಾಗುತ್ತಾನೆ) ಯಾರಿಗೂ ಹೇಳೋದಿಲ್ಲ? ಏನ್ ಹೇಳೋ ದಿಲ್ಲ?

ಯುವತಿ : ಯಾರಿಗೂ ಹೇಳೋದಿಲ್ಲ? ಎಂಥಾ ಹುಚ್ಚಿ ನಾನು! ನಿನಗೆ ಧೈರ್ಯ ಇಲ್ಲ ಅಂದೆನಲ್ಲ?

ಡ್ರೈವರ್ : (ಇನ್ನಿಷ್ಟು ಬೆಪ್ಪಾಗಿ) ಅಂದ್ರ? ನೀ ಅನ್ನೋದೇನು?

ಯುವತಿ : ಅನ್ನೋದನ್ನೆಲ್ಲ ಮನಸಿನೊಳಗೇ ಅಂದುಕೋತೀನಿ, ಯಾರಿಗೂ ಹೇಳೋ ದಿಲ್ಲ, ಆದರೆ ನೀನು ಇಷ್ಟು ಕಠೋರ ಆಗಬಾರದಾಗಿತ್ತು.

ಡ್ರೈವರ್ : (ಮೇಲಿನಂತೆಯೆ) ಕಠೋರ? ನಾನು? ಅಂದ್ರ .... ?

ಯುವತಿ : (ದೂರನ್ನು ಹೇಳಿಕೊಳ್ಳುವ ದನಿಯಲ್ಲಿ) ಕಠೋರ ಅಲ್ಲದೆ ಮತ್ತೇನು? ನಾನು ಅಂಥಾ ಪರಿ ಬೇಡಿಕೊಂಡರೂ ಒಪ್ಪದವರ್ಹ್ಹಾಂಗ ಮಾಡಿ, "ನನಗ ಸಂಬಳ ಕೋಡೋ ಧಣೀ ಹತ್ತಿರ" ಅಂತ ಹೋದಿ! ನನಗ ಏನೊ ಅನ್ನಿಸಿ ನಾ ಹೆದರಿಬಿಟ್ಟೆ. ಸುಳುವು ಕೂಡ ಹತ್ತಗೊಡಲಿಲ್ಲ ಅಲ್ಲ ಧಣಿಯ ಹತ್ತಿರ ಯಾಕ ಹೋದಿ ಅಂತ! ಅದಕ್ಕ ಕಠೋರ ಅಂತೀನಿ.

ಡ್ರೈವರ್ : (ಈಗ ಗಾಬರಿಯಾಗಿ) ಎಲೆ! ಎಲೆಲೆ! ಅಂದ್ರೇನು? ನಾನು ಕೊಂದೆ ಅಂತ ....

ಯುವತಿ : (ನಡುವೆಯೆ) ಆ ಮಾತು ಬಾಯಿಯಿಂದ ಬ್ಯಾಡ, ನಾನೂ ಯಾರಿಗೂ ಹೇಳೋದಿಲ್ಲ.

ಡ್ರೈವರ್ : (ಕಕ್ಕಾವಿಕ್ಕಿಯಾಗಿ) ಎಲೆಲೆ! ಇದೇನು? ದುಡ್ಡು ಇದ್ದವರು ಅಂತ ನನ್ನಂಥಾ ಬಡವನ ಮ್ಯಾಲೆ ಅಪರಾಧ ಹೊರಿಸೋದೆ? ನಾನು ಕೈಕೂಡ ಮುಟ್ಟಿಲ್ಲ, ದೇವರಾಣೆ. ಇಲ್ಲಿ ಕೇಳು ನನ್ಮಾತು. ನಾನು ಅಲ್ಲಿ ಹೋದಾಗ ಅವನು ಕಾರಿನೊಳಗ ಸತ್ತೇ ಬಿದ್ದಿದ್ದ.

ಯುವತಿ : ಹಾಂಗೇ ಹೆಳ್ತೀನಿ ನಾನು, ನೀ ಯಾಕೆ ಹೆದರ್ತೀ?

ಡ್ರೈವರ್ : (ಬೇಡಿಕೊಳ್ಳುವವನಂತೆ) ಏನ್ ಹೇಳ್ತೀ?

ಯುವತಿ : ಶ್‌ಶ್! ಯಾರೋ ಬರುವ ಸದ್ದು! ಅದೋ....ಪೋಲೀಸ! ಈ ಕಡೆ, ಈ ಕಡೆ! (ಬಲಬದಿಯ ಮುಂತುದಿಗೆ, ಆಮೇಲೆ ಹಿಂತುದಿಗೆ ಹೋಗಿ ಕೊನೆಗೆ ಮನೆಯ ಬಾಗಿಲ ಮುಂದೆ ಬಂದು) ಈ ಕಡೆ ಬಾ. (ಅವನನ್ನು ಕೈ ಹಿಡಿದು ಮೆಟ್ಟಿಲುಗಳ ಹತ್ತಿರ ನಿಂತಾಗ —)

ನಾಗರಕ : (ಮನೆಯ ಹಿಂದಿನಿಂದ ಬರುತ್ತ) ಕೇಳಿದಿರಿಲ್ಲೊ, ಕಾನ್‌ಸ್ಟೇಬಲ್, ಆ ಕಾರ್ ಈ ಕಡೇನೆ ಬಂದಿದೆ ಅಂತ?

[ಈ ದನಿಯನ್ನು ಕೇಳಿದಾಕ್ಷಣ ಯುವತಿ ಡ್ರೈವರ್‌ನನ್ನು ಎಳೆದುಕೊಂಡು ಮನೆಯ ಬಾಗಿಲೊಳಕ್ಕೆ ಹೋಗುವಳು. ಮತ್ತೆ ಬಾಗಿಲನ್ನು ಮುಚ್ಚಲಾಗಿದೆ.]

ನಾಗರಕ : (ಮುಂದೆ ಬಂದು) ಈಗಾದ್ರೂ ವಿಶ್ವಾಸ ಇಡ್ತೀರೊ ಇಲ್ಲೊ ನನ್ಮಾತಿನೊಳಗ?

ಪೋ· ಕಾ· : ಕಾರ್ ಈ ಕಡೆ ಬಂದ್ರೇನಾಯ್ತು?

ನಾಗರಕ : ಆ ಕಾರಿನೊಳಗ ಡ್ರೈವರ್ ಇದ್ದಾನಂತ, ಹೆಂಡತಿಯೂ ಇದ್ದಾಳಂತ –

ಪೋ· ಕಾ· : ಅದಕ್ಕ ಖೂನಿ ಆಗೇದಂತ — ಅಂತೀಯೇನ್ನೀನು? ಗಂಡ ಹೆಂಡತಿ ಕೂಡಿ ಡ್ರೈವರ್ನ ಕರಕೊಂಡು ಕಾರ್ ಒಯ್ಯೋದಿಲ್ಲ ಅಂತಿಯೇನು?

ನಾಗರಕ : ಅಷ್ಟೆ ಇದ್ರೆ ಯಾರು ಲಕ್ಷ್ಯ ಕೊಡತಿದ್ದರು?

ಪೋ· ಕಾ· : ಖೂನಿ ಆದರೆ ಟಿಕೆಟ್ ಕೊಂಡ್ಕೊಂಡು ನೋಡುತಿದ್ದರು ಅಂತಿಯೇನು?

ನಾಗರಕ : ಇಲ್ಲಿ ನೋಡಿರಿ, ಕಾನ್‌ಸ್ಟೇಬಲ್, ಅದನ್ನ ಅನ್ನಲಿಕ್ಕೆ ಇದನ್ನ ಅನ್ನಲಿಕ್ಕೆ ನಾನು ಯಾರು? ಜನರ ಸ್ವಭಾವ ಹೇಳಿದೆ. ನನಗ ಖಾತ್ರಿ ಅದ; ಜನ ಇಂಥಾ ಪರಿ ಸುದ್ದಿ ಎಬ್ಬಿಸ್ಯಾರ ಅಂದಮ್ಯಾಲೆ — (ಒಮ್ಮೆಲೇ ತನ್ನ ಎಡಬದಿಗೆ ನೋಡಿ) ಅಲ್ಲಿ ನೋಡಿರಿ, ಬೆಳದಿಂಗಳಿನೊಳಗ ಏನೋ ಮಿಂಚತಾ ಇದೆ ಅಲ್ಲ?

ಪೋ· ಕಾ· : (ಮುಂದೆ ಹೋಗಿ ನೋಡುತ್ತ) ಏನದು?

ನಾಗರಕ : (ಒಮ್ಮೆಲೆ ಗೆದ್ದವನಂತೆ) ನೋಡಿರಿ, ಕಾನ್‌ಸ್ಟೇಬಲ್,ಕಾರ್ ಅದು ಕಾರು. ನಾಯೇನ್ಹೇಳಿದೆ ನಿಮಗೆ? (ಎನ್ನುತ್ತ ಗಿಡಗಳ ದಟ್ಟಣೆಯತ್ತ ಧಾವಿಸಿ ಮರೆಯಾಗುವನು.)

ಪೋ· ಕಾ· : (ಗೊಣಗುವ ದನಿಯಲ್ಲಿ) ನನ್ನನ್ನ ಹುಚ್ಚ ಮಾಡಲಿಕ್ಕೆ ಇವ ನಾಟಕಾ

ನಡೆಸ್ಯಾನೊ, ಏನು ಇವನ ನಾಲಗೇನೇ ಕಪ್ಪು ಆದsನೊ !

ನಾಗರಕ : (ಮರೆಯಲ್ಲಿಂದಲೆ ಕೂಗುತ್ತ) ಕಾನ್‌ಸ್ಟೇಬಲ್, ಕಾನ್‌ಸ್ಟೇಬಲ್, ಇಲ್ಲಿದೆ ನೋಡಿರಿ ಮುದುಕನ ಹೆಣ ! ಬೇಕಾದ್ರ ಡಾಕ್ಟರನ ಕರೆಯಿಸಿರಿ.

ಪೋ. ಕಾ. : (ಬೆಪ್ಪಾಗಿ) ಏನು ? ನಿಜವಾಗಿಯೇ ಹೆಣ ಆದsನೊ ಏನು? (ಆ ಕಡೆಗೆ ಹೊರಡುತ್ತ) ಅದು ಖೂನಿ ಹೆಣ ಆಗಿದ್ರ ಇವ ಸಕ್ಕರೇನೇ ಹಂಚತಾನೊ ಏನೊ ! (ಲಗಬಗೆಯಿಂದ ಹೋಗುವನು.)

[ಒಂದು ಸಲ ಮೋಟಾರ ಹಾರ್ನದ ಸದ್ದು, ಗಿಡಗಳ ದಟ್ಟಣೆಯ ಕಡೆಯಿಂದ. ಆ ಮೇಲೆ ಎಲ್ಲವೂ ಒಮ್ಮೆಲೆ ನಿಶ್ಶಬ್ದ. ಒಂದೆರಡು ನಿಮಿಷಗಳ ತರುವಾಯ ಬಾಗಿಲು ತೆರೆಯುವುದು. ಮೂವ್ವರೂ ವ್ಯಕ್ತಿಗಳು ನಗುತ್ತ ಹೊರಬೀಳುವರು.]

೨ನೆ ವ್ಯಕ್ತಿ: ಅದಕೇ ನಿಮಗೆ ಹೇಳಿದೆನಲ್ಲ? ಹೆಂಡತಿ ಗಂಡನ್ನ ಕೊಲ್ಲೋ ಸೀನ್ ಅಂದ್ರ ಎಂದಿಗೂ 'fail' ಆಗೋದಿಲ್ಲ.

೧ನೆ ವ್ಯಕ್ತಿ : ಆದರೆ ಮುಂದೆ ಆ ನಾಟಕಾ ನೋಡ್ತಾ ಕೂತ ಗಂಡ ಹೆಂಡಂದಿರು ಸುಮ್ನಿರ್ತಾರೇನು — ಅಂತ —?

೨ನೆ ವ್ಯಕ್ತಿ : ನಾಟಕ ಐತಿಹಾಸಿಕ ಅಂತ ಮೊದಲೇ ಹೇಳಿಬಿಟ್ಟಿರ್ತೀವಲ್ಲ ?

೩ನೆ ವ್ಯಕ್ತಿ : ಇದಲ್ದೆ ಅದು ಸುಳ್ಳು ಅಂತ ಅವರಿಗೆ ಗೊತಿದ್ದು ಇರ್ತದ.

೧ನೆ ವ್ಯಕ್ತಿ : ಸುಳ್ಳು? ಸುಳ್ಳು ಅಂತ ನಮಗ್ಗೊತ್ತು, ಸುಳ್ಳು ಅಂತ ಅವರಿಗ್ಗೊತ್ತು; ಅಂತೂ ಸುಳ್ಳಿದ್ದದ್ದನ್ನೆ ಬರೆಯಬೇಕು ಅಂತೀರಾ ?

೩ನೆ ವ್ಯಕ್ತಿ : (ಸುಧಾರಿಸಿಕೊಳ್ಳುವವನಂತೆ) ಛೆ ! ಛೆ ! ಸುಳ್ಳು ಅಂದರ ಹಾಂಗಲ್ಲ. ಆ ಪಾತ್ರ ವಹಿಸಿದವರು ಸಾಯೋದಿಲ್ಲ, ನಾಟಕದಾಗ ಸತ್ತದ್ದು ಸುಳ್ಳು ಅಂತ.

[ಪೋ. ಕಾ. ನು ಅದೇ ಸಮಯಕ್ಕೆ ಬಂದುದನ್ನು ನೋಡಿ ಒಮ್ಮೆಲೆ ತಡೆಯುವನು. ಪೋ.ಕಾ. ನು ನಿಂತು ಸಂಶಯದ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ಇವರನ್ನು ನೋಡಿ, ತರುವಾಯ ಹತ್ತಿರ ಬಂದು, ಮೂವ್ವರನ್ನೂ ಎದುರಿಸಿ —]

ಪೋ. ಕಾ. : ಒಂದ್ಮಾತು ಕೇಳ್ತೀನಿ ನಿಮಗ —

೧ನೆ ವ್ಯಕ್ತಿ : ನಾವು ಯಾರನ್ನೂ ನೋಡಿಲ್ಲ.

೨ನೆ ವ್ಯಕ್ತಿ : ನಾವು ನಾಟಕದ ವಿಷಯ ಮಾತಾಡತಿದ್ದೆವು.

೩ನೆ ವ್ಯಕ್ತಿ : ಹಂ .... ಅದೇ .... ನೀವು ಕೇಳಿದಿರಲ್ಲ ಈಗ ?

ಪೋ. ಕಾ. : ಅದನ್ನ ಕೇಳಿದೆ ಅಂತಲೇ ಇದನ್ನ ಕೇಳ್ತೀನಿ.

೩ನೆ ವ್ಯಕ್ತಿ : ಯಾವ ಇದನ್ನ ?

ಪೋ. ಕಾ. : ಈಗ ನೀವು ನಾಟಕದ ಬಗ್ಗೆ ಬರೇ ಮಾತಾಡ್ತಾ ಇದ್ದೀರೋ, ಏನು ಒಂದು ನಾಟಕಾನೇ ಮಾಡ್ತಾ ಇದ್ದೀರೊ ?

೧ನೆ ವ್ಯಕ್ತಿ : ಅಂದ್ರ ? ಏನ್ನಿಮ್ಮಾತಿನರ್ಥ ?

೩ನೆ ವ್ಯಕ್ತಿ : (ನಗೆಮೊಗದಿಂದ) ಎಂಥಾ ಪ್ರಶ್ನೆ, ಸಿಪಾಯಿಸಾಹೇಬರ. ಇಲ್ಲಿ ಹ್ಯಾಂಗ ನಾಟಕಾ ಮಾಡೋದು ಶಕ್ಯ ?

ಪೋ. ಕಾ. : (ವಿಚಾರಮಾಡಿ ಮಾತಾಡುವವನಂತೆ) ಹಂ....ನೀವು ಮಾಡೋದಿಲ್ಲ ಅಂದ್ರ ಅದು ತಾನಾಗಿಯೇ ನಡೆದದ.

೨ನೆ ವ್ಯಕ್ತಿ : ಏನು ತಾನಾಗಿಯೆ ನಡೆದದ್ದು ?

ಪೊ . ಕಾ. : ನಾಟಕ.

೧ನೆ ವ್ಯಕ್ತಿ : ಛೆ ! ಹುಚ್ಚತನ !

ಪೋ. ಕಾ. : ಇನ್ನೂ ತನಕ ಇಲ್ಲ. ಆದರೆ ಹೀಂಗೇ ನಡೆದರ ಹುಚ್ಚತನ ಬಿಟ್ಟದ್ದಲ್ಲ ಅನ್ನಿಸ್ತದ. ಅದಕ್ಕ ಇನ್ನೊಮ್ಮೆ ಕೇಳ್ತೀನಿ, ಕಡೆಯ ಸಲ ಕೇಳ್ತೀನಿ, ದೇವರಾಣೆ ಮಾಡೀರಿ ಅಂತ ತಿಳ್ಕೊಂಡು ಹೇಳರಿ. ಇಲ್ಲಿ ಯಾರಾದರೂ ಹೆಣ್ಮಗಳು ಅಡ್ಡಾಡೋದನ್ನ —

೧ನೆ ವ್ಯಕ್ತಿ : (ತಡೆಯುತ) ನೋಡಿಲ್ಲ ! ನೋಡಿಲ್ಲ ! ನೋಡಿಲ್ಲ ! (ಮಿಕ್ಕ ಇಬ್ಬರು ವ್ಯಕ್ತಿಗಳನ್ನುದ್ದೇಶಿಸಿ) ಥೂ ! ಇದೇನು ಕಾಟ ! ಈ ಪೋಲೀಸರ ಕಾಟ ತಪ್ಪೋತನಕ ಒಳಗೇ ಕೂಡೋಣ — ನಡೀರಿ (ಎಂದು ಇಬ್ಬರನ್ನೂ ಒಳಗೆ ಕರೆದೊಯ್ಯುತ ಬಾಗಿಲ ಮುಚ್ಚುವಾಗ) ಶುದ್ಧ ಹುಚ್ಚತನ !

[ಮೂವ್ವರೂ ಒಳಗೆಹೋಗಿ ಬಾಗಿಲ ಮುಚ್ಚಿಕೊಳ್ಳುವರು. ಪೋಲೀಸ ಕಾನ್‌ಸ್ಟೇಬಲ್‌ನು ದಂಗುಬಡೆದವನಂತೆ ಒಂದು ನಿಮಿಷ ನಿಂತಲ್ಲಿಯೇ ನಿಲ್ಲುವನು. ಆಮೇಲೆ ಶಿರಸ್ತ್ರಾಣವನ್ನು ತೆಗೆದು ತಲೆಯನ್ನು ತುರಿಸುತ್ತ —]

ಪೋ. ಕಾ. : ಹುಚ್ಚತನ ಇದ್ದರೂ ಇರ್ಬಹುದು. ಯಾರ‍್ಯಾರದೊ ಮಾತು ಕೇಳಿದೆ ಹಾದಿಗೆ ಹೋಗೋ ಡಾಕ್ಟರನ್ನ ಎಳೆದು ತಂದೆ, ಖೂನಿ ಕೇಸ್ ಅಂದೆ ಅವನೂ ನನ್ನನ್ನ ನೋಡಿ – "ಶುದ್ಧ ಹುಚ್ಚತನ ! ಹಾರ್ಟಫೇಲ್ ಆದ ಕೇಸ್ ಇದು" ಅಂದ. ಹುಂ .... (ಎಂದು ಉಸುರ್ಗರೆದು – "ಇದ್ರರೂ ಇರಬಹುದು ಬೆಳದಿಂಗಳ ರಾತ್ರಿ" ಎಂದು ಗೊಣಗುತ್ತ ನಡೆಯಲು ತ್ರಾಣವಿಲ್ಲದಷ್ಟು ದಣಿದವನಂತೆ ಮೆಲ್ಲನೆ ಹೆಜ್ಜೆಗಳನ್ನೆಳೆಯುತ್ತ ಮನೆಯ ಹಿಂದಿನಿಂದ ಹೊರಹೋಗುವನು. ಮರೆಯಾದ ಮೇಲೂ "ಇದ್ರೂ, ಇರ್ಬಹುದು" ಎಂಬ ಅವನ ಗೊಣಗು ಕೇಳಿಬಂದ ಮೇಲೆ —]

— ತೆರೆ —

ಎರಡನೆಯ ಅಂಕ ಮುಗಿದುದು.

ಅಂಕ ೩

[ದೃಶ್ಯ ಮೊದಲಿನದೆ. ಹಿಂದಿನ ಅಂಕದಲ್ಲಿಯ ಘಟನೆಗಳ ಎರಡು-ಎರಡುವರೆ ಗಂಟೆಗಳ ತರುವಾಯ. ಈಗ ಬೆಳದಿಂಗಳು ಹಗಲಿನಷ್ಟು ಬಿಳಿಯಾಗಿದೆ. ಆದರೆ ಮೊದಲಿನಂತೆಯೆ ಒಂದೆಡೆ ಮನೆಯೊಳಗಿನ ಕತ್ತಲೆ, ಇನ್ನೊಂದೆಡೆ ಗಿಡಗಳ ಗುಂಪಿನ ಕತ್ತಲೆ (ಆಕಾಶದಲ್ಲಿ ಚಂದ್ರನು ಎತ್ತರದಲ್ಲಿರುವುದರಿಂದ ಈ ಕತ್ತಲೆಯ ಪಸಾರ ಚಿಕ್ಕದಾಗಿದೆ— ಕಪ್ಪು ಮಾತ್ರ ಅಷ್ಟೆ ಥಾಳವಾಗಿದೆ.) ಇವು ಬೆಳದಿಂಗಳಿನಷ್ಟೆ ಪ್ರಭಾವಶಾಲಿಯಾಗಿವೆ. ತೆರೆ ಎದ್ದಾಗ ರಂಗಸ್ಥಲದಲ್ಲಿ ಯಾರೂ ಇಲ್ಲ. ಒಂದೆರಡು ನಿಮಿಷಗಳಲ್ಲಿ ರಂಗಸ್ಥಲದ (ಪ್ರೇಕ್ಷಕರ ಬಲಬದಿಯ) ಮುಂತುದಿಯಿಂದ, ಒಬ್ಬ ಯುವಕ, ಒಬ್ಬ ಯುವತಿ ಬರುವರು. ಮುಂತುದಿಯಿಂದ ಅದೇ ಬದಿಯ ಹಿಂತುದಿಗೆ ಹೋಗುವಾಗ ಇವರು ಒರ್ರೀ ತಮ್ಮೆದುರು ಶೂನ್ಯ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ನೋಡುತ್ತ ಹೋಗಬೇಕು. ಹಿಂತುದಿಗೆ ಇವರು ಮರೆಯಾಗುವ ಸಮಯಕ್ಕೆ ಮನೆಯ ಹಿಂದಿನಿಂದ ನಾಗರಕನ ಮುಖ ಹಣಿಕಿಕ್ಕುವುದು. ಅವನು ಬೇರೆ ಯಾವ ಕಡೆಯೂ ನೋಡದೆ ತನ್ನ ಎದುರು ಆ ಯುವ-ದಂಪತಿಗಳನ್ನು ನೋಡುತ್ತಿರಬೇಕು. ಹಾಗೇ ನೋಡುತ್ತಿದ್ದ ಆ ಮುಖ ಸಮಾಧಾನ-ಗೆಲವುಗಳಿಂದ ಅರಳಿದಂತೆ ಕಂಡುಬರುವುದು. ಒಂದೆರಡು ನಿಮಿಷಗಳಲ್ಲಿ ನಾಗರಕನು ಮೆಲ್ಲಗೆ ಮುಂದೆ ಬಂದು, ಕಿಸೆಯೊಳಗಿಂದ ಕಾಗದವೊಂದನ್ನು ತೆಗೆದು ಅದನ್ನು ರಂಗಸ್ಥಲದ ಹಿಂತುದಿಯಲ್ಲಿ ಒಂದೆಡೆ ಇಟ್ಟು, ಮೇಲೆ ಒಂದು ಚಿಕ್ಕ ಕಲ್ಲನ್ನೂ ಇಟ್ಟು ಸಮಾಧಾನದಿಂದ ಕೈಗೆ ಕೈ ತಿಕ್ಕುತ್ತ ಮತ್ತೊಮ್ಮೆ ಗಿಡಗಳ ದಟ್ಟಣೆಯತ್ತ ನೋಡಿ ಸದ್ದಿಲ್ಲದೆ ಮನೆಯ ಹಿಂದಿನಿಂದ ಜಾರುವನು.

ಒಂದು ನಿಮಿಷ ಬೇರೆ ಯಾವ ಸದ್ದೂ ಇಲ್ಲ. ಆ ಮೇಲೆ ಬಾಗಿಲು ತೆರೆಯುವುದು. ಮೂವ್ವರೂ ವ್ಯಕ್ತಿಗಳು ಮಾತನಾಡುತ್ತ ಬಾಗಿಲಿನಿಂದ ಹೊರಬೀಳುವರು. ಯಾವುದೊ ಕಾರಣಕ್ಕಾಗಿ ೧ನೆ ವ್ಯಕ್ತಿ ಹಣೆಗಂಟಿಕ್ಕಿದೆ, ಮಿಕ್ಕ ಎರಡು ವ್ಯಕ್ತಿಗಳು ನಗೆಮೊಗದಿಂದ ಇದ್ದಾರೆ. ಮೂವ್ವರೂ ರಂಗಸ್ಥಲದ ಮಧ್ಯಕ್ಕೆ ಬಂದು ನಿಂತಿದ್ದಾರೆ.]

೨ನೆ ವ್ಯಕ್ತಿ : (೧ನೆ ವ್ಯಕ್ತಿಯನ್ನು ನೋಡುತ್ತ) ಯಾಕ ? ಯಾವ ವಿಚಾರದೊಳಗ ಇದ್ದೀರಿ ?

೩ನೆ ವ್ಯಕ್ತಿ : ನಾ ಹೇಳಿದ್ದಿಲ್ಲ ? ಅವರ್ಮನಸ್ಗೆ ಬಂದ್ರೆ ಅವರ್ಮನ್ಸೇ ಅಸ್ಸರ ಮಾಡ್ತದ ಅಂತ ?

೨ನೆ ವ್ಯಕ್ತಿ : (೧ನೆ ವ್ಯಕ್ತಿಗೆ) ಹೌದೆ ? ಒಳಗೆ ನಾಟಕಾನೇ ನಡೀತಾ ಇದೇಯೇನು?

೧ನೆ ವ್ಯಕ್ತಿ : (ಉಸುರ್ಗರೆದು) ಇಲ್ಲ. ನೀವು ಹೇಳಿದ್ದನ್ನ ಕೇಳಿ, ತೋರಿಸಿದ್ದನ್ನ ನೋಡಿ ನನಗೆ ನಾನು ಮಾಡಿದ್ದು ಯೋಗ್ಯ ನಿರ್ಣಯ ಅಂತ ಖಾತ್ರಿ ಆಯ್ತು.

೨ನೆ ವ್ಯಕ್ತಿ : (ಸಂಶಯದಿಂದ) ಅಂದ್ರೆ ?

೧ನೆ ವ್ಯಕ್ತಿ : ನಾನು ನಾಟಕಾ ಬರೀಬಾರ್ದು ಅಂತ ಮಾಡಿದ ನಿರ್ಣಯ.

೩ನೆ ವ್ಯಕ್ತಿ : (ನೊಂದುಕೊಂಡವನಂತೆ) ಛೆ ! ಛೆ ! ಇದೇನು, ರಾಯರ —

೧ನೆ ವ್ಯಕ್ತಿ : (ಕೈಯನ್ನೆತ್ತಿ ತಡೆಯಲು ಸನ್ನೆ ಮಾಡುತ್ತ) ತಡೀರಿ — ತಡೀರಿ. ನನ್ಮಾತ್ತಾದರೂ ಕೇಳಿರಿ. (ಸುತ್ತು ಮುತ್ತಲೂ ನೋಡಿ) ಆ ಹಾಳು ಪೋಲೀಸ ಇಲ್ಲ

ಅಹುದಲ್ಲೊ ?

೩ನೆ ವ್ಯಕ್ತಿ : (ಇದೂ ಒಂದು ಹಾಸ್ಯದ ಚಟಾಕಿ ಎಂಬಂತೆ ನಕ್ಕು) ಹಹ ! ನಾ ಅಂತೀನಿ, ಅವನನ್ನ ಒಂದು ನಾಟಕದೊಳಗೆ ಪಾತ್ರ ಮಾಡಿಬಿಡಿರಿ.

೧ನೆ ವ್ಯಕ್ತಿ : (ಮತ್ತೆ ಉಸುರ್ಗರೆದು) ಹಂ... ನಿಮ್ಮ ಮಾತು ಕೇಳಿಕೇಳಿದ್ಹಾಂಗ ನನ್ನ ನಿರ್ಣಯ ಇನ್ನಿಷ್ಟು ಯೋಗ್ಯ ಅನ್ನಿಸ್ತದ.

೨ನೆ ವ್ಯಕ್ತಿ : (೩ನೆ ವ್ಯಕ್ತಿಗೆ ಸುಮ್ಮನಿರಲು ಸನ್ನೆ ಮಾಡಿ) ರಾಯರ, ನಿಮಗ ಏನ್ಹೇ-ಳೋದದ ಹೇಳಿರಿ, ಆ ಮ್ಯಾಲೆ ನಿಮಗ ಖಾತ್ರಿ ಮಾಡಿಕೊಡೋದು ನನ್ನ ಕೂಡಿತು.

೧ನೆ ವ್ಯಕ್ತಿ : (ತಲೆಯನ್ನಲ್ಲಾಡಿಸುತ್ತ) ಉಹುಂ ... ... ಯಾರಿಗೂ ಶಕ್ಯ ಇಲ್ಲ ... ... ಮೂಲದಲ್ಲಿಯೆ ತಪ್ಪಿದೆ ... ನಮ್ಮ ಸಮಾಜದ ರಚನೆಯೆ ತಪ್ಪಿದೆ, ನಮ ಸಂಸ್ಕೃತಿಯ ತಳಪಾಯವೆ ತಪ್ಪಿದೆ, ನಮ್ಮ ಸಾಹಿತ್ಯದ ದೃಷ್ಟಿಯೆ ತಪ್ಪಿದೆ, ನಮ್ಮ....

೩ನೆ ವ್ಯಕ್ತಿ : (ನಡುವೆಯೆ) ... ತಪ್ಪನ್ನೆಲ್ಲ ಒಪ್ಪಿಕೊಂಡಿವಿ, ನೀವು ಮುಂದ್ಹೇಳಿರಿ.

೧ನೆ ವ್ಯಕ್ತಿ : (ವಿಚಾರಸರಣಿಗೆ ಭಂಗ ಬಂದಂತಾಗಿ) ಆಂ ? ಏನಂದಿರಿ ?

೨ನೆ ವ್ಯಕ್ತಿ : (ಲಗಬಗೆಯಿಂದ) ನೀವು ಹೇಳೋದನ್ನ ಹೇಳಿಬಿಡಿರಿ ಮುಂಚೆ.

೧ನೆ ವ್ಯಕ್ತಿ : (ಬೆರಗಾದವನಂತೆ) ನಾನು ಹೇಳೋದನ್ನ ? ಏನ್ಹೇಳ್ತಿದ್ದೆ ನಾನು ?

೩ನೆ ವ್ಯಕ್ತಿ : (೨ನೆ ವ್ಯಕ್ತಿಗೆ, ನಾಟಕೀಯ ಕಳ್ಳದನಿಯಲ್ಲಿ) ಸ್ಫೂರ್ತಿ ಬರ್ತಾ ಇದೆ ! ಏರ್ತಾ ಇದೆ !

೧ನೆ ವ್ಯಕ್ತಿ : (ಆ ಮಾತು ಕೇಳಿಸಿಯೂ ಕೇಳಿಸದಂತೆ) ಹೌದು, ನನ್ನ ನಿರ್ಣಯ ಯೋಗ್ಯ ಅಂದೆ. (ಇಬ್ಬರೂ ಅತ್ಯಂತ ಚಕಿತರಾದವರಂತೆ ತನ್ನನ್ನು ನೋಡಲು) ಯಾಕ ? ಇದನ್ನ ಕೇಳಿ ನಿಮಗ ಆಶ್ಚರ್ಯ ಆಯ್ತೇನು ? ಇಲ್ಲಿ ನೋಡಿರಿ, ಇಷ್ಟೊತ್ತಿನ ವರೆಗೆ ನೀವು ನನ್ನನ್ನ ಮುಗ್ಧಗೊಳಿಸೋ ಹಾಂಗ ವಿವರಿಸಿದಿರಿ, ದೃಷ್ಟಾಂತ ವಾಗಿ ತೋರಿಸಿದಿರಿ, ಅದನ್ನ ನೋಡಿದೆ ನಾನು. ಆಗ ನನಗ ಏನನ್ನಿಸ್ತು ಅಂತ ತಿಳಿದೀರಿ ?

೩ನೆ ವ್ಯಕ್ತಿ : ಯೋಗ್ಯ ಮಾತು. ಏನಾದ್ರೂ ಅನ್ನಿಸಿರಲೇಬೇಕು.

೨ನೆ ವ್ಯಕ್ತಿ : ನಾನು ಹೇಳಿದ್ದರ ಪರಿಣಾಮ ನಿಮ್ಮ ಮ್ಯಾಲೆ ಆಗಿದ್ದರೆ ನಾನು ಕೃತಾರ್ಥ.

೧ನೇ ವ್ಯಕ್ತಿ : ಪರಿಣಾಮ ಆಯ್ತು. ಯಾವ ಪರಿಣಾಮ ? ನೋಡ್ತಾ ನೋಡ್ತಾ ನನ್ನನ್ನ ನಾನೇ ಕೇಳಿಕೊಂಡೆ; "ಎಲಾ, ನೀನು ಸ್ವಂತಕ್ಕ ನಾಟಕಕಾರ ಅಂದ್ಕೊಳ್ತಿದ್ದಿ, ನಾಟಕಾ ಬರೀತಿದ್ದಿ. ಆದರೆ ಈಗ ನೋಡಿದಿಯಾ ? ನಾಟಕಾ ಅಂದ್ರೇನು ? ಇಲ್ಲಿ ನಿನ್ನೆದುರು ನಾಟಕಾ ಮಾಡಿಸುವವರೆ ಇದ್ದಾರೆ, ಅನುಭವ ದಿಂದ ತೋರಿಸಿಕೊಡ್ತಾ ಇದ್ದಾರೆ. ನಾಟಕಾ ಅಂದ್ರೇನು ?" ಅಂತ ಕೇಳಿ

ಕೊಂಡಾಗ ತಟ್ಟನೆ ಉತ್ತರ ಹೊಳೀತು.

೩ನೆ ವ್ಯಕ್ತಿ : (ಸಮಾಧಾನವಾಯಿತೆಂಬಂತೆ) ನನಗನಿಸಿತ್ತು. ಅದಕ್ಕೇ ನಾನು ಹೇಳ ಲಿಲ್ಲೇನು, ತಡ ಆದ್ರೂ ಅಡ್ಡಿ ಇಲ್ಲ, ತೋರಿಸಿಬಿಡ್ ... (೧ನೇ ವ್ಯಕ್ತಿ ತಡೆಯು ವಂತೆ ಹಟದಿಂದ ಸನ್ನೆ ಮಾಡುತ್ತಿರುವುದನ್ನು ಕಂಡು ಚಕಿತನಾಗಿ ತಡೆಯುವನು.)

೧ನೆ ವ್ಯಕ್ತಿ : ತಡೀರಿ, ತಡೀರಿ ! ಉತ್ತರ ಹೊಳೀತು ಅಂದೆ. ಯಾವ ಉತ್ತರ ? ನಾಟಕಾ ಮಾಡಿಸೋವವರ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ನಾಟಕ ಅಂದ್ರೆ ಅನುಕೂಲ ಸೀನ್‌ಗಳ ಪಟ್ಟಿ — ಅನ್ನೋ ಉತ್ತರ.

೩ನೆ ವ್ಯಕ್ತಿ : (ಚಪ್ಪಾಳೆ ತಟ್ಟಿ) ಹಾಂ ... ಹಾಂ ... (ಒಮ್ಮೆಲೇ ಲಕ್ಷ್ಯಕ್ಕೆ ಬಂದು) ಎಲೆ ! ಮತ್ತೆ ಬ್ಯಾಗ್ ಮರೆತು ಬನ್ ... (೨ನೆ ವ್ಯಕ್ತಿ ಚಿವುಟಲು ತಡೆಯುವನು.)

೨ನೆ ವ್ಯಕ್ತಿ (೧ನೆ ವ್ಯಕ್ತಿಗೆ) — ಅನ್ನೋ ಉತ್ತರ ಹೊಳೀತು. ಮುಂದೆ ?

೧ನೆ ವ್ಯಕ್ತಿ : (ನಿರಾಶೆಯ ದನಿಯಲ್ಲಿ) ಮುಂದೇನಿದೆ ? ನಿಮ್ಮ ನಾಟಕ ಬ್ಯಾರೆ, ನಮ್ಮ ನಾಟಕ ಬ್ಯಾರೆ !

೨ನೆ ವ್ಯಕ್ತಿ : ಛೆ ! ಛೆ ! ಅಂಥಾ ವಿಚಾರ ಯಾಕ ? ನೀವು ಬರೆದದ್ದನ್ನ ನೀವು ಬರೆ ದ್ಹಾಂಗೇ ಆಡಿ ತೋರಿಸ್ತೀವಿ —

೧ನೆ ವ್ಯಕಿ : (ನಡುವೆಯೆ) — ಮುಂಚೆ ನೀವು ಹೇಳಿದ್ಹಾಂಗೇ ನಾವು ಬರೆದರೆ –

೩ನೆ ವ್ಯಕ್ತಿ : ಛೆ ! ಛೆ ! ಹಾಂಗಲ್ಲ. ನಿಮಗ ತೋಚಿದ್ಹಾಂಗ ನೀವು ಬರೀರಿ —

೨ನೆ ವ್ಯಕ್ತಿ : ನಾವು ಹೇಳಿದ್ದು ಸೀನ್ ಎಂಥಾದ್ದಿರಬೇಕು ಅನ್ನೋದಿಷ್ಟೆ. ಆ ಸೀನ್ ದೊಳಗೆ ಏನೇನು ಬರೀಬೇಕು ಅನ್ನೋದು ನಿಮ್ಮ ನಿರ್ಣಯ —

೩ನೆ ವ್ಯಕ್ತಿ : ಮತ್ತೆ ನೀವು ಬರೆದ್ಹಾಂಗೇ ಆಡಿ ತೋರಿಸ್ತೀವಿ.

೧ನೆ ವ್ಯಕ್ತಿ : (ಅವರಿಬ್ಬರನ್ನೂ ದಿಟ್ಟಿಸಿ, ಒಮ್ಮೆಲೆ ನಗೆಮೊಗದಿಂದ) ನಿಂ ವ್ಯವಹಾರದೊಳಗ ನೀವು ಇಷ್ಟು ಯಾಕೆ ಯಶಸ್ವಿಯಾಗಿದ್ದೀರಿ ಅನ್ನೋದು ಈಗ ನನಗೆ ತಿಳೀತಾ ಇದೆ ! ಆಂ ! ಎಂಥಾ ಚತುರರು ನೀವು !

೨ನೆ ವ್ಯಕ್ತಿ : ಅದು ನಮ್ಮ ಅನುಭವ, ರಾಯರ, ಚಾತುರ್ಯ ಅಲ್ಲ.

೩ನೆ ವ್ಯಕ್ತಿ : ಚಾತುರ್ಯ ಇರೋದು ನಾಟಕ ಬರೆಯೋವವರಿಗೆ.

೧ನೆ ವ್ಯಕ್ತಿ: ಅಂತೂ ಸ್ತುತಿಯಿಂದ ನನ್ನನ್ನು ಎಬ್ಬಿಸಿ ನಿಮ್ಮ ಅಂಗೈಯೊಳಗೆ ಕುಣಿಸ ಬೇಕು ಅಂತೀರಿ — ಅನ್ನಿರಿ. ಆಂ !

ಇಬ್ಬರು : (ಪೈಲಿಗೆಯಾದವರಂತೆ) ಛೆಛೆ ! ಛೆ ! ಛೆ ! ಛೆ !

೧ನೆ ವ್ಯಕ್ತಿ (ನಕ್ಕು) ಬೇಕಾದರೆ ಪೌರಾಣಿಕ ಬರೀರಿ, ಅಂದಿರಿ ; ಸೀನ್ ಯಾವುದು ? ರಾಕ್ಷಸ ಒಬ್ಬಾಕೆಯ ಪಾತಿವ್ರತ್ಯ ಭಂಗ ಮಾಡೋದಕ್ಕೆ ಯತ್ನಿಸೋದು ! ಐತಿಹಾಸಿಕ ಬರೀರಿ, ಅಂದಿರಿ. ಸೀನ್ ಯಾವುದು ? ಗಂಡನ್ನ ಕೊಂದು ಹೆಂಡತಿ ತನ್ನ ಪಾತಿವ್ರತ್ಯವನ್ನ ತಾನೇ ಭಂಗ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಲಿಕ್ಕೆ ಯತ್ನಿ-ಸೋದು ! ಆಂ ! ಹ್ಯಾಗಿದೆ ಮೋಜು ?

೨ನೆ ವ್ಯಕ್ತಿ : ಆಪರೆ ಕೊನೆಗೆ ಪಾತಿವ್ರತ್ಯಕ್ಕೇ ಜಯ ಅನ್ನೋದನ್ನ —

೩ನೆ ವ್ಯಕ್ತಿ : ... ಮತ್ತು villain ಸಾಯಲೇಬೇಕು ಅನ್ನೋದನ್ನ —

೧ನೆ ವ್ಯಕ್ತಿ : (ನಡುವೆಯೆ) ಮರೀಬ್ಯಾಡ ಅಂತೀರಿ. ಹೌದಲ್ಲೊ ? ಅದಕ್ಕೇ ಹೇಳಿದೆ, ನಮ್ಮ ನಾಟಕ ಬ್ಯಾರೆ, ನಿಮ್ಮ ನಾಟಕ ಬ್ಯಾರೆ ಅಂತ.

೨ನೆ ವ್ಯಕ್ತಿ : (ಸಂದರ್ಭ ಹೊಳೆಯದೆ) ಅಂದ್ರೆ ?

೧ನೆ ವ್ಯಕ್ತಿ : ಅಂದ್ರೇನು ? ಕೊನೆಗೆ ಪಾತಿವ್ರತ್ಯಕ್ಕೇ ಯಾಕೆ ಜಯ ಆಗಬೇಕು ?

ಇಬ್ಬರೂ : (ಸಿಡಿಲು ಬಡೆದವರಂತೆ) ರಾಯರ, ಏನಿದು ? ಎಂಥಾ ಮಾತು ?

೧ನೆ ವ್ಯಕ್ತಿ : (ಅವರನ್ನು ಲಕ್ಷ್ಯಕ್ಕೆ ತಾರದೆ) ಯಾಕ ಜಯ ಆಗ್ಬೇಕು ಅಂತೀನಿ ? ತನ್ನ ಪಾತಿವ್ರತ್ಯಕ್ಕೆ ಜಯ ದೊರಕೋದು ಆ ಹೆಂಗಸಿಗೇ ಬ್ಯಾಡಾಗಿದೆ ಅಂತ ತಿಳೀರಿ, ಆಕೆಗೇ ಬ್ಯಾಡಾಗಿದ್ದರೆ —

೨ನೆ ವ್ಯಕ್ತಿ : ಛೆ ! ಛೆ ! ಅಲ್ಲ —

೧ನೆ ವ್ಯಕ್ತಿ : (ತನ್ನ ಮಾತನ್ನೆ ಮುಂದರಿಸುತ್ತ) ... ಆಕೆಗೇ ಬ್ಯಾಡಾಗಿದ್ದರೆ ನಂನಿಮ್ಮ ಹಟ ಯಾಕೆ, ಆ ಜಯ ಒದಗಿಸಿಕೊಟ್ಟು ಬ್ಯಾಡಾದ ಸಂಸಾರದಲ್ಲಿ ಆಕೇನ್ನ ಕೊಳೆಯಿಸಲಿಕ್ಕೆ ?

೨ನೆ ವ್ಯಕ್ತಿ : ಅಲ್ಲ – ರಾಯರ – ಅಂಥಾ ಮಾತು, ಅಂಥಾ ವಿಷಯ ನಮ್ಮ ಸಂಸ್ಕೃತಿ ಯೊಳಗ, ಭಾರತೀಯ ಮಹಿಳಾಮಣಿಯರಿಗೆ —

೧ನೆ ವ್ಯಕ್ತಿ : (ನಡುವೆಯೆ) ಮಣಿ ಆದ್ರೂ ಮಹಿಳಾ ಇದ್ದದ್ದು ನಿಜ ಅಹುದಲ್ಲೊ? ಜಗತ್ತಿನೊಳಗ ಎಲ್ಲಿ ಹೋದರೂ ಹೆಂಗಸು ಹೆಂಗಸೇ ಹೌದೊ ಅಲ್ಲೊ ? (೩ನೆ ವ್ಯಕ್ತಿ ಒಮ್ಮೆಲೆ ಗಟ್ಟಿಯಾಗಿ ನಗಲು ತಡೆದು ಸಿಡುಕಿನ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ಅವನನ್ನು ನೋಡುವನು.)

೩ನೆ ವ್ಯಕ್ತಿ : (ನಗೆ ತಡೆಯುತ್ತ) ತಿಳೀತು ! ತೀಳಿತು ! ನಮ್ಮನ್ನ ಹೆದರಿಸ್ಬೇಕು ಅಂತ ರಾಯರು ಈ ರೀತಿ ಮಾತಾಡ್ತಾ ಇದ್ದಾರೆ ! ಹಹ !

೨ನೆ ವ್ಯಕ್ತಿ : (ಗಂಡಾಂತರದಿಂದ ಪಾರಾದವನಂತೆ ನಕ್ಕು) ಹಹ ! ನಾನೂ ಒಳೇ ಮೋಸ ಹೋದೆನಲ್ಲ ! ಹಹ ! ಹಹಹ !

೧ನೆ ವ್ಯಕ್ತಿ : ಅಂತೂ ಪಾತಿವ್ರತ್ಯಕ್ಕೆ ಜಯ ಸಿಗದೇ ಇರೋದು ಹಾಸ್ಯನಾಟಕ ಆಗ್ತದೆ ಅನ್ನಿರಿ.

೩ನೆ ವ್ಯಕ್ತಿ : (ಇದೂ ಹಾಸ್ಯಚಟಾಕಿ ಎಂಬಂತೆ ನಗುತ್ತ) ಹಹಹ್ — (ಒಮ್ಮೆಲೆ ಏನೊ ಹೊಳೆದಂತಾಗಿ ತಡೆದು) ಏನ್ — ಏನಂದಿರಿ ? ಹಾಸ್ಯ ನಾಟಕ? ಯಾವುದು ?

೨ನೆ ವ್ಯಕ್ತಿ : (ವಾದವನ್ನು ಬಗೆಹರಿಸುವವನಂತೆ) ರಾಯರ, ಹೋಗಲಿ ಬಿಡಿರಿ. ಯಾಕೊ ಪೌರಾಣಿಕ ಮತ್ತು ಐತಿಹಾಸಿಕ ನಾಟಕಗಳ ಬಗ್ಗೆ ನಿಮ್ಮ ಅಭಿಪ್ರಾಯ ಬಹಳೇ ವಿರುದ್ಧ ಇದ್ಹಾಗೆ ಕಾಣ್ತದ. ಹೋಗಲಿ. ನಮಗಾದ್ರೂ ಇಂಥಾ ನಾಟಕಾನೇ ಬೇಕು ಅನ್ನೋ ಹಟ ಇಲ್ಲ. ನೀವು ಬರೆದ ನಾಟಕ ಆದ್ರೆ ಸಾಕು...

೩ನೆ ವ್ಯಕ್ತಿ : ಹಂ ... ನಾನೂ ಅದೇ ಅಂತೀನಿ ... ನಿಮಗೆ ಸಾಮಾಜಿಕ ನಾಟಕ ಬರಿಯೋದೇ ಮೆಚ್ಚಿನ ರೂಢಿ ಇದ್ದರೆ ಅದನ್ನೆ ಬರೆದುಕೊಡ್ರಿ— (೨ನೆ ವ್ಯಕ್ತಿಯನ್ನು ನೋಡುತ್ತ) ಅದನ್ನೆ ಮಾಡ್ತೇವಿ. ಹೌದಲ್ಲೊ — ಅಲ್ಲ — ಆಯ್ತಿಲ್ಲೊ ?

೧ನೆ ವ್ಯಕ್ತಿ : (ಕೊಂಕ ನಗೆಯಿಂದ) ಆಯ್ತು. ಆ ನಾಟಕದೊಳ್ಗ ಗಂಡ-ಹೆಂಡಂದಿರ ಸಂಬಂಧ ಹ್ಯಾಂಗ ಇರ್ಬೇಕಂತೀರಿ ?

೩ನೆ ವ್ಯಕ್ತಿ : (ಚಕಿತನಾಗಿ) ಆಂ ? (ಎನ್ನುತ್ತ ೨ನೆ ವ್ಯಕ್ತಿಯನ್ನು ನೋಡುತ್ತಿರುವಾಗ ಅವನೂ ತನ್ನನ್ನೆ ನೋಡುತ್ತಿರಲು ಹುಬ್ಬುಗಳ ಸಂಕೇತದಿಂದ ಪ್ರಶ್ನಮಾಡಿ, ೧ನೆ ವ್ಯಕ್ತಿಗೆ) ಹಹ ! ಅಲ್ಲ, ನಿವಾಗಿಯೆ ಕೇಳ್ತೀರಿ ಅಂತ — (೨ನೆ ವ್ಯಕ್ತಿಯನ್ನು ನೋಡುತ್ತ) ಹೇಳ್ಬಬಹುದಲ್ಲ ?

೧ನೆ ವ್ಯಕ್ತಿ : (ಸುತ್ತಲೂ ನೋಡುತ್ತ) ಏನು ಒಳಗೇ ಹೋಗೋಣವೆ ?

೨ನೆ ವ್ಯಕ್ತಿ : ಛೆ ! ಛೆ ! ಎಷ್ಟಂತ ನಿಮಗ ತ್ರಾಸ ಕೊಡೋದು ? ನಿಮಗ ನಾವು ಹೇಳ್ಬೇಕೆ ? ಹೇಳೋಅಂಥಾದ್ದು, ಅದೂ ನಿಮಗ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲದ್ದು, ಹ ಹ ! ಯಾವುದು ?

೧ನೆ ವ್ಯಕ್ತಿ : (ಯೋಚಿಸಿ ಮಾತನಾಡುವವನಂತೆ) ಆದರೂ — ಅಲ್ಲ, ಎಷ್ಟಾದರೂ ನಿಮ್ಮ ಅನುಭವ – ಅಂದ್ರ, ನನಗೂ ನಿಮ್ಮ ವಿಚಾರ ಸ್ಪಷ್ಟ ಆಗಲಿ ಅಂತ –

೩ನೆ ವ್ಯಕ್ತಿ : ನೀವೇ ಕೇಳ್ತೀರಿ ಅಂತ ಹೇಳ್ಬಹುದು —

೨ನೆ ವ್ಯಕ್ತಿ : ನೋಡಿರಿ, ರಾಯರ, ಗಂಡ-ಹೆಂಡತಿ ಸೀನ್‌ದ ಬಗ್ಗೆ ನೀವು ಕೇಳಿದ್ದು ಬಹಳ ಯೋಗ್ಯ ಅದ. ಯಾಕಂದ್ರ, ಹೇಳಿಕೇಳಿ ಸಾಮಾಜಿಕ ನಾಟಕ: ವೇಷ-ಭೂಷಣ-ಸೆಟಿಂಗ್ ಇದ್ಯಾವುದರ ಆಡಂಬರ ಇರೋದಿಲ್ಲ.ಅದಕ್ಕ ನನಗೇ ನನ್ನಸ್ತದ ಅಂದ್ರ – ಬಡತನ ಮತ್ತು ಪ್ರೇಮ – ಇವೆರಡನ್ನೂ ಸೇರಿಸ್ಬೇಕು.

೧ನೆ ವ್ಯಕ್ತಿ : (ನಿಜವಾಗಿಯೆ ಚಕಿತನಾಗಿ) ಬಡತನ ಮತ್ತು ಪ್ರೇಮ ! ಅವೆರಡರ ಸಂಬಂಧ —? (ಒಮ್ಮೆಲೆ ಹೊಳೆದಂತಾಗಿ) ಓಹೊ ! ತಿಳೀತು ! ಗಂಡ ಬಡವ ಇರ್ಬೇಕು, ಹೆಂಡತಿಯಲ್ಲಿ ಪ್ರೇಮ ಇರ್ಬೇಕು —

೩ನೆ ವ್ಯಕ್ತಿ : (ಇದೂ ಒಂದು ಹಾಸ್ಯದ ಚಟಾಕಿ ಎಂಬಂತೆ ನಕ್ಕು)ಹಹಹ ! ಅಲ್ಲ, ರಾಯರ, ಹಾಂಗಲ್ಲ; ಸರಿಯಾಗಿ ಕೇಳಿಕೊಳ್ಳಿರಿ.

೧ನೆ ವ್ಯಕ್ತಿ : (೨ನೆ ವ್ಯಕ್ತಿಯನ್ನು ನೋಡುತ್ತ) ಹಾಂಗಲ್ಲ ?

೨ನೆ ವ್ಯಕ್ತಿ : (ಹಿರಿತನದ ನಗೆಯಿಂದ) ತಕ್ಕಮಟ್ಟಿಗೆ ನಿಮ್ಮ ಊಹೆ ಸರಿಯಾದದ್ದೆ ಅಂತ ಹೇಳ್ಬಹುದು. ಗಂಡ ಬಡವ ಇರ್ತಾನ, ನಿಜ; ಆದರೆ ಹುಟ್ಟಾ ಬಡವ ಅಲ್ಲ; ನಿಜವಾಗಿ ಹುಟ್ಟಾ ಶ್ರೀಮಂತ. ಆದರೆ ಹುಡುಗಿ ಹುಟ್ಟಾ ಬಡವಿ, ಮ್ಯಾಲೆ ಅನಾಥಳು. ಆಕೀಯ ಮ್ಯಾಲೆ ಪ್ರೇಮ ಆ ಹುಡುಗನ್ದು. ಆಕೀನ್ನ ಮದುವೆ ಆದರೆ ಮನೆಯಿಂದ ಹೊರಗೆ ಹಾಕ್ತೀನಿ ಅಂತಾನ ಹುಡುಗನ ತಂದೆ; ಹುಡುಗ ಕೇಳೋದಿಲ್ಲ, ಹುಡುಗೀನ್ನ ಮದುವೆ ಆಗಿಯೆ ಬಿಡ್ತಾನ —

೩ನೆ ವ್ಯಕ್ತಿ : ಅಪ್ಪ ಬಿಡೋದಿಲ್ಲ, ಮಗನ್ನ ಹೊರಗ ಹಾಕಿಯೆ ತೀರ್ತಾನ —

೨ನೇ ವ್ಯಕ್ತಿ : (ನಡುವೆ ಮಾತಾಡಿದ್ದಕ್ಕೆ ಸಿಟ್ಟಿನಿಂದ ೩ನೆ ವ್ಯಕ್ತಿಯನ್ನು ನೋಡುತ್ತ, ಆದರೂ ಮಾತನ್ನು ಮುಂದರಿಸುತ್ತ) ಆಗ ಬರ್ತದ ನೋಡಿರಿ, ಸೀನು !

೩ನೆ ವ್ಯಕ್ತಿ : ಅಬ್ಬ ! ನೆನಪಾದರೆ ಕಣ್ಣೀರು ಬರ್ತದೆ !

೨ನೆ ವ್ಯಕ್ತಿ : (ಮೇಲಿನಂತೆ, ತಡೆದ ಸಿಟ್ಟಿನಿಂದ, ಹಟಕ್ಕಾಗಿ ಆವೇಶದಿಂದ)ಆಗ ಬರ್ತದೆ ಅಂದೆ ಸೀನು ! (೩ನೆ ವ್ಯಕ್ತಿಗೆ ಸಿಟ್ಟಿನಿಂದಲೆ) ಅಲ್ಲಿ ಹೋಗಿ ಬಿದ್ದುಕೊ ನೀನು! (ಅವನು ರಂಗದ ಹಿಂತುದಿಗೆ ಹೋಗಿ ಮಲಗುವನು. ೧ನೆ ವ್ಯಕ್ತಿಗ) ಅವ ಹೆಂಡತಿ ಅಂತತಿಳೀರಿ. ಅಲ್ಲಿ ಯಾಕೆ ಮಲಗ್ಯಾಳೆ ಗೊತ್ತೆ ? (೧ನೆ ವ್ಯಕ್ತಿ ಇಲ್ಲೆಂದು ತಲೆ ಅಲ್ಲಾಡಿಸಲು) ಎಂಟು ದಿವಸ, ಇಡಿಯ ಎಂಟು ದಿವಸ, ಎಂಟು ಹಗಲು – ಎಂಟು ರಾತ್ರಿ, ಎಂಟಿಪ್ಪತ್ನಾಲ್ಕಲೇ ೧೯೨ ತಾಸು, ಆಕೆಯ ಹೊಟ್ಟೆಯೊಳಗೆ ಒಂದು ತುತ್ತು ಅನ್ನ ಇಲ್ಲ. ಎಂಟೂ ದಿವಸ ಪ್ರಯತ್ನ ಮಾಡಿ ಈಗ ಎಂಟನೆಯ ದಿವಸ ಯುವಕ ಗಂಡ ಮನೆಗೆ ಬರ್ತಾನೆ. (ಮುಂದಿನದೆಲ್ಲವನ್ನು ನಟಿಸಿ ಹೇಳುವನು) ನೋಡ್ತಾನ. ತನ್ನ ಪ್ರೀತಿಯ ಹೆಂಡತಿಯದು ಏನವಸ್ಥೆ ? ತನ್ನ ಸಂಸಾರ ಸರೋವರದ ಕಮಲ ಬಾಡಿ ಒಣಗಿ ಹೋಗೇದ ! ಇನ್ನೆಷ್ಟು ಕಷ್ಟ ಸಹಿಸ-ಬೇಕು ತನ್ನ ಹೃದಯಬಂಗಾರದ ಅರಗಿನ – (ಸುಧಾರಿಸಿಕೊಂಡು) ಅರಗಿಣಿ ! ಆಕೆಯ ಕಷ್ಟವನ್ನು ತಪ್ಪಿಸಲು ಒಂದೇ ಉಪಾಯ ! ಕ್ರೂರ ಉಪಾಯ ! ಘೋರ ಉಪಾಯ ! ನಿರುಪಾಯ ! ಆಕೆ ಎಚ್ಚರದಪ್ಪಿ ಮಲಗಿದ್ದಾಳೆ, ಈಗಲೇ ಆಕೆಯ ಕುತ್ತಿಗೆಯನ್ನು ಹಿಚುಕಬೇಕು – ಆಮೇಲೆ ತಾನು?– ತಾನೂ ಸಾಯಬೇಕು ! ಸಮಾಜಕ್ಕೆ ತಿಳಿಯಲಿ, ಜಗತ್ತಿಗೆ ಬುದ್ಧಿ ಬರಲಿ, ಪ್ರೇಮದ ಡಂಗುರ ವಿಶ್ವದಲ್ಲಿ ಸಾರಲಿ, ತಾವಿಬ್ಬರೂ ಸಾಯುವದು ಯಾಕೆ ಎಂಬುದು ಜಗತ್ತಿಗೆ ತಿಳಿಯಲಿ – ಅಂಥೇಳಿ ಕಾಗದ ತಕ್ಕೊಂಡು, ಒಂದು ಚೀಟಿ ಬರೆ-ದಿಟ್ಟು, ಅದನ್ನ ಅಲ್ಲಿಯೆ ಮಗ್ಗುಲಿಗಿಟ್ಟು — (ಎಂದು ಅಭಿನಯಿಸುವಾಗ ಪ್ರಾರಂಭದಲ್ಲಿ ನಾಗರಕನು ಇಟ್ಟ ಚೀಟಿ ಕೈಗೆ ತಗಲುವುದು. ಆವೇಶಕ್ಕೆ ಭಂಗ ಬರುವುದು. ಚಕಿತನಾಗಿ ಅದನ್ನು ನೋಡುತ್ತ ನಿಲ್ಲುವನು).

ಪೋ. ಕಾ. : (ಒಮ್ಮೆಲೆ ಬಂದು) ಎಲ ಯಾರು ? ಏನಿದು? (ಮಲಗಿದ ೩ನೆ ವ್ಯಕ್ತಿಯನ್ನು ನೋಡಿ) ಯಾರು ಸತ್ತರು — (ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ೩ನೆ ವ್ಯಕ್ತಿ ಏಳಲು ಬಾಯ್ದೆರೆದು ಎಲ್ಲರನ್ನೂ ನೋಡುತ್ತ ನಿಂತು, ಆಮೇಲೆ) ಏನ್ನಡೆದದರಿ ಇಲ್ಲಿ ?

೨ನೆ ವ್ಯಕ್ತಿ : (ನಗೆಮೊಗದಿಂದ) ಸಿಪಾಯಿಸಾಹೇಬರ, ಯಾವಾಗಿನಿಂದ ಹೇಳತಾ ಇದ್ದೀವಿ, ನಾವು ನಾಟಕದ ಬಗ್ಗೆ ಚರ್ಚಾ ನಡೆಸೀವಿ ಅಂತ —

ಪೋ. ಕಾ. : ಹಿಂಗೇನು ? (೨ನೆ, ೩ನೆ ವ್ಯಕ್ತಿಗಳು ಹೊರಡಲುದ್ಯುಕ್ತರಾದಾಗ) ತಡೀರಿ ! ಈ ನಿಮ್ಮ ನಾಟಕ ನನಗ ಯಾಕೋ ಸಂಶಯದ ವಿಷಯ ಅನ್ನಿಸ್ತದ. ಅಲ್ಲ, ನಾ ಬಂದಾಗೊಮ್ಮೆ ನಿಮ್ಮ ನಾಟಕದ ಚರ್ಚಾನೇ ನಡೆದಿರ್ಬೇಕು ಅಂದ್ರ —

೩ನೆ ವ್ಯಕ್ತಿ : (ನಡುವೆಯೆ) ಅಲ್ಲಲ್ಲ — ನಾವು ಚರ್ಚಾ ನಡೆಸಿದಾಗೊಮ್ಮೆ ನೀವು ಬರ್‍ತೀರಿ ಅನ್ನಬಹುದು.

ಪೋ. ಕಾ. : (ಅಧಿಕಾರದ ದನಿಯಲ್ಲಿ) ಮುಚ್ಚರಿ ಬಾಯಿಯನ್ನ ! ನಾನ್ಯಾಕ ಬರ್‍ತೀನಿ ಇಲ್ಲಿ ಅಂತ ತಿಳಿದೀರಿ ? ಪ್ರತಿಸಲ ನಾನಿಲ್ಲಿ ಬರೋಹಾಂಗ ಮೋಸ ಮಾಡೋ ಸುದ್ದಿ ಕಳಿಸ್ತೀರಿ, ನಾನು ಬಂದ ಮ್ಯಾಲೆ ನಾಟಕ ಅಂತೀರಿ —

೨ನೆ ವ್ಯಕ್ತಿ : (ಚಕಿತನಾಗಿ) ಮೋಸದ ಸುದ್ದಿ ? ನಾವ ಕಳಿಸ್ತೀವೆ?

ಪೋ. ಕಾ : ಇಲ್ಲಿ ನೋಡಿರಿ ಇದನ್ನ ! (ಎಂದು ಕಿಸೆಯೊಳಗಿಂದ ಚೀಟಿಯನ್ನು ತೆಗೆದು ತೋರಿಸುವನು)

೨ನೆ ವ್ಯಕ್ತಿ : (ಓದಿ, ಅವನಿಗೆ ಕೊಟ್ಟು) ಇಲ್ಲಿ ನೋಡಿರಿ, ನನ್ನ ಕೈಯೊಳಗೂ ಅಂಥಾದ್ದೇ, ಅದ್ಯಾಕೆ ? ಅದೇ ಚೀಟಿ. (ಕೊಡುವನು)

೧ನೆ ವ್ಯಕ್ತಿ : (ಇದುವರೆಗೆ ಸುಮ್ಮನಿದ್ದು ಈಗ ಒಮ್ಮೆಲೆ ಬೊಳ್ಳೆಂದು ನಗುವನು. ಪೋ. ಕಾ. ನು ಎರಡೂ ಚೀಟಿಗಳನ್ನು ಹೋಲಿಸಿ ನೋಡುತ್ತಿರುವುದನ್ನು ತಡೆದು ತನ್ನನ್ನು ಸಿಟ್ಟಿನಿಂದ ನೋಡಲು) ಅಲ್ಲ, ಹೊಟ್ಟೆಗೆ ಗತಿ ಇಲ್ಲದ ಯುವಕನಿಗೆ ಬೀದಿಯ ಬಯಲಲ್ಲಿ ಒಂದು ಕಾಗದ ಹ್ಯಾಂಗ ಸಿಕ್ಕಿತು ಅಂತ ಕೇಳಬೇಕಂದ್ರೆ ಈಗ ಎರಡು ಕಾಗದ ಗಳು ಸಿಕ್ಕವಲ್ಲ ! ಇನ್ನಿಷ್ಟು ಆಶ್ಚರ್ಯ !

ಪೋ. ಕಾ. : ಯುವಕ ? ಯಾವ ಯುವಕ ?

೧ನೆ ವ್ಯಕ್ತಿ : (ಲಗಬಗೆಯಿಂದ) ನಾಟಕದೊಳಗಿನ ಯುವಕ, ಸಿಪಾಯಿಸಾಹೇಬರೆ.

ಪೋ. ಕಾ. : ನಾಟಕದೊಳಗಿನವ ? ಇಲ್ಲಿ ಯಾಕೆ ಬಂದ ?

೩ನೆ ವ್ಯಕ್ತಿ : (ತಿಳಿಯದಾಗಿ) " ಇಲ್ಲಿ ಯಾಕೆ ಬಂದ ? " ಯಾರು ಬಂದಾರಿಲ್ಲಿ ?

ಪೋ. ಕಾ. : ಮತ್ತೆ ? ಆ ಚೀಟಿ ಹ್ಯಾಂಗ ಬಂತು ?

೧ನೆ ವ್ಯಕ್ತಿ : (ತಿರಸ್ಕಾರಸೂಚಕ ದನಿಯಲ್ಲಿ) ಅದನ್ನ ಹುಡುಕಿ ತೆಗೆಯೋದು ಪೋಲೀಸರ ಕೆಲಸ. (ಉಳಿದಿಬ್ಬರಿಗೆ) ನಡೀರಿ, ನಾವು ಹೋಗೋಣ —

೩ನೆ ವ್ಯಕ್ತಿ : ನಾನು ಮತ್ತೆ ಬ್ಯಾಗ್ ಒಳಗೇ ಮರೆತು ಬಂದೆ —

ಪೋ. ಕಾ. : (ಸಂಶಯದಿಂದ) ಬರುವಾಗ ತಂಡಿದ್ದಿರೇನು ನಿಮ್ಮ ಕೈಯೊಳಗ ?

೨ನೆ ವ್ಯಕ್ತಿ : " ಬರುವಾಗ " ಅಂದ್ರ ?

೩ನೆ ವ್ಯಕ್ತಿ : (೨ನೆ ವ್ಯಕ್ತಿಗೆ) ಅಂಥಾಂಗ ಬರೋವಾಗ ತಂಧಾಂಗ ಇಲ್ಲ !

ಪೋ. ಕಾ. : ಆದರೂ ಇದಕ್ಕೂ ಮುಂಚೆ ನಾ ಇಲ್ಲಿ ಬಂದಾಗ ನೀವು ಕೈಯೊಳಗ ಬ್ಯಾಗ್ ಹಿಡಿದುಕೊಂಡು ನಿಂತಿದ್ದಿರಲ್ಲ ?

೧ನೆ ವ್ಯಕ್ತಿ : ಯಾಕೆ ? ಕೈಯೊಳಗೆ ಬ್ಯಾಗ್ ಹಿಡಿದರೆ ಅಪರಾಧ ಏನು ? ನನ್ನ ಕಡೆ ಬಂದಿದ್ದರು, ನಾನು ಅವರಿಗೆ ನಾಟಕಾ ಬರೆದು ಕೊಟ್ಟೇನಿ, ಆ ಹಾಳೆಗಳು ಅಸ್ತವ್ಯಸ್ತ ಆಗ್ಯಾವ್ರು ಅಂತ ನನ್ನದೇ ಬ್ಯಾಗ್ ಅವರಿಗೆ ಕೊಟ್ಟೆ, ಹಿಡಿ ದಿದ್ದರು —

ಪೋ. ಕಾ. : ಅಂದ್ರ? ಈಗ ಅದನ್ನ ಬಿಟ್ಟು ಯಾಕ ಬಂದರು ?

೩ನೆ ವ್ಯಕ್ತಿ : ಈಗ ಇಲ್ಲಿ ಒಂದು ದೃಶ್ಯ ಹ್ಯಾಂಗ ಆಗ್ತದ ಅನ್ನೋದನ್ನ ನೋಡಿ ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳಲಿಕ್ಕೆ ಬಂದಿದ್ದಿವಿ. (೧ನೆ, ೩ನೆ ವ್ಯಕ್ತಿಗಳಿಗೆ) ಅಂತೂ ಸ್ಟೇಜಿನ ಮ್ಯಾಲೆ ಹ್ಯಾಂಗ ಆಗ್ತದ ಅನ್ನೋ ಕಲ್ಪನಾ ಬಂತಲ್ಲ. ನಡೀರಿನ್ನು, ಮುಂದಿನ ದೃಶ್ಯ ಓದೋಣ. (ಮುಂದಾಗಿ ನಡೆಯುವನು. ೧ನೆ, ೨ನೆ ವ್ಯಕ್ತಿಗಳು ಪೋ. ಕಾ. ನನ್ನು ನಗೆಮೊಗದಿಂದ ನೋಡುತ್ತ ೩ನೆಯವನನ್ನು ಹಿಂಬಾಲಿಸಿ ಬಾಗಿಲೊಳಕ್ಕೆ ಹೋಗುವರು.)

[ಅವರು ಅಷ್ಟೊಂದು ಲಗುಬಗೆಯಿಂದ ಹೋದುದಕ್ಕೆ ಪೋಲೀಸ್ ಕಾನ್‌ಸ್ಟೇಬಲ್‌ನು ಅವಾಕ್ಕಾಗಿ ನಿಲ್ಲುವನು. ಏನೂ ತಿಳಿಯದಂತಾಗಿ ಬಾಯ್ದೆರೆದು ಬಲಗೈಯ ಹೆಬ್ಬೆರಳಿನಿಂದ ಗಲ್ಲವನ್ನು ತುರಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತ ಒಂದೆರಡು ನಿಮಿಷ ನಿಂತು — ಯಾವದೊ ನಿರ್ಧಾರಕ್ಕೆ ಬಂದವನಂತೆ — ಕೈಜಾಡಿಸಿ, ಬಾಗಿಲನ್ನೊಮ್ಮೆ ದಿಟ್ಟಿಸಿ ನೋಡಿ ಮನೆಯ ಹಿಂಬದಿಯಿಂದ ಹೊರಟುಹೋಗುವನು.]

[ಒಂದೆರಡು ನಿಮಿಷ ರಂಗಸ್ಥಲದಲ್ಲಿ ಯಾರೂ ಇಲ್ಲ. ಆಮೇಲೆ ಮೆಲ್ಲನೆ ಹೆಜ್ಜೆಗಳನ್ನಿಡುತ್ತಾ, ಅತ್ತಿತ್ತ ನೋಡುತ್ತಾ ಪ್ರಾರಂಭದಲ್ಲಿ ಕಾಣಿಸಿಕೊಂಡ ಯುವಕ ಬಲ ಬದಿಯ ಹಿಂತುದಿಯಿಂದ ಬರುವನು. ಒಂದೆರಡು ಹೆಜ್ಜೆ ಮುಂದೆ ಬಂದು, ಮತ್ತೆ ಸುತ್ತಲೂ ನೋಡಿ ಹಿಂತಿರುಗಿ ಕೈಸನ್ನೆಯಿಂದ ಕರೆಯುವನು; ಮೊದಲು ಕಾಣಿಸಿಕೊಂಡ ಯುವತಿ ಬರುವಳು. ಆಕೆಯ ಕೈಹಿಡಿದು ರಂಗಸ್ಥಲದ ಮಧ್ಯಕ್ಕೆ ಬಂದು —]

ಯುವಕ (ಗಂಡ) : (ಉಸುರ್ಗರೆದು) ಪಾರಾದಿವಿ !

ಯುವತಿ (ಹೆಂಡತಿ) : (ತಿಳಿಯದೆ) ಯಾವುದರಿಂದ ?

ಗಂಡ : ಯಾಕ ? ಇಷ್ಟರಲ್ಲಿಯೆ ಮರೆತೆಯೇನು ? ಈ ಹೊತ್ತು ಸಂಜೆಗೆ ಕೋಣೆಯಿಂದ ಹೊರಗ ಹಾಕುವಾಗ ಮಾಲೀಕ ಏನ್ಹೇಳಿದ್ದ ?

ಹೆಂಡತಿ : (ವಿಷಾದದ ದನಿಯಲ್ಲಿ) ಏನ್ಹೇಳಿದ್ದನೊ ಏನೊ ! ನನ್ಗಂತೂ ನಾಚಿಕೆಯಿಂದ ತಲೆ ಎತ್ತಧಾಂಗಾಗಿತ್ತು; ಕೆಳಗೆ ನೋಡುತಾ ನಿಂತಾಗ – ಹಾಗೇ ಭೂಮೀವಳಗ ಕುಸಿದು ಮುಚ್ಚಿ ಹೋಗಬಾರದೆ – ಅನ್ನಿಸಿತು.

ಗಂಡ : (ಆಕೆಯನ್ನು ಒಂದು ನಿಮಿಷ ದಿಟ್ಟಿಸಿ ನೋಡಿ) ಭಲೆ ! ನನ್ಹೆಂಡ್ತಿ ಈ ಪರಿ ಕವಿ ಆಗ್ತ್ಯಾಳ ಅಂತ ನನಗ್ಗೊತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ.

ಹೆಂಡತಿ : ಸಾಕು ತಗೀರಿ ! ಮನೇ ಮಾಲೀಕ ಏನಂದಿದ್ದ ಈಗ ನೀವು ಪಾರಾದಿವಿ ಅನ್ನಲಿಕ್ಕೆ ?

ಗಂಡ : "ನನ್ನ ಮನೆ ಬಿಟ್ಟು ಹೊರಟು ಹೋಗಿರಿ; ದೂರ ಹೋಗಿರಿ; ಇಲ್ಲಾ ಅಂದ್ರ ಪೋಲೀಸನ್ನ ಬಿಡ್ತೀನಿ ನಿಮ್ಮ ಹಿಂದೆ" ಅಂದಿದ್ದ. ಈಗ ನೋಡಿದರೆ, ಪೋಲೀಸ ಮುಂದೆನಿಂತಿದ್ದ ! ನಾನು ಹೆದರಿದೆ, ಇದೇನೊ ಹಿಂದು–ಮುಂದಾಗೇದ ಅಂತ ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಹೊರಟು ಹೋದ. ಪಾರಾದೆವೊ ಇಲ್ಲೊ ?

ಹೆಂಡತಿ : ಅಲ್ಲ, ಹೀಂಗೇ ಮಾತಾಡ್ತಾ ಇನ್ನೆಲ್ಲಿ ಹೋಗ್ಬೇಕಂತೀರಿ ? ರಾತ್ರಿ ಎಲ್ಲಿ ಕಳೆಯಬೇಕಂತೀರಿ ?

ಗಂಡ : (ಹುಸಿ ಸಿಟ್ಟಿನಿಂದ) ಏನ್ಹೀಂಗ ಮಾತಾಡಿದರ ? ಹೆಂಡತಿ ಜೋಡಿ ಇರುವಾಗ ಮತ್ತೆಲ್ಲಿಯಾದ್ರೂ ರಾತ್ರಿ ಕಳೆಯೋ ಗಂಡನ್ಹಾಂಗ ಕಾಣ್ತೇನೆ ನಾ ?

ಹೆಂಡತಿ : (ಒಂದು ನಿಮಿಷ ಅವನನ್ನು ದಿಟ್ಟಿಸಿ ನೋಡಿ) ನಿಮಗ ಧೈರ್ಯ ಹೆಚ್ಚೊ, ನಾಚಿಕೇನೇ ಕಡಮೆಯೊ ! ತಿಳೀಲಾರದ್ಹಾಂಗಾಗೇದ.

ಗಂಡ : ಯಾಕ ? ಅಂಥಾ ಮಾತನ್ನ ಹೇಳಿದೆ ಅಂತ ?

ಹೆಂಡತಿ : ಅದಲ್ಲ. ಇದ್ದ ಒಂದು ಕೋಣೆಯ ಬಾಡಿಗೆ ಕೊಡೋದಕ್ಕ ಗತಿ ಇರಲಿಲ್ಲ, ನಿಂತ ಕಾಲ ಮ್ಯಾಲೆ ಮಾಲೀಕ ಹೊರಗ ಹಾಕಿದ —

ಗಂಡ : (ನಡುವೆಯೇ) ಅದೂ ಒಂದು ಸುದೈವ ಅಂತೀನಿ.

ಹೆಂಡತಿ : (ಚಕಿತಳಾಗಿ) ಸುದೈವ ?

ಗಂಡ : ಸುದೈವ ಇರಲಿಕ್ಕಿಲ್ಲ, ಮಾಲೀಕನೆ ಬುದ್ಧಿಗೇಡಿ ಅನ್ನಬಹುದು. ಅಂತೂ ಒಳ್ಳೆಯದೇ ಆಯ್ತು.

ಹೆಂಡತಿ : (ನೊಂದ ದನಿಯಲ್ಲಿ) ಅದೆಂಥಾ ಒಳ್ಳೇದೊ ಹೊರಗ ಹಾಕಿಸಿಕೊಳ್ಳೋದಂದ್ರ ?

ಗಂಡ : ಎಂಥಾದ್ದಂದರ ? ಆ ಮೂರ್ಖ ಮಾಲೀಕ ಬಾಕಿ ಬಿದ್ದ ಬಾಡಿಗೇನ್ನ ಕೇಳಲೇ ಇಲ್ಲ. ಮತ್ತೆ ಯಾವಾಗಾದರೂ ಕೇಳ್ಬಹುದು ಅಂದ್ರ, ತಾನಾಗಿಯೆ ಹೇಳ್ತಾನ, "ನನ್ನ ಕಣ್ಣೆದುರು ಸುಳಿದಿರಿ ಅಂದ್ರ ಪೋಲೀಸನ ಬೆನ್ನಟ್ಟಿಸ್ತೀನಿ" ಅಂದ ! ಹಹ !

ಹೆಂಡತಿ : (ಸಿಡುಕಿನ ದನಿಯಲ್ಲಿ) ಆಗಲಿ; ಅವ ಮೂರ್ಖ, ನೀವು ಬುದ್ಧಿವಂತರು! ಈಗ ಏನ್ಮಾಡ್ಬೇಕಂತೀರಿ ಹೇಳಿರಿ. ಏನ್ ಮನೆ, ಆಸರಾ ಇಲ್ದೆ ಹೀಂಗೇ ತಿರುಗಾಡೋದು, ನಾಳೆ ಮುಂಜಾನೆಯಿಂದ ಭಿಕ್ಷೆ ಬೇಡತಾ ?

ಗಂಡ : (ಅತ್ತಿತ್ತ, ಮೇಲೆ ನೋಡಿ) ಭಲೆ ! ಎಂತಹ ದಿವ್ಯ ಬೆಳದಿಂಗಳಿದು !

ಹೆಂಡತಿ : (ಸಿಟ್ಟು ತಡೆಯದೆ) ಅದನ್ನೇನು ತಿಂತೀರೇನು ? ನನ್ಮಾತಿಗೆ ಉತ್ತರ ಕೊಡಿರಿ.

ಗಂಡ : ನಿನ್ನ ಮಾತಿಗೆ ಉತ್ತರ? ಏನ್ ಕೇಳಿದೆ ನೀನು ? (ಲಕ್ಷ್ಯಕ್ಕೆ ಬಂದವನಂತೆ) ಹಂ... ಏನ್ಮಾಡ್ತೀನಿ ಅಂತ ಕೇಳಿದಿಯಲ್ಲ ?

ಹೆಂಡತಿ : (ಸಿಟ್ಟಿನಿಂದಲೆ) ಹೌದು, ಹೌದು !

ಗಂಡ : (ಸಮಾಧಾನದ ದನಿಯಲ್ಲಿ) ಏನ್ಮಾಡ್ಬೇಕಂತೀ? ನೀನೇ ಹೇಳ್ಬಿಡು.

ಹೆಂಡತಿ : (ಸ್ವಾಭಿಮಾನದ ದನಿಯಲ್ಲಿ) ನಾನೇನ್ಹೇಳಲಿ ಹೆಂಗಸು ? ಹೊಟ್ಟೆ ತುಂಬಿಕೊಳ್ಳೋ ಯೋಗ್ಯತಾ ಇಲ್ದವರು ಮದುವೆ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಬಾರದಿತ್ತು –

ಗಂಡ : ಅದು ನಿಜ.

ಹೆಂಡತಿ : ನೌಕರಿ ಸಿಗದಿದ್ದರ ಕೂಲಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡಬೇಕು –

ಗಂಡ : ಅದೂ ನಿಜ.

ಹೆಂಡತಿ : ಮನೆಯ ಬಾಡಿಗೆಗೆ ಗತಿ ಇಲ್ಲದವರು ಅನಾಥಾಶ್ರಮದೊಳಗಿರಬೇಕಿತ್ತು –

ಗಂಡ : ಅದ್ದೂ ನಿಜ.

ಹೆಂಡತಿ : (ಕನಲಿ ಕಾಲು ಅಪ್ಪಳಿಸಿ) ನಿಜ–ನಿಜ–ನಿಜ! ನಾಯೇನು ನಿಮ್ಮ vote ಕೇಳ್ತಾ ಇದ್ದೀನೇನು ನನ್ನ ಅಭಿಪ್ರಾಯಕ್ಕ ?

ಗಂಡ : (ಒಮ್ಮೆಲೆ ಎಲ್ಲ ಹೊಳೆದವನಂತೆ) ಓಹೊಹೊ ! ಅಂದ್ರ ಇವನ್ನೆಲ್ಲ ನನ್ನ ಸಲುವಾಗಿ ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದೆಯೇನು ?

ಹೆಂಡತಿ : ಅಂದ್ರೆ ?

ಗಂಡ : ಮದಿವೆ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಬಾರದಿತ್ತು, ಕೂಲಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡಬೇಕಿತ್ತು, ಅನಾಥಾಶ್ರಮ ಸೇರ್ಬೇಕಿತ್ತು – ಅಂತ ಇದನ್ನೆಲ್ಲ ನನಗೆ ನೀ ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದೆ !

ಹೆಂಡತಿ : (ತಿಳಿಯದೆ) ಅಂದ್ರೆ – ಮತ್ತೆ ಯಾರಿಗೆ ಹೇಳಲಿ ?

ಗಂಡ : (ದೀರ್ಘವಾಗಿ ಉಸರೆಳೆದು) ಹಂ — ಅದಕ್ಕೇ ಹೇಳ್ತಾರೆ ಹಿರಿಯರು, ಬುದ್ಧಿ ಬಂದಾಗ ಅವಕಾಶ ಸಿಕ್ಕೋದಿಲ್ಲ, ಅವಕಾಶ ಸಿಕ್ಕಾಗ ಬುದ್ಧಿ ಇರೋದಿಲ್ಲ ಅಂತ.

ಹೆಂಡತಿ : (ತಿಳಿಯದ್ದಕ್ಕೆ ಕನಲಿ) ಏನು – ನೀವು ಅಂತೀರಾದ್ರೂ ಏನು ?

ಗಂಡ : ಅದೇ – ನೀ ಹೇಳಿದೆಯಲ್ಲ, ಅದರ ಬಗ್ಗೆ. ಮದುವೆ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಬಾರದಿತ್ತು ಅನ್ನೋ ಬುದ್ಧಿ ಬರೋದು ಮದುವೆ ಮಾಡಿಕೊಂಡ ಮ್ಯಾಲೆ, ಕೂಲಿ ಕೆಲಸ ಸಿಕ್ಕುವಾಗ ನೋಕರಿ ಹಿಡಿಯಬೇಕು ಅನ್ನಿಸೋದು — (ಹೆಂಡತಿ ಒಮ್ಮೆಲೆ ಮುಖ ಮುಚ್ಚಿಕೊಂಡು ಬಿಕ್ಕುವಳು.) ಎಲೆಲೆ ! (ಅವಳ ಬೆನ್ನ ಮೇಲೆ ಕೈಯನಿಟ್ಟು) ಛಿ ! ಹುಚ್ಚೀ ! ಅಳ್ತಾರೇನು ? ಮೋಜಿಗೆ ಅಂತ ಏನೇನೊ ಹೇಳ್ತಿದ್ದೆ. ನಡೆ! ಏನ್ಮಾಡಬೇಕು ಅನ್ನೋದನ್ನ ಎಂದೋ ನಿರ್ಧಾರ ಮಾಡೀನಿ, ಅದರ ಚಿಂತೇನೇ ಬ್ಯಾಡ ನಿನಗೆ. (ಹೆಂಡತಿ ಕಣ್ಣಲ್ಲಿ ನೀರು, ಮುಖದಲ್ಲಿ ಆಸೆ, ಮೇಲೆ ನೋಡುತ್ತಾಳೆ; ಗದ್ದವನ್ನೆತ್ತಿ ಹಿಡಿದು). ಇನ್ನು ಯಾವ ಚಿಂತೇನೂ ಇಲ್ದೆ ಆರಾಮಾಗಿ ಇದ್ಬಿಡೋಣ, ಬಾ. (ಎಂದು ಆಕೆಯ ಕೈಯನ್ನು ಹಿಡಿದು ರಂಗದ ಹಿಂತುದಿಗೆ ನಡೆಯುತ್ತಾನೆ. ಕಲ್ಪನೆ ಇಲ್ಲದ್ದಕ್ಕೆ ಆಕೆ ತುಸು ಅಧೈರ್ಯದಿಂದಲೆ ನಡೆದಿದ್ದಾಳೆ. ಹಿಂತುದಿಯ ಮಧ್ಯಕ್ಕೆ ಆಕೆಯನ್ನು ನಿಲ್ಲಿಸಿ, ಎದುರು ತೋರಿಸುತ್ತ) ನೋಡಿದೆಯಾ ಅಲ್ಲಿ ? ಆ ಗಿಡಗಳ ದಟ್ಟಣೆಯನ್ನ. ಅದರ ನಟ್ಟ ನಡುವೆ ಒಂದು ಎತ್ತರ ಗಿಡ ಇದೆ. ನೆಲದಿಂದ ೧೨ ಅಡಿಯ ವರೆಗೆ ಒಂದು ಕೊಂಬೆ ಇಲ್ಲ ಅದಕ್ಕೆ. ಅಲ್ಲಿ ಹೋಗೋಣ, ಕೈಯಾಗ ಕೈ, ಮುಖಕ್ಕೆ ಮುಖ — ಯಾಕಂದ್ರ ಇಬ್ಬರ ಕುತ್ತಿಗೆಗೂ ಒಂದೇ ಹಗ್ಗ ಕಟ್ಟಲಿಕ್ಕೆ ಅನುಕೂಲ —

ಹೆಂಡತಿ : (ಅದೊಂದು ಭಯಾನಕ ದೃಶ್ಯ ಎಂಬಂತೆ ಮುಖ ತಿರುಗಿಸಿ) ಅಯ್ಯೋ ! ಎಂಥಾ ಕೆಟ್ಟ ವಿಚಾರ ! ಅಶುಭ ವಿಚಾರ !

ಗಂಡ : ಆದರೂ ಯೋಗ್ಯ ವಿಚಾರ. ಹೌದಂತೀಯೊ ಇಲ್ಲಂತೀಯೊ ? ಜೇಕಾದರೆ

ಒಂದು ಪತ್ರ ಬರೆವಿಡೋಣ — ಇಲ್ಲ ಅಂದ್ರ ಬ್ಯಾಡ, ಜಿಡು, ಪೆನ್‌ದೊಳಗ ಮಶಿ ಕೂಡ ಇರಲಿಕ್ಕಿಲ್ಲ.

ಹೆಂಡತಿ : (ಮುಖ ತಿರುಗಿಸಿಯೆ) ಸಾಯೋದಂದ್ರೇನು ತಮಾಷೆ ಅಂತ ತಿಳಿದೀರಾ ?

ಗಂಡ : ಸ್ವಂತದ ಖುಷಿಯಿಂದ ಸಾಯೋವಾಗ — (ಹೆಂಡತಿ ತಲೆಯನ್ನಲ್ಲಾಡಿಸುವಳು) ಏನು ? ಖುಷಿ ಇಲ್ಲ ನಿನಗ ? ಸಾಯ್ಬೇಕು ಅನ್ನಿಸೋದಿಲ್ಲ ನಿನಗ ? (ತಲೆ ಜಾಡಿಸುವಳು) ಇರ್ಬೇಕು ಅಂತ ಅನ್ನಿಸ್ತದ ? (ತಲೆ ತೂಗುವಳು. ಆಕೆಯನ್ನು ಬರಬರ ಮುಂಚೆ ನಿಂತಲ್ಲಿಗೆ ಎಳೆದು ತಂದು) ಮೊದಲೇ ಹೇಳ್ಬಾರ್ದಾಗಿತ್ತ ? ಥೂ ! ಎಷ್ಟು ಹಂಚಿಕೆ ಹಾಕಿದ್ದೆ ! ಕಿಸೇದೊಳಗ ನಮ್ಮಿಬ್ಬರ ಫೋಟೊ ಇಟ್ಟಿದ್ದೆ, ಯಾಕಂದ್ರೆ ಗಿಡಕ್ಕ ಜೋತುಬಿದ್ದ poseಉ ಚನ್ನಾಗಿರೋದಿಲ್ಲ ಅಂತ. ಎಲ್ಲಾ ಪೇಪರ್‌ಗಳೊಳಗೆ ಹೆಸರು ಬರ್ತಿತ್ತು, "ದೇಶದ ಆಧಾರಸ್ತಂಭರಾದ ಯುವಕರು ಕೊಂಬೆಗೆ ನೇಣುಹಾಕಿಕೊಂಡರು" ಅಂತ ದೊಡ್ಡ ಅಕ್ಷರಗಳೊಳಗೆ — (ಉಸಿರೆಳೆದು) ಹೋಗಲಿ ಬಿಡು. ಅದೇ ಹೇಳಿದೆನಲ್ಲ, ಬುದ್ಧಿ ಬಂದಾಗ ಅವಕಾಶ ಸಿಕ್ಕೋದಿಲ್ಲ ಅಂತ — (ಹೆಂಡತಿ ತನ್ನನ್ನು ಒಂದೇ ಸವನೆ ದಿಟ್ಟಿಸುತ್ತಿದ್ದಾಳೆಂಬುದು ಲಕ್ಷ್ಯಕ್ಕೆ ಬಂದು ಒಮ್ಮೆಲೇ ತಡೆಯುವನು.)

ಹೆಂಡತಿ : ಮುಗೀತೇ ನಿಮ್ಮ ಮಾತು ?

ಗಂಡ : ಸಾಯೋದಕೆ ಮುಂಚೆ ಮನಸ್ಸಿನೊಳಗಿದ್ದದ್ದನ್ನೆಲ್ಲಾ ಮಾತಾಡಬೇಕು ಅಂತ ತಯ್ಯಾರಿ ಮಾಡಿಕೊಂಡಿದ್ದೆ. ಸಾಯೋದು ತಪ್ಪಿತು, ತಯ್ಯಾರಿ ವ್ಯರ್ಥ ಹೋಗಬಾರದು ಅಂತ –

ಹೆಂಡತಿ : ನೀವು ಇಷ್ಟು ಸೋತೀರಿ ಅಂತ ತಿಳಿದಿದ್ದರೆ ನಾ ನಿಮಗೆ ಈ ರೀತಿ ತ್ರಾಸ ಕೊಡತಿದ್ದಿಲ್ಲ.

ಗಂಡ : (ಅಪಮಾನಿತನಾದವನಂತೆ) ಸೋತೀನಿ ?

ಹೆಂಡತಿ : ಮತ್ತೆ ಸಾಯಲಿಕ್ಕೆ ತಯ್ಯಾರ ಆಗಿದ್ದಿರಲ್ಲ ?

ಗಂಡ : ಮತ್ತೇನ್ಮಾಡಬೇಕು ?

ಹೆಂಡತಿ : ಸಾಯೋದಿದ್ದರ ನಾನ್ಯಾಕೆ ನಿಮ್ಮನ್ನ ಮದುವೆ ಆಗ್ತಿದ್ದೆ ?

ಗಂಡ : ನನ್ಮಟ್ಟಿಗಂತೂ ಸಾಯೋ ಮುಂಚೆ ನಿನ್ನನ್ನ ಮದುವೆ ಆಗಿಯೆ —

ಹೆಂಡತಿ : ಒಮ್ಮೆಲೆ ಅವನ ಬಾಯಿಗೆ ಕೈಯಿಟ್ಟು) ಬ್ಯಾಡ ಅಂಥಾ ಕೆಟ್ಟ ಮಾತು !

ಗಂಡ : (ಈಗ ದಣಿದಿದ್ದಾನೆ) ಅಂದ್ರೆ – ಈಗೇನ್ಮಾಡೋಣ ಅಂತೀ ?

ಹೆಂಡತಿ : ಯಾವ ಬೇಕಾದ ಕೆಲಸವನ್ನ ಮಾಡೋಣ. ಇಬ್ಬರ ಹೊಟ್ಟೆ ತುಂಬಿಸೋವಷ್ಟು ಗಳಿಸೋದು ಅಂಥಾದ್ದೇನು ದೊಡ್ಮಾತು ! ನೀವಾದರೆ ಸಾಕು ನನಗೆ, ಹೆಚ್ಚಿಗೇನೂ ಬ್ಯಾಡ.

ಗಂಡ : ಅದಲ್ಲ ನಾನು ಕೇಳಿದ್ದು. ಈಗ ಸದ್ಯಕ್ಕೆ ಏನ್ಮಾಡೋಣ ಅಂತ.

ಹೆಂಡತಿ : ಅಂದ್ರೆ ?

ಗಂಡ : ಅಲ್ಲ — ಬೇಕಾದ ಕೆಲಸ ಮಾಡೋದು ನಾಳಿನಿಂದಾಯ್ತು. ನಡುರಾತ್ರೀ ವಳಗ ಬಾಗಿಲಾ ಬಡಿದೆಬ್ಬಿಸಿದರೆ ಯಾರು ಕೆಲಸ ಕೊಡ್ತಾರ? ಈ ರಾತ್ರಿಯನ್ನ ಎಲ್ಲಿ ಕಳೆಯೋಣ ಅಂತ.

ಹೆಂಡತಿ : ನೀವು ಎಲ್ಲಿ ಇರ್ತೀರಿ, ಅದೇ ನನ್ನ ಮನೆ. ನಿಮ್ಮ ನೆರಳೇ ನನಗೆ ಆಸರ.

ಗಂಡ : (ಒಮ್ಮೆಲೆ) ಅಯ್ಯೊ ದೇವರೆ! ಇದೇನು ಕಪ್ಪೆಯ ತೂಕದ ನ್ಯಾಯ ನಿನ್ದು?

ಹೆಂಡತಿ : ಯಾವ ನ್ಯಾಯ ಅಂದಿರಿ?

ಗಂಡ : ಯಾವುದೇನು? ಈಗ ನೋಡಲ್ಲ ಇಲ್ಲಿಯೆ? ನೀನು ಬುದ್ಧಿವಂತಳಾಗಿ ಮಾತಾಡುವಾಗ ನಾನು ಹುಚ್ಚನ ಹಾಗೆ ಮಾತಾಡೋದು, ನಾನು ಬುದಿ ವಂತನಾಗಿ ಮಾತಾಡೋವಾಗ ನೀನು ಹುಚ್ಚಿಯು ಹಾಗೆ ಮಾತಾಡೋದು! ಗಂಡ-ಹೆಂಡತಿ ಇಬ್ರೂ ಒಂದೇವ್ಯಾಳ್ಯಾಕ್ಕ ಬುದ್ಧಿವಂತರಾಗ್ಬಾರ್ದು ಅನ್ನೋದು ಯಾವ ನ್ಯಾಯ? ಈಗಿನ ರಾತ್ರಿಯನ್ನ ಎಲ್ಲಿ, ಹ್ಯಾಗೆ ಕಳೆಯೋಣ ಅಂತ ಬುದ್ಧಿವಂತಿಕೆಯ ಪ್ರಶ್ನ ನಾನು ಕೇಳ್ತಾ ಇದ್ದೀನಿ, ನೀನು —

ಹೆಂಡತಿ : (ನಡುವೆಯೆ) ನಾನೂ ಬುದ್ಧಿವಂತಳಾಗಿಯೆ, ಹೇಳ್ತೀನಿ....ಅಲ್ಲಿ ನೋಡಿರಿ, ಯಾರದೊ ಮನೆ. ಮೆಟ್ಟಿಲ ಮ್ಯಾಲೆ ಬೇಕಾದಷ್ಟು ಜಾಗ ಇದೆ —

ಗಂಡ : ಮನೀವಳಗ ಯಾರಾದರೂ ಇದ್ದರೆ?

ಹೆಂಡತಿ : ಇರವಲ್ಲರ‍್ಯಾಕೆ? ನಾವು ಹೊರಗೆ ಇರ್ತೀವಲ್ಲ?

ಗಂಡ : ಮನೆಯ ಹೊರಗಾದ್ರೂ ಜಗತ್ತಿನ ಒಳಗೇ ಇರ್ತೀವಲ್ಲ?

ಹೆಂಡತಿ : ಅದಕೂ ಅದಕೂ ಏನ್ಸಂಬಂಧ?

ಗಂಡ : ಜಗತ್ತಿನೊಳಗೆ ಬ್ಯಾರೆ ಜನರೂ ಇದ್ದಾರ, ಅವರು ನಮ್ಮನ್ನ ನೋಡಿದರೆ ಹ್ಯಾಂಗ ಅಂತ.

ಹೆಂಡತಿ : ನೋಡವಲ್ಲರ‍್ಯಾಕ. ನನಗಂತೂ ದಣಿಕೆ ಆಗಿ ನಿದ್ದೆ ಬಂದsದ, ಯಾರು ನೋಡೋದನ್ನ ನಾನು ನೋಡೋದಿಲ್ಲ, ಸಾಕು. (ಎನುತ್ತ ಮೆಟ್ಟಿಲಿಗೆ ಬರುತ್ತಾಳೆ.)

ಗಂಡ : (ಅವಳ ಹಿಂದಿನಿಂದ ಬರುತ್ತ) ಆದರೂ — ಪೋಲೀಸ ಬಂದಾಗ ಎಚ್ಚರಿರೋದೇ ಒಳ್ಳೇದು. (ಅವನೂ ಬಂದು ಮೇಲಿನ ಮೆಟ್ಟಿಲಿಗೆ ಕುಳಿತುಕೊಳ್ಳುವನು ಹೆಂಡತಿ ಪಕ್ಕದಲ್ಲಿ ಕುಳಿತುಕೊಳ್ಳುವಳು.)

[ಕೆಲ ಹೊತ್ತು ಮೌನ]

[ಗಂಡ ಒಮ್ಮೆಲೇ ಗಟ್ಟಿಯಾಗಿ ಆಕಳಿಸುವನು. ತಟ್ಟನೆ 'ಎಲೆ' ಎಂದು ಹೆದರಿ ಅತ್ತಿತ್ತ ನೋಡುವನು. ಒಂದು ನಿಮಿಷದ ತರುವಾಯು, "ಈ ಮನೀವಳಗ ಯಾರು ಇದ್ದಾಂಗ ಕಾಣೋದಿಲ್ಲ" ಎನ್ನುವನು.]

[ಮತ್ತೆ ಕೆಲಹೊತ್ತು ಮೌನ]

[ಗಂಡ ಎದ್ದು ಮೆಲ್ಲನೆ ನಡೆಯುತ್ತ ಬಾಗಿಲ ಹತ್ತಿರ ಹೋಗುವನು. ಹೆದ-ಹೆದರುತ್ತ ಕೈಯಿಂದ ತಟ್ಟಿ ನೋಡಿ, ಒಂದೇ ಹೆಜ್ಜೆಗೆ ಹಿಂತಿರುಗಿ ಮೆಟ್ಟಿಲಿಗೆ ಬಂದು]

ಗಂಡ : (ಕಳ್ಳ ದನಿಯಲ್ಲಿ) ಒಳಗ ಯಾರೂ ಇಲ್ಲ, ಆದರೂ ಬಾಗಿಲ ತೆಗೆದಿದೆಯಲ್ಲ?

ಹೆಂಡತಿ : ಯಾಕ ತೆರೆದಿರಬಾರದು?

ಗಂಡ : ಅಧ್ಯಾಂಗ ಶಕ್ಯ? ತೆರೆದಿಡಲಿಕ್ಕೆ ಯಾರಾದ್ರೂ ಬೇಕಲ್ಲ?

ಹೆಂಡತಿ : ಅಂದ್ರ? ತೆರೆದಿಟ್ಟು ಹೊರಗ ಹೋಗಲಿಕ್ಕೆ ಬರೋದಿಲ್ಲ?

ಗಂಡ : (ಹೊಳೆದು) ಹೌದಲ್ಲ? ನನಗ ನಿದ್ದೆ ಬರತಾ ಇರ್ಬೇಕು- (ಮತ್ತೆ ಆಕಳಿಸುವನು. ಮೇಲೆ ನೋಡಿ) ಅಹಹ! ಎಂಥಾ ರಮ್ಯ ಬೆಳದಿಂಗಳು! ಅದಕ್ಕೇ ಸಂಸ್ಕೃತ ಕವಿ ಹೇಳ್ತಾನ: "ಶಯ್ಯಾ ಭೂಮಿತಲಂ ದಿಶೋಪಿ ವಸನಂ –"ಅಂತ.

ಹೆಂಡತಿ : ಅಂದ್ರ?

ಗಂಡ : ಶಯ್ಯಾ ಭೂಮಿತಲಂ — ಭೂಮೀನೇ ಹಾಸಿಗೆ. ದಿಶೋಪಿ ವಸನಂ.

ಹೆಂಡತಿ : ಹಾಂಗಂದ್ರ?

ಗಂಡ : ಹಾಂಗಂದ್ರ — ಛೆ! ಅದನ್ನ ಹೆಂಗಸರ್ಮುಂದ ಹೇಳೋಹಾಂಗಿಲ್ಲ. (ಮತ್ತೆ) ಅಲ್ಲ, ಬಾಗಿಲ ತೆರೆದರೂ ಯಾರೂ ಇಲ್ಲ ಹ್ಯಾಂಗ ಮನೀವಳಗ? (ಒಮ್ಮೆಲೆ ಲಕ್ಷ್ಯಕೊಟ್ಟು) ಯಾರೋ ಇದ್ದಾರು! ಅಕ! ಸದ್ದಾಗ್ತದ ನೋಡು! ಎಲ! ಈ ಕಡೆಯಿಂದ ಕೇಳಬರ್ತದ ಸದ್ದು! (ಎಂದು ಮೆಲ್ಲನೆ ಮನೆಯ ಹಿಂಬದಿಗೆ ನಡೆದು, ಹಣಿಕಿಕ್ಕಿ ನೋಡಿ, ಒಮ್ಮೆಲೆ ಧಾವಿಸಿಬಂದು) ಎಲೆಲೆ! ಘಾತ ಆಯ್ತು, ಪೋಲೀಸ ಬಂದ! ಹುಂ — ಬೇಗ! (ಎನ್ನುತ್ತ ಆಕೆಯನ್ನು ಕೈಹಿಡಿದೆಬ್ಬಿಸಿ — ಅವಸರದಿಂದ ಬಾಗಿಲನ್ನು ತೆರೆದು ಆಕೆಯೊಡನೆ ಒಳಗೆ ಹೋಗುವನು. ಮತ್ತೆ ಬಾಗಿಲು ಮುಚ್ಚುವುದು.)

[ಇಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಮನೆಯ ಹಿಂಬದಿಯಿಂದ ಪೋಲೀಸ ಕಾನ್‌ಸ್ಟೇಬಲ್ ಬರುವನು. ಹಿಡುಕು ಸಂಶಯಗಳ ಮುಖಮುದ್ರೆ ಹಣೆಗಂಟನ್ನು ತೋರಿಸುತ್ತಿದೆ. ಬಂದವನೆ ಆ ಕಡೆ, ಈ ಕಡೆ ನೋಡಿ ಮನೆಗೆ ಎದುರಾಗಿ ನಿಂತು —]

ಪೋ.ಕಾ. : ಯಾರದೊ ಸದ್ದಾಯ್ತಲ್ಲ ಇಷ್ಟರೊಳಗೆ? (ಒಂದ್ಹೆಜ್ಜೆ ಮುಂದೆ ಬಂದು) ಇವರ ನಾಟಕದೊಳಗೆ ದೆವ್ವ ಕುಣೀತಾವೊ ಏನೊ ಮತ್ತೆ! ಏನ್ನನ್ನ ಮಟ್ಟಿಗೇ ಇದ್ದಿತೊ ಇವರ ನಾಟಕ! ಏನೊ ನಡೆದಿದೆ ಇಲ್ಲಿ!- ಕತ್ತಲೆ – ಬೆಳಕು ಆಟ ಆಡಿದ್ಹಾಂಗೆ ನಡೆದಿದೆ. ಕತ್ತಲೇವಳಗ ಆಟ ಆಡ್ತಾರ, ಬೆಳಕಿನೊಳಗ ಕಣ್ಣಿಗೆ ಬೀಳ್ತಾರ! ನೋಡಿಯೆ ಬಿಡೋಣ — ಒಮ್ಮೆ! (ಎಂದು ಮೆಟ್ಟಿಲುಗಳನ್ನು ಹತ್ತುವಾಗ ಬಲಬದಿಗೆ ನಾಗರಕ ಬಂದು ಕುತೂಹಲದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ನಿಂತದ್ದು ಕಾಣುವುದು. ಸಿಟ್ಟಿನಿಂದ) ಯಾಕಪ! ಇನ್ನೂ ನನ್ನ ಬೆನ್ನು ಬಿಟ್ಟಿಲ್ಲ ನೀನು?

ನಾಗರಕ: (ಅವನ ಮಾತಿಗೆ ಉತ್ತರವನ್ನು ಕೊಡದೆ, ರಹಸ್ಯಸೂಚಕ ದನಿಯಲ್ಲಿ) ಹೆಣ ಒಳಗೆ ಇವೆ ಏನು, ಕಾನ್‌ಸ್ಟೇಬಲ್ ಸಾಹೇಬ?

ಪೋ.ಕಾ.: ಹೆಣ! (ಅವಾಕ್ಕಾಗಿ ಒಂದು ನಿಮಿಷ ನಿಂತು) ನಿನ್ನ ತಲೀವಳ್ಗಿನ ಹೆಣ ಇನ್ನೂ ಹೋಗಿಲ್ಲೇನು?

ನಾಗರಕ: ಯಾರೋ ತರುಣ-ದಂಪತಿ ಗಿಡಕ್ಕೆ ಜೋತು ಬಿದ್ದು ಆತ್ಮಹತ್ಯಾ ಮಾಡಿ-ಕೊಂಡಿದ್ದಾರಂತೆ —

ಪೋ.ಕಾ.: ನಿನಗ ಸುದ್ದಿ ಕೊಡದೆ ಯಾರೂ ಸಾಯೋ ಹಾಂಗ ಕಾಣೋದಿಲ್ಲ.

ನಾಗರಕ: (ತನ್ನ ಮಾತನ್ನೆ ಮುಂದರಿಸುತ್ತ) ಅಲ್ಲಿ ಗಿಡಕ್ಕೆ ನೋಡಿ ಬಂದೆ, ಒಂದೂ ಹೆಣ ಇಲ್ಲ, ಅದಕ್ಕ ಕೇಳಿದೆ, ಒಳಗೆ ಇವೆ ಏನೋ ಅಂತ.

ಪೋ.ಕಾ.: (ಮೆಟ್ಟಿಲಿನಿಂದಿಳಿದು, ಅವನ ಹತ್ತಿರ ಬಂದು, ಅವನನ್ನು ಎದುರಿಸಿ) ಇಲ್ಲಿ ನೋಡು; ನಡುರಾತ್ರಿ ಆಯ್ತು; ನಾನು ಪೋಲೀಸ್, ನನ್ನ ಡ್ಯೂಟಿ, ನಾನು ರಾತ್ರಿ ತಿರುಗಾಡ್ತೀನಿ. ನೀನು ಸುಮ್ಮನೆ ಹೋಗಿ ಮಲಗಿಕೊಳ್ಳಲಿಲ್ಲ ಅಂದ್ರ ಖರೇನೇ ಒಂದು ಹೆಣ ಬೀಳ್ತದ, ಅದು ನಿನ್ನದು .. ಏನಂತೀ?

ನಾಗರಕ: ಯಾಕರೀ? ಪೋಲೀಸ ಅಂತ ತಿಳಿದು ಹೆದರಿಸ್ತೀರೇನು ನನ್ನ?

ಪೋ.ಕಾ.: (ಎರಡೂ ಕೈಗಳನ್ನು ಚಪ್ ಎನ್ನುವಂತೆ ಮುಗಿದು) ಹೆದರಿಸೋದಿಲ್ಲ, ಮಹಾ ರಾಯಾ, ಕೈಮುಗೀತೀನಿ; ಇನ್ನಾದರೂ ಹೋಗ್ಬಾರ್ದೆ?

ನಾಗರಕ: ಯಾಕ? ನಾ ನಿಂತರೆ ನಿಮ್ಮದೇನು ಹೋಗ್ತದೆ?

ಪೋ.ಕಾ.: (ತಾಳ್ಮೆ ತಪ್ಪುತ್ತಲಿದೆ) ನಾ "ಹೋಗು" ಅಂತ ಹೇಳಿದಾಗ ಹೋದರೆ ನಿನ್ದೇನು ಹೋಗ್ತದೆ?

ನಾಗರಕ: (ಹೆಮ್ಮೆಯ ದನಿಯಲ್ಲಿ) ನನ್ನ ನಾಗರಕ ಹಕ್ಕಿಗೆ ಬಾಧಾ ಬರ್ತದೆ.

ಪೋ.ಕಾ.: (ತಿಳಿಯದೆ) ಯಾವುದಕ್ಕೆ ಏನು ಬರ್ತದೆ?

ನಾಗರಕ: (ತಿಳುಹಿಸಿ ಹೇಳುವವನಂತೆ) ನನ್ನ ನಾಗರಕ ಹಕ್ಕಿಗೆ —

ಪೋ.ಕಾ.: (ನಡುವೆಯೆ) ಅದನ್ನ ಯಾಕೆ ಕಟ್ಟಿಕೊಂಡು ಬಂದೆ ರಾತ್ರಿ, ನಿನ್ಜೋಡಿ?

ನಾಗರಕ: (ಅವನ ಮಾತನ್ನು ಗಮನಿಸದೆ, ಮೊದಲಿನಂತೆ) ಬಾಧಾ ಬರ್ತದ, ಬಾಧಾ.

ಪೋ.ಕಾ.: ಅಂದ್ರೆ ಹೋದಲ್ಲಿ ಹೆಣ ಹುಡುಕಿ ತೆಗೆಯೋದು ನಿನ್ನ — ಅದು ಯಾವುದೊ? — ಹಕ್ಕು ಅನ್ನು.

ನಾಗರಕ: ಅದು ನನ್ನ ಸಾಹಿತ್ಯ.

ಪೋ.ಕಾ.: (ಬೆರಗಾದವನಂತೆ) ಇದೇನ್ ತಂದೆ ಹೊಸ ಸರಕು?

ನಾಗರಕ: ನನ್ನ ಸಾಹಿತ್ಯ ಅಂದೆ. ಅಂದ್ರೆ ಅದೊಂದು ಭಾವನಾಪ್ರಧಾನ ಸರಕು.

ಪೋ.ಕಾ.: (ಸಂತಯಿಸುವವನಂತೆ) ನನ್ನ ಮಾತು ಕೇಳು. ನಿನಗೆ ನಿದ್ದೆ ಜೋರಾಗಿ ಬರ್‍ತಾ ಇದೆ, ನಾಲಗೆ ಏನೇನೊ ಬಡಬಡಿಸ್ತದೆ.

ನಾಗರಕ: (ಕನಿಕರ ತೋರಿಸುವವನಂತೆ) ಅಯ್ಯೋ! ನಿಮ್ಗೇನು ತಿಳೀಬೇಕು ಆ ರಸ.

ಮಯ ಪ್ರಪಂಚ. ಹೆಂಡತಿಯನ್ನು ಪ್ರೀತಿಸುವ ಗಂಡ ಸಂಶಯದಿಂದ ಆಕೆಯು ಕೊಲೆ ಮಾಡಿದರೆ, ಗಂಡನನ್ನು ಅಸತ್ಯವಾಗಿ ನೋಡುವ ಹೆಂಡತಿ ಅವನನ್ನು ಕೊಂದರೆ, ಪರಸ್ಪರ ಪ್ರೀತಿಸುವ ತರುಣ-ದಂಪತಿಗಳು ಪರಸ್ಪರ ತೋಳ್ಸೆರೆಯಲ್ಲಿ ಆತ್ಮಹತ್ಯೆ ಮಾಡಿದರೆ --

ಪೋ.ಕಾ. : ಎಲ್ಲಿ ಇದನ್ನೆಲಾ ಮಾಡ್ತಾರ ಅಲ್ಲಿಗೇ ಹೋಗು, ಮಹಾರಾಯಾ. ಇಲ್ಲಿ –

ನಾಗರಕ : ಹಾಗೆ ನಡೆಯುವುದು ಸಾಹಿತ್ಯದಲ್ಲಿ. ಅದಕ್ಕೇ ಸಾಹಿತ್ಯ ರಸಮಯವಾಗಿದೆ. ಜೀವನಾನೂ ರಸಮಯ ಆಗಬೇಕಾದರೆ ಜೀವನದಲ್ಲೂ ಹಾಗೇ ಮಾಡಬೇಕು.

ಪೋ.ಕಾ. : (ಅಣಕ-ದನಿಯಲ್ಲಿ) ಹ್ಯಾಗೆ ಮಾಡೀಯಪ್ಪ ? ನಾವು ಪೋಲೀಸರು ಇರೋದು ಯಾಕೆ ?

ನಾಗರಕ : (ಹೆಮ್ಮೆಯ ನಗೆಯಿಂದ) ಅದಕ್ಕೇ ನಿಮಗೆ ಪಾಠ ಕಲಿಸ್ತಾ ಇದ್ದೀನಿ.

ಪೋ.ಕಾ. : ಏನಂದಿ ? (ಬಾಗಿಲು ಒಮ್ಮೆಲೆ ತೆರೆದುದಕ್ಕೆ ತಡದು ಆ ಕಡೆ ನೋಡುವನು. ಅದೇ ಸಮಯವನ್ನು ಸಾಧಿಸಿ ನಾಗರಕನು ಜಾರುವನು.)

[ಬಾಗಿಲಿನಿಂದ ಮೂವ್ವರೂ ವ್ಯಕ್ತಿಗಳು ಬರುವರು. ಪೋಲೀಸ್ ಕಾನ್ಸ್ಟೇಬಲ್‌ನನ್ನು ನೋಡಿ ಚಕಿತರಾಗುವರು.]

೩ನೆ ವ್ಯಕ್ತಿ : ಇದೇನು ? ಸಿಪಾಯಿಸಾಹೇಬರೂ ನಾಟಕಾ ನಡೆಸ್ಯಾರೇನು ತಮ್ಮಷ್ಟಕ್ಕ ತಾವೇ ಮಾತಾಡ್ತಾ ?

ಪೋ.ಕಾ. : ನನ್ನಷ್ಟಕ್ಕ ನಾನೇ ಯಾಕ ? ಕಾಣೋದಿಲ್ಲೇನು ಇವ – (ಎಂದು ಮುಖ ತಿರುಗಿಸಿ) ಎಲ ! ಎಲ್ಲಿ ಹೋದ ಇವ ?

೨ನೆ ವ್ಯಕ್ತಿ : ಯಾರು ?

ಪೋ.ಕಾ. : ಅವನೇ. ಅವನ್ದೇನೊ ಹಕ್ಕು ಅಂತ. ಅದನ್ನ ನಡಿಸಲಿಕ್ಕೆ ಬಂದಿದ್ನಂತ. ಜಗತ್ತಿನೊಳಗೆ ಒಬ್ಬರೊಬ್ಬರನ್ನ ಪ್ರೀತಿಸಿ ಕೊಂದರೇನೇ ಜೀವನ ರಸಮಯ ಅಂತ —

೨ನೆ ವ್ಯಕ್ತಿ : (ನಗೆಯಿಂದ) ಸಿಪಾಯಿಸಾಹೇಬ್ರ, ಹಾಂಗ ಯಾರಾದ್ರೂ ಮಾತಾಡ್ತಾರೇನ್ರಿ ? ಅದು ನಿಮ್ಮ ಮನಸ್ಸಿನೊಳಗಿನ ವಿಚಾರ.

೧ನೆ ವ್ಯಕ್ತಿ : ಬಲವಾಗಿ ಬಿಗಿದು ಹತ್ತಿಕ್ಕಿದ ಸುಪ್ತಭಾವನಾ.

ಪೋ.ಕಾ. : ತಡೀರಿ, ತಡೀರಿ, ತಡೀರಿ ! ನೀವು ನಾಟಕಾ ಬರೆಯುವವರು, ನೀವು ನಾಟಕಾ ಮಾಡಿಸುವವರು ಅಂತ ಹೇಳಿದಿರಿ. ಅದು ನಿಜ ಏನು ?

೩ನೆ ವ್ಯಕ್ತಿ : ಆ ಪ್ರಶ್ನೆ ಯಾಕ ಈಗ ?

ಪೋ.ಕಾ. : (೧ನೆ ವ್ಯಕ್ತಿಗೆ) ಈ ಮನೆ ನಿಮ್ಮದು ಅಂದಿರಲ್ಲ ?

೨ನೆ ವ್ಯಕ್ತಿ : ಅವರದೆ.

ಪೋ.ಕಾ. : ಮನೀವಳಗ ಎಷ್ಟು ಜನ ಇದ್ದಾರ?

೩ನೆ ವ್ಯಕ್ತಿ : ಅವರೊಬ್ಬರೆ.

೧ನೆ ವ್ಯಕ್ತಿ : ನಿಮಗೇನಾದ್ರೂ ಪ್ರಶ್ನೆ ಕೇಳೋದಿದ್ದರೆ ಮೊದಲು warrant ತಕ್ಕೊಂಡು ಬಂದು, charge ಯಾವುದು ಅಂತ ಹೇಳಿ—

ಪೋ.ಕಾ. : (ನಡುವೆಯೆ) ಅದ್ಯಾರಿಗೆ ಬೇಕಾಗಿದೆ? ನೀವು ನಿಜವಾಗಿ ಮನುಷ್ಯರೊ, ಏನು ಊರ ಹೊರಗಿನ ಮನೀವಳಗಿನ ಭೂತಗಳೊ — ನೋಡ್ಬೇಕಾಗಿತ್ತು. ಊಶ್ (ಎಂದು ಶಿರಸ್ತ್ರಾಣವನ್ನೆತ್ತಿ ತಲೆಯ ಬೆವರನ್ನೊರೆಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತ ಹೋಗುವನು.)

[ಅವನು ಹೋದುದನ್ನು ನೋಡಿ ಮೂವ್ವರೂ ನಗುತ್ತ ಮೆಟ್ಟಿಲುಗಳನ್ನು ಇಳಿಯುವರು.]

೨ನೆ ವ್ಯಕ್ತಿ : (೧ನೆ ವ್ಯಕ್ತಿಗೆ) ಅಂದ್ರೆ .... ಎಂಥಾದ್ದೆ ಆಗಲಿ ನೀವು ನಮಗೊಂದು ನಾಟಕಾ ಬರೆದುಕೊಡ್ತೀರಿ ಅಂತ ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳಲಿಕ್ಕೆ ಅಡ್ಡಿ ಇಲ್ಲ ಅನ್ನೋಣ?

೩ನೆ ವ್ಯಕ್ತಿ : ಮುಖ್ಯ, ನಮಗ ನಿಮ್ಹೆಸರಿನಿಂದ ಒಂದು ನಾಟಕ ಬೇಕು.

೧ನೆ ವ್ಯಕ್ತಿ : ನೀವೇ ಬರೆದು ನನ್ಹೆಸರನ್ನ ಹಾಕಿಬಿಡಿರಲ್ಲ?

೩ನೆ ವ್ಯಕ್ತಿ : (ಇದೂ ಒಂದು ಹಾಸ್ಯದ ಚಟಾಕಿ ಎಂಬಂತೆ ನಕ್ಕು) ಹಹ! ಹಹಹ! ಜನ ಏನಂದಾರು ನಮಗ? ಹಹ!

೧ನೆ ವ್ಯಕ್ತಿ : ನನ್ದೂ ಅದೇ ವಿಚಾರ. (ಮಾತನಾಡುತ್ತ ಮೂವ್ವರೂ ಸಾವಕಾಶವಾಗಿ ರಂಗ-ಸ್ಥಲದ – ಪ್ರೇಕ್ಷಕರ – ಬಲಬದಿಯ ಮುಂತುದಿಯ ಕಡೆ ನಡೆದಿದ್ದಾರೆ.) ನನ್ಗೂ ಅದೇ ವಿಚಾರ. ಜನ ಏನಾದ್ರೂ ಅನ್ನಬೇಕು ಅಂತ. ಆದ್ರೆ ಯಾರು ಏನು ಅಂತಾರ? ಏನು ಅನ್ನಬಲ್ಲರು? ಏನನ್ನೂ ಅನ್ನಬಾರದು ಅಂತ ಪೌರಾಣಿಕ ನಾಟಕ ನೋಡ್ತಾರ; ಯಾರಿಗೂ ಅನ್ನಬಾರದು ಅಂತ ಐತಿಹಾಸಿಕ ನಾಟಕಾ ಬೇಡ್ತಾರ; ಏನೂ ಅನ್ನೋಹಾಗಿಲ್ಲ ಅಂತ ಸಾಮಾಜಿಕ ನಾಟಕ ಬೇಕು ಅಂತಾರ. ನಿಮಗೊಂದ್ಮಾತನ್ನ ಗಟ್ಟಿಮುಟ್ಟಾಗಿ ಹೇಳ್ತೀನಿ — (ಈಗ ಉಳಿದ ಇಬ್ಬರು ಪ್ರೇಕ್ಷಾಗೃಹಕ್ಕೆ ಕಾಣದಾಗಿದ್ದಾರೆ.) ನಮ್ಮ ಸಮಾಜದೊಳಗೆ — (ಅವರಿಬ್ಬರೂ ಮರೆಯಾದ ಬದಿಯನ್ನೆ ದಿಟ್ಟಿಸುತ್ತಾ) ನಮ್ಮಸಮಾಜದೊಳಗೆ – (ಮುಂದಿನ ಮಾತು ನಡವಾಗ ಬಾಗಿಲನ್ನು ತೆರೆದು ಒಬ್ಬೊಬ್ಬರಾಗಿ ಮೊದಲ ಕಂಡ ಮುಖದ ವ್ಯಕ್ತಿ, ಡ್ರೈವರ್, ಯುವತಿ, ಗಂಡ, ಹೆಂಡತಿ ನಾಲ್ವರೂ ಹೊರಬಿದ್ದು ಸದ್ದಿಲ್ಲದೆ ರಂಗಸ್ಥಲದ — ಪ್ರೇಕ್ಷಕರ ಬಲಬದಿಯ — ಹಿಂತುದಿಯಿಂದ ಮಾಯವಾಗುವರು.) ನಮ್ಮ ಸಮಾಜದೊಳಗೆ ಎಲ್ಲಿಯ ವರೆಗೆ ಜೀವನದಲ್ಲಿ ಆಸಕ್ತಿ ಇದ್ದ ಸಂನಿವೇಶ ಇಲ್ಲವೆ ವ್ಯಕ್ತಿ ಹುಟ್ಟುವುದಿಲ್ಲವೊ ಅಲ್ಲಿಯ ವರೆಗೆ ನಾನು ನಾಟಕಗಳನ್ನು ಬರೆಯುವುದಿಲ್ಲ, ಯಾರೂ ನಾಟಕಗಳನ್ನು ಬರೆಯಲಾರರು. ಕತ್ತಲೆ, ಬೆಳಕು — ಜಗತ್ತಿನ ಮೂಲತತ್ತ್ವ. ಅವೆರಡರ ಘರ್ಷಣೆ ಜಗತ್ತಿನ ಜೀವಾಳ. ಅಂತಹ ವ್ಯಕ್ತಿಗಳಿಲ್ಲದಾಗ ನಾಟಕಕ್ಕೆ ಪಾತ್ರ ದೊರಕೋದು ಹೇಗೆ? ... ... ಎಲ! ನೆನ-

ಪಾಯ್ತು — (ಎಂದು ಮನೆಯ ಕಡೆ ಮರಳುವನು.)

೨ನೆ ವ್ಯಕ್ತಿ : } ದನಿ : ಯಾಕ ? ಮತ್ತೆ ಯಾಕ ಹೊರಟಿರಿ, ನಂ ಕೂಡ ಬರ್ತೀನಿ
೩ನೆ ವ್ಯಕ್ತಿ : } ಅಂದವರು ?

೧ನೆ ವ್ಯಕ್ತಿ : ಬಾಗಿಲಾ ಮುಚ್ಕೋದನ್ನ ಮರೆತೆ. ಬಂದೆ.

[ಮರಳಿ ಬಂದು ಒಳಗೆ ಹೋಗಿ ಬೀಗವನ್ನು ತಂದು ಬಾಗಿಲನ್ನು ಮುಚ್ಚಿಕೊಂಡು ಬೀಗ ಹಾಕಿ, ಎಳೆದು ನೋಡಿ, ಮೆಟ್ಟಿಲುಗಳನ್ನಿಳಿದು, ಸುತ್ತಲೂ ನೋಡಿ, ಎಲ್ಲ ಭದ್ರವಾಗಿದೆ ಎಂಬ ಸಮಾಧಾನದಿಂದ ಅವರಿಬ್ಬರ ಹಿಂದೆ ಹೋಗುವನು.]

— ತೆರೆ —

ಮೂರನೆಯ ಅಂಕ ಮುಗಿದುದು

ನಾಟಕ ಮುಗಿದುದು

ಹಿನ್ನೆಲೆ

ಈ ನಾಟಕವನ್ನು ಓದಿದವರಿಗೆ ಒಂದು ಸಂಗತಿ ಲಕ್ಷ್ಯಕ್ಕೆ ಬಂದಿರಬಹುದು. ಇದರಲ್ಲಿ ಯಾವ ಪಾತ್ರಕ್ಕೂ ಅಂಕಿತನಾಮಧೇಯವಿಲ್ಲ; ಅದಕಾಗಿ ಪಾತ್ರಗಳ ಪಟ್ಟಿಯನ್ನೂ ಕೊಟ್ಟಿಲ್ಲ.

ನಮ್ಮ ಜೀವನದೆದುರು ಕನ್ನಡಿಯನ್ನು ಹಿಡಿದು ಅದರ ಗುಣ-ದೋಷಗಳನ್ನು ಸೂಕ್ಷ್ಮವಾಗಿ ನೋಡುವ ಧೈರ್ಯ, ಪ್ರಾಮಾಣಿಕತೆ ಇಲ್ಲದಿದ್ದಾಗ ಆ ಗುಣಗಳನ್ನುಳ್ಳ ಲೇಖಕನಿಗೆ ಇದೇ ಸರಿಯಾದ ದಾರಿ ಎಂದು ಹೇಳಬಹುದಲ್ಲ?

ಪ್ರಜಾಪ್ರಭುತ್ವ, ಸರಿಸಮಾನತೆ, ಜಾತ್ಯತೀತತೆ ಮುಂತಾದ ಹೊಸ ಶಬ್ದಗಳನ್ನು ಬಾಯಿಯಿಂದ ಉಚ್ಚರಿಸುವಾಗ ಬುದ್ಧಿಗೆ ಅವುಗಳ ಅರ್ಥ ಹೊಳೆಯದಿದ್ದಲ್ಲಿ, ಹೃದಯದಲ್ಲಿ ಅವುಗಳ ಪ್ರತಿಧ್ವನಿ ಮೂಡದಿದ್ದಲ್ಲಿ ಆ ಸಂಸ್ಕೃತಿ ಮತ್ತು ಆ ಸಾಹಿತ್ಯ ಇವು ಆತ್ಮವಂಚಕ ಮತ್ತು ಪರವಂಚಕ ಘಾತಕ ಶಕ್ತಿಗಳಾಗಬಹುದಲ್ಲವೆ?

ಕತ್ತಲೆ, ಬೆಳಕು. ಈ ಪರಸ್ಪರ ವಿರೋಧ ಜೀವನದಲ್ಲಿದೆ; ಈ ನಾಟಕದಲ್ಲಿ ಚಿತ್ರಿಸಲಾಗಿದೆ; ಪ್ರಯೋಗಿಸುವ ರಂಗಭೂಮಿಯಲ್ಲಿ ಹಿನ್ನೆಲೆಯ ಸಂನಿವೇಶವಾಗಿದೆ.

ಈ ಪಾತ್ರ ಇಂತಹ ವ್ಯಕ್ತಿ, ಇಂತಹ ಸಮಾಜದವ ಎಂದು ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳುವ "ಬುದ್ಧಿವಂತಿಕೆ"ಯನ್ನು ಯಾರಾದರೂ ತೋರಿಸಬಲ್ಲರಾದರೆ ಈ ನಾಟಕ ಸಾರ್ಥಕವಾಗಲಿಲ್ಲ ಎನ್ನುತ್ತೇನೆ.

ವಿಮರ್ಶಕರ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ಇನ್ನೊಂದು ಮಹತ್ತ್ವದ ಸಂಗತಿ ಎಂದರೆ ಈ ನಾಟಕವನ್ನು ಶುಕ್ರವಾರ ತಾ. ೨೩-೧-೧೯೫೯ ರ ಸಾಯಂಕಾಲ ಏಳೂವರೆ ಗಂಟೆಗೆ ಬರೆಯಲು ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿದೆ, ಮೊದಲ ಅಂಕವನ್ನು ಮುಗಿಸಿದೆ; ಮರುದಿನ, ಎರಡನೆಯ ಅಂಕವನ್ನು ಮುಗಿಸಿದೆ; ಮೂರನೆಯ ದಿನ, ಎಂದರೆ ಭಾನುವಾರ ತಾ. ೨೫-೧-೧೯೫೯ರ ಸಾಯಂಕಾಲ ಕೊನೆಯ ಅಂಕವನ್ನು ಬರೆದು ರಾತ್ರಿ ೯-೪೫ ಗಂಟೆಗೆ ಮುಗಿಸಿದೆ.

ಇದಿಷ್ಟು ನಾಟಕಕ್ಕೆ ಹಿನ್ನೆಲೆ.

—ಶ್ರೀರಂಗ

ಮನೋಹರ ಗ್ರಂಥಮಾಲೆಯ ವಾರ್ಷಿಕ ಚಂದಾ
ಹದಿನೈದು ರೂಪಾಯಿ ಮಾತ್ರ.